

கரையைத் தாடாத அலைகள்

ஒலுவில் அமுதன்

கரையித் தொடாத அலைகள்

(நாவல்)

- ஒலுவில் அமுதன் -

Karayaithodatha Alaikal
Oluvil Amuthan

ரக்ஷாணா வெளியீட்டகம்
அக்கரைப்பற்று - 05.

நூலின் பெயர்	:- கரையைத் தொடராத அலைகள்
நூலின் வகை	:- நாவல்
ஆசிரியர்	:- ஓவ்வில் அமுதன் (ஆ. அலாவுதீன்)
ஆசிரியர் முகவரி	:- 67, புதுப்பள்ளி வீதி, அக்கரைப்பற்று - 05. (இலங்கை) தொ.பெ. 067 - 78339
பதிப்பு	:- 2002 - ஜனவரி 3
பதிப்பகம்	:- மெற்றோ ஒப்ஸெட்
பக்கங்கள்	:- 103
பதிப்புரிமை	:- ஆசிரியருக்கு
விலை	:- 700
அட்டைப்படம்	:- கப்பல்கொம்
கணனி வடிவமைப்பு	:- கப்பல்கொம் கொம்பியூட்டர் சிஸ்டம் அக்கரைப்பற்று.

ISBN 955-8642-00-2

விலை } 120/-
Price }

என்னைப் பெற்று மனதனாக்கிய
அன்னை தெய்வத்திற்கும்
பேர் சொல்லுமளவிற்கு
என்னை

புகழ்ப்பித்த தந்தைக்கும்
வருடமொரு நூல் வெளியிட்டிற்கு
உற்சாகமும் உறுதுணையும்
வழங்கி வரும் அன்பு
மனைவிக்கும்
கிந்நாலை சமர்ப்பணம்
செய்கின்றேன்.

ஆசிரியர்.

ஒலுவீஸ் அமுதனின் நூல்கள்

1. மனக்கோலம் 1988
(கவிதைத்தொகுதி)
2. மரணம் வரும் வரைக்கும் 1999
(கவிதைத்தொகுதி)
3. கலையாத கீமகங்கள் 1999
(சிறுகதைத்தொகுதி)
4. நாம் ஒன்று நினைக்க. 2000
(நாவல்)
5. மனங்களிலே நிறங்கள் 2001
(சிறுகதைத்தொகுதி)
6. கரையைத் தொடாத அலைகள் 2002
(நாவல்)

என்னுரை.....

வாசிப்புப் பழக்கம் குறைந்தமையால்தான் எதிலும் பிரச்சினைகள் தலைதூக்கின. படித்தால்தானே அறிவு வளரும். அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்ள நல்ல நூல்களை தேடிப்படிக்க வேண்டும். என்று ஒருவன் வாசிப்புப் பழக்கத்தை கைவிட்டு விடுகிறானோ அன்று அவனது அறிவு வளர்ச்சி நின்று விட்டது என்று அர்த்தம்.

வாசிக்கும் எல்லோராலும் எழுத்தாற்றலைப் பெற்று விட முடியாது. எழுத்தாற்றல் உள்ளவர்கள் நூல்களை வாசிப்பதால் மேலும் ஆற்றலை வளர்த்துக்கொள்ள முடியும்.

இது எனது ஆறாவது நூல். யுத்தத்தினால் (அரசபடை + புலி மோதல்) ஏற்படும் விளைவுகளை வைத்து எழுதியுள்ளேன். தற்போதைய நிலமையில் மனிதர்களை மிகவும் பாதித்த வீடியம் இந்த யுத்தம்.

பிரச்சினைக்கு முகம்கொடுத்து எழுத முடியாதவன் உண்மையான எழுத்தாளனாக - உயர்ந்த எழுத்தாளனாக உருவாக முடியாது.

வாசகர்களின் அரவணைப்பினால் என் எழுத்துத் துறை வளர்ந்து கொண்டு வருகின்றது. அதுமாத்திரமல்ல. இந்த/ முஸ்லிம் கலாசார திணைக்களங்கள், வடகிழக்கு கல்வி கலாசார அமைச்சு, உயர்கல்வி அமைச்சு, வடகிழக்கு பிரதேச சபைகள், நகர சபைகள், மாநகர சபைகள் என்பனவற்றின் ஆதரவு இருக்கும் வரையும் தொடர்ந்து நூல்கள் வெளியீட்டுக் கொண்டே இருப்பேன்.

இந்நூலை வாசிப்பதன் மூலம் யுத்தத்தின் விளைவுகளை சகலரும்
ஒரளவு உணர்ந்து கொள்ளமுடியும்.

என்னருமை வாசகர்களே.... என் அன்பை காணிக்கையாகக்
இந்நூலை உங்களுக்கு சமர்ப்பணம் செய்கின்றேன். உங்கள் ஆதரவை
தொடர்ந்து தாருங்கள். புலிகளுக்கு ஆதரவாகவே அல்லது அரசு
படைகளுக்கு ஆதரவாகவே எழுதவில்லை. மக்கள் பக்கம் நின்று
மக்கள் கருத்துக்களுக்கு மதிப்பளித்து எழுதியுள்ளேன்.

அடுத்த வெளியீடு கவிதையா? கதையா? ஆய்வுக் கட்டுரையா? காலம்
பதில் சொல்லும். அதுவரை வீடைபெறும்

உங்கள் எழுத்தாளர், கவிஞர்

ஒலுவில் அமுதன்

67, புதுப்பள்ளி வீதி,

அக்கரைப்பற்று - 08,

இலங்கை.

தொ.பெ.இல. 067 - 78339

2002. 01. 03.

அஞ்சியாயம் - 1

அந்த வீதியெங்கும் புகையும் புழுதியும் படர்ந்து காணப்பட்டன. தூர நின்று பார்ப்பவர்களுக்கு அங்கே என்ன நடக்கின்றது என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாதிருந்தது.

இடைக்கிடை “டும் டும்” என்ற துப்பாக்கி வேட்டுக்களும் ‘ஆ... ஹ...’ என்ற மனித ஓலங்களும் மாறி மாறிக் கேட்டன.

“யுத்தமொன்று உருவான பின் இதெல்லாம் சகஜம்தான்” என்றான் ஜவுளிக்கடை சுந்தரலிங்கம்.

“நிலமை மோசமாகும் போல தெரியிது. இரவு இரண்டு பொலிஸ்காரங்கள் பெடியன்கள் சூட் பண்ணி இருக்கானுகள். இப்ப பொலிஸ்காரங்களும் எஸ்.ரி.எப்பும் போய் பெடியன்கள் பிடிக்கிறதும அடிக்கிறதுமாக இருக்காங்க. இருபது முப்பது பெடியன்கள் பிடிச்சுக் கொண்டு வாரங்களாம்” என்றான் நகைக்கடை சரவணன்.

“அவங்க புலிகள் என்றுதான் சொல்லுவாங்க. பாவம் அப்பாவிகள். புலிகள் இந்த திசையிலே நிற்கமாட்டானுகள். முன்பக்க கடையெல்லாம் மூடிட்டாங்க. நாமளும் மூடிற்று ஊட்ட போயிருவோம்.” ஜவுளிக்கடை சுந்தரலிங்கம் கூறினான்.

அக்கரைப்பற்று பஜாரே வெறிச்சோடி காணப்பட்டது. மணிக்கூட்டுக் கோபுரம் அருகே மாடுகளும், நாய்களும் சுதந்திரமாகத் திரிந்தன. மனித நடமாட்டமே இருக்கவில்லை.

மாலை கனிந்து இரவானது. “எப்படியோ இன்டைக்கு தொழில் அநியாயமா பெய்த்து.” நகைக்கடை சரவணன் மனைவி சாந்தியிடம் சொன்னான்.

“இன்டைய யாவாரத்தையும் சேர்த்து உங்களுக்கு நாளை நடக்கும். ஆனா அண்டைக்கு அண்டை தொழில் செய்து பிழைக்கிற ஏழை ஜனங்கள் என்ன கஷ்டப்படும்? போன மாசம் ஒரு நாள் ஆமிக்காரன் நான்கு பேருக்கு, வெடில் வெச்சானுகள் பெடியன்கள். அடுத்த நாள் பகல் ஊரையே அரிச்சானுகள். புலிகள் என்ற பெயரிலே அப்பாவிகளுக்கும் அடி உதை கிடைச்சது. இதற்காக பொதுமக்கள் ஹர்த்தால் பண்ணினாங்க. ஒரு குருவி கூட தெருவுக்கு வரவில்ல. வாகனம் எதுவும் ஓடல்ல. இரண்டு நாட்கள் வீட்டிலே ஜனங்கள் அடைபட்டதாலே அன்டைக்கு அன்டை உழைத்து சாப்பிடுற ஜனங்கள் மிச்சம் கஷ்டப்பட்டிருக்கும்” என்றாள் சரவணனின் மனைவி சாந்தி.

“ஓமோம். என் மனைவிக்கு ஏழைகளைப் பார்த்து இரங்குகின்ற நல்லமனம் இரிக்கு. எல்லாருக்கும் இந்த எண்ணமிருந்தா நாட்டிலே யுத்தமே இருக்காதே. பகலைக்கு..... என்ன கறி?” என்று மனைவியிடம் கேட்டான் சரவணன்.

“கறி வாங்கியர இன்டைக்கு மார்க்கட்டா இருக்கப் போவது? பிரிட்ஜ்ஜ் திறந்து பார்த்து இரிக்கிறத பார்த்து சமைக்க வேண்டியது தான்” என்றாள் சாந்தி.

மச்சம், மாமிசம் இருந்தால்தான் சரவணனால் ஒருபிடி பிடிக்க முடியும். இல்லாவிட்டால் அரை வயிறுதான்.

வீட்டிலே இருந்து பொழுதுபோக்குவது சரவணனுக்கு மிக சிரமமாக இருந்தது. ‘பத்திரிகைக்காரனும் வரமாட்டானே! வீரகேசரி என்றால் கூடச்சுட உண்மைகளை துணிந்து கூறும். அதைப் பார்க்கலாம். ஆளும் கட்சிக்கு வால் பிடிக்கிற சில பத்திரிகைகள் இருக்கிறதே அதை பார்க்கிறதை விட கண்ணில்லாத குருடனாக இருக்கலாம். தன் இனத்தையே அழிக்கிறதுக்கு காரணமாக

எழுதுகிறார்களே!’ என்று சில நியாயமான நினைவுகளை மீட்டிப் பார்த்தான் சரவணன்.

பகல் பணியிரண்டு மணியிருக்கும். சரவணனின் வீடுநோக்கி ஓடி வந்தான் மூர்த்தி. அவன் சரவணனின் கடையில் கடமைபுரியும் ஒருவன். சரவணனுக்கு நம்பிக்கையானவனும் கூட.

கடை திறக்கமுடியாதபோதும் பின்புறம் ஊழியர்கள் கூடிநின்று பொழுதுபோக்கிற்கு பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். துப்பாக்கி வேட்டுக் களும் சில கடைகளை அடித்து திறப்பதும் கேட்டது. சரவணனின் கடை ஊழியர் மூர்த்தியும் எட்டிப்பார்த்தான். அருகருகே இருந்த இரு தேனீர்க்கடைகளின் கதவுகள் உடைத்து திறக்கப்பட்டன.

இரானுவத்தினர் தேனீர்க்கடைக்குள் புகுந்து புகுந்து வெளிவந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

‘தனது முதலாளியின் நகைக்கடையையும் உடைத்து விடுவார்களோ’ என்று பயந்துதான் முதலாளியின் வீட்டுக்கு ஓடினான் மூர்த்தி.

“முதலாளி..... அநியாயம் முதலாளி”

“என்ன மூர்த்தி?”

“சின்னத்தம்பிர ஹோட்டலையும் ராமன்ட ஓட்டலையும் ரானுவத்தினர் உடைச்சி மாடுமாதிரி தின்காணுகள். பிறகுவந்து நம்ம நகைக்கடையையும் உடைத்து திருடுவானுகளோ என்று பயமாயிருக்கு முதலாளி” என்றான் மூர்த்தி.

“அப்படியா?” என்று கேட்ட சரவணன் தொலைபேசியை எடுத்து பொலீஸ் நிலைய நம்பரை சுழற்றினான். விடயத்தை விரிவாக

சொன்னார். தொழிலாளி மூர்த்தியை நோக்கினான். அடக்கமாக நின்றான்.

“மூர்த்தி பொலீஸ் ஜீப் வரும். ஓ.ஐ.ஸியும் வருவார். சொல்லி இருக்கன். போ. என்ன நடக்குதென்று போய் பாரு” சரவணன் சொன்னான். கடைப்பக்கம் ஓட்டமாக நடந்தான் மூர்த்தி.

கடைக்கார பெடியன்மார் ஒழிந்து பார்த்திருக்கும் இடத்திற்கு சென்றான் மூர்த்தி. மற்றவர்களின் பேச்சுக்கு காதை கொடுத்தான். முன்புறம் வாகனங்கள் வருகின்றதா என்பதை நோட்டமிட்டவாறு இருந்தான்.

பஜீரோ வாகனம் ஒன்று வரும் ஒலி கேட்டது. எல்லோரும் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு மறைந்திருந்து முன்புறம் பார்த்தார்கள். கடையருகிலும் கடைவிறாந்தையிலும் இருந்த இராணுவத்தினர் கடையை விட்டு மெதுவாக நகரத் தொடங்கினார்கள்.

பொலீஸ் பஜீரோ உறுமிக்கொண்டு நின்றது. முன்னால் உட்கார்ந்திருந்த பொலீஸ் அதிகாரி வாகனத்தின் கதவைத் திறந்து கொண்டு கீழே இறங்கினார். அவர் பொலீஸ் நிலைய பொறுப்பதிகாரி. இராணுவத்தினரை அருகே வருமாறு சைகைகாட்டினார். அவரைச் சுற்றி வளைத்துக்கொண்டார்கள். முப்பது பேர்களுக்கு மேலிருக்கும்.

கையை நீட்டி ஏதேதோ சொன்னார் பொலீஸ்நிலைய பொறுப்பதிகாரி. இராணுவத்தினர் பஜாரைவிட்டு நகரத்தொடங்கினார்கள். சாரதா தியேட்டர் வீதியினூடாக தமிழ் பிரதேசத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். அவர்களுக்கு பின்னால் இராணுவ லொறிகளும் ஜீப்புகளும் அணிவகுத்து சென்றன.

துணிவுடன் தெருவுக்கு வந்தான் மூர்த்தி. மற்றவர்களும் வந்து சேர்ந்துகொண்டார்கள். பாதுகாப்பு படைவீரர்கள் எவரும் பஜாரில்

இருக்கவில்லை. தமிழ் பிரதேசத்திற்குள் நுழைந்ததினால் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தொடராக கேட்டன.

தேனீர்க்கடைகளுக்குள் புகுந்து தீன்பண்டங்களை தின்று தீர்த்திருந்தனர். மற்றக்கடைகளுக்கு எதுவும் ஆகவில்லை. தெரு வெறிச்சோடி கிடந்தது. நின்றவர்கள் எல்லோரும் அவர்களது வீடுகளை நோக்கி விரைந்தார்கள்.

“இப்படி யுத்தங்கள் நடக்கிறதாலே பிள்ளைகளின்ர படிப்பும் அல்லவா நாசமாகுது. வாற மாசம் எக்ஸாம். விழுந்து விழுந்து

படிக்க வேண்டிய நேரத்திலே வீட்டுள்ளே அல்லவா இரிக்கவேண்டி கிடக்கு” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர். எதிர்பாராத விடுமுறை கிடைத்த படியால் சுந்தரம் மாஸ்டரின் வீட்டில் இருந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார் முகுந்தன் மாஸ்டரும்.

“பிள்ளைகள்ர படிப்பு மட்டுமா நாசமாகுது? இந்த நாடே நாசமாகுது. சுதந்திரமா நடமாடமுடியுதா? பெண்கள் தெருவிலே நடமாட முடியுதா? சிறுபான்மை இனருக்கு இந்நாட்டில் இருக்கவும் உரிமை இல்லைப்போல இரிக்கு” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“பக்கத்து வீட்டிலே இளம் பெண்ணின் அமுகுரலும் அடிபிடி சத்தமும் கேட்குதே” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர். அவர்களால் இருக்க முடியவில்லை. வெளிக்கதவருகே வந்தார்கள். யாரும் வெளியிறங்கா வண்ணம் இரானுவத்தினர் நின்றார்கள்.

அஞ்சியாயம் - 2

“முகுந்தன் பக்கத்து வீட்டுலதான் சத்தம் கேட்குது. இவனுக்கு போய் என்ன செய்யிறானுக்கோ தெரியாது. ராணி அழுவது நல்லா கேட்குது. அவள் இந்த முறை ஏ.எல். எடுக்கிறாள். கெட்டிக்காரி” மெதுவாக குசுகுசுத்தான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“எனக்கு விஷயம் விளங்கிற்று. இவனுக்குத்தான் போய் சேட்டை விட்டுக் கொண்டிருக்கானுக்குள். எனக்கு உடம்பு பதறுது. சாரதாம் பாள், கமலாம்பாள் போன்றவர்களை ருசிபார்த்து திரிஞ்சுவனுக்குள். யாழ்ப்பாணத்துல எத்தனையோ குமருகளை கெடுத்து உயிரை குடிச்சவனுக்குள். தமிழ்ப்பெண்களென்பா கடிச்சி வீசுகின்ற கரும்பெண்டு நினைச்சிற்றானுக்குள்.” என்றான் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“கே.... கஹன்ட எபா.... யன்ட கெதர அத்துல” என்றான் ஒரு இராணுவ வீரன்.

சுந்தரம் மாஸ்டரும் முகுந்தன் மாஸ்டரும் பேசாமல் உள்ளே வந்துவிட்டார்கள். பேசி என்ன பயன்? நாயை சுடுவது போல சுட்டுவிட்டு போய் விடுவார்கள்.

“வா.... முகுந்தன் உள்ளே போவம். என்ற வீட்ட பெட்டைகள் இல்லாதாலே தப்பினன். மகளுக்கு கல்யாணம் முடிச்சி லண்டனுக்கு அனுப்பின நல்லதா பெயித்து. அதுகள் நிம்மதியா வாழுதுகள். எல்லாரும் இப்படி லண்டனுக்கு அனுப்பமுடியுமா?” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“எனக்கு ராணிய நெனைச்சா மனவருத்தமாகத்தான் இரிக்கு. இந்த வருஷம் ஏ.எல். முடிச்சி அடுத்த வருஷம் மெடிகல் கொலிஜிக்கு போக இருப்பவள். இண்டைக்கு புலி என்ட பெயரிலே

எங்கோ.... கொண்டு வச்ச மேலதிகாரிக்கு தெரியாம நாலைஞ்சு பேர் கெடுத்து நாசமாக்கிற்று சுட்டு பொதைச்சிருவானுகள். சிறுபான்மையா பிறந்தா இதுதான் கதியோ?" என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

இரானுவ ஜீப் ஒன்று நிற்பாட்டும் சத்தம் சுந்தரம் மாஸ்டருக்கும் முகுந்தன் மாஸ்டருக்கும் கேட்டது. கதவைத்திறந்து கொண்டு யாரையோ ஏற்றி புறப்பட்டு போகும் ஒலி கேட்டது.

“வா.... போய் பார்ப்போம்” என்றுசுறி சுந்தரம் மாஸ்டர் முன்னால் சென்றார். பின்னால் புறப்பட்டார் முகுந்தன் மாஸ்டர். கண்ணுக்கெட்டும் தூரம் வரை பாதுகாப்பு படையினர் எவரும் தென்படவில்லை.

“ஐயோ.... என் மகள் ராணிய கடத்திற்று போறாங்களே.... ஐயோ எந்த இயக்கத்தோடும் சேராம சும்மா இருந்தவள புடிச்சிற்று போறாங்களே....! ஐயோ நான் எப்பிடிச்சொல்வேன்? என் கண்ணுக்கு முன்னாலேயே என் புள்ளைக்கிட்ட கேவலமா நடந்தானுகளே. சுட்டு பொதைக்க கொண்டு போறானுகள். நாசமா போவானுகள். அக்கா தங்கையோட பொறக்காதவனுகளா?” என்று விம்மி விம்மி அமுதாள் ராணியின் அம்மா கமலம்.

“கமலம்.... இதுகளை பாக்கிறபோது எனக்கே தற்கொலை செய்யனும்போல இரிக்கு. நம்மால என்ன செய்ய முடியும்? பேச்சு வார்த்தை மூலம்தான் பிரச்சினையை தீர்க்கிற என்டாங்க. பெடியன் மார் பேச்சுவார்த்தைக்கு வந்ததும் அந்த கதையை விட்டிட்டாங்க. எப்ப நாட்டிலே அமைதி வரப்போகுதோ? கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்” என்றான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

‘இப்படி எத்தனையோ குமருகளை கெடுத்து சாக வைச்சிருக்

கானுகள். பிடிச்சிக்கு போன பொம்புளைகளை திரும்ப விட்டிருக்கானுகளா?” எனக்கேட்டார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“அரசாங்கம் இவனுகளை இப்படி செய்ய சொன்னதா? புலிகளைத்தான் உயிரோடயோ சாகடித்தோ பிடிக்கச் சொன்னாங்க. நோக்கம் மறந்து வெறியை தீர்த்து திரியிறானுகள். நல்லவங்க இல்லாமலில்லை. நல்லவங்க இப்படி கீழ்த்தரமான விளையாட்டு காட்டமாட்டாங்க” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“கமலம் உன்ட மகன் தொடர்ந்து கண்டியிலதான் நிக்கிற நல்லம். அங்கே டீச் பண்ணட்டும். அவன் தப்பிக்கொள்வான். உங்கட மகள் ராணியை பிடிச்சி கொண்டு போறதை கேம்பிலே சொல்லுங்க. சிலவேளை கொண்டு வாறானுகளோ எண்டு பாருங்க. ரிஸல்ட் கிடைச்ச பிறகு மனித உரிமைக்குழுவிடம் முறையிடுங்க” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“ஆமாம்; கமலம் அப்படியே செய்யுங்க. அதைவிட வேறு வழியில்லே. எப்பதான் இந்த யுத்தம் நிக்கப்போகுதோ? எப்பதான் சுதந்திரமா வாழப்போறோமோ!” என்று கூறி நிறுத்தினார் - சுந்தரம் மாஸ்டர்.

முகுந்தன் மாஸ்டர் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருந்தார். “வா....! யோசிச்சி நீ எந்தக்கோட்டையை பிடிக்கப்போறாய்? வீட்டபோய் பிளேன்டி ஒண்டு அடிப்பம்” என்றார் சுந்தரம். ராணியின் அம்மா கமலம் கேம்புக்கு போவதாகக் கூறி சென்று விட்டாள்.

“பிளேன்டி அடிச்சாத்தான் இன்னும் கொஞ்சநேரம் பேசிக்கு இரிக்கலாம்.” என்று கூறிய முகுந்தன் சுந்தரத்தின் பின்னால் சென்று கொண்டிருந்தான்.

“யுத்த பிரதேசத்திலுள்ள அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு திடீர்

திரென லீவு கிடைக்குது. அது நல்லதுதான்.... மக்களுக்கல்லவா சித்திரவதையும் கண்ணீரும் நிம்மதி இல்லா நிலையும் ஏற்படுது” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர். அவரின் வீட்டில் முகுந்தன் மாஸ்டரும் போய் அமர்ந்தான். இருவருக்கும் சுந்தரம் மாஸ்டரின் மனைவி கடச்சுட தேவீர் பரிமாறினாள்.

“ஒண்டு சொல்றன். கோபிச்சுக்க கூடாது. தேவீர் மிச்சம் சுவையாகத்தான் இரிக்கு. என்ற பொண்டாட்டியும் போடுறாள். கடமைக்காக குடிக்கிறன். உப்பு சப்பு இல்லாதது” என்றான் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“அப்படி சொல்லக்கூடா. பொண்டாட்டி போடுறதை குடிச்சி குடிச்சி உங்களுக்கு அலுத்துப்போச்சு. இன்னொரு இடத்திலே போய்குடிச்சா ருசியாய்தான் இரிக்கும்” என்றான் சுந்தரம் மாஸ்டர். அவர் கூறுவதில் உண்மை இருப்பதாக பட்டது முகுந்தன் மாஸ்டருக்கு. சிறிது நேரம் ஹெளஸம் நிலவியது. முகுந்தன் மாஸ்டர் தான் திரும்பவும் உரையாடலுக்கு வந்தார்.

“சிறுபான்மை என்பதாலே தமிழர்களையும் முஸ்லிம்களையும் சில பேரினவாதிகள் கீழ்த்தரமாக பேசுறாங்க. அநியாயத்தையும் அட்டுழியங்களையும் செய்யுறாங்க” என்று முகுந்தன் கூற சுந்தரம் மாஸ்டர் இடைமறித்து....

“இந்த அநியாயத்தின் முதிர்ச்சிதான் இனமோதல். சும்மா இருந்தமாதிரி மின்னாமல் முழங்காமல் மறை பெய்வதுபோல அடிக்கடி இனமோதல் நடக்குதே! சிங்களவர் - தமிழர், சிங்களவர் - முஸ்லிம், என்று அடிக்கடி உயிரிழப்பும் உடமை அழிப்பும் நடக்கின்றதே. பேரினவாதிகள் பலருக்கு மற்ற இனம் என்டால் எரிச்சல்தான்! இழிவாகத்தான் நெனைக்காங்க. இந்த நினைப்பு எப்ப இல்லாமல் போகுதோ அப்ப இனங்களுக்குள்ளே புரிந்துணர்வு

ஏற்படும். நாட்டில் அமைதி நிலவும். சில பேரினவாதிகளின் செயல் இனமோதலை தூண்டிவிடுகிறது” என்று கூறிய சுந்தரம் மாஸ்டர் இருமுறை தும்மிக்கொண்டு மீண்டும் பேச்சை தொடர்ந்தார்.

“சில பேரினவாத அரசியல்வாதிகள் கூட சிறுபான்மையினரை நசுக்கும் வகையில் பேசுறாங்க. நடக்கிறாங்க. இவங்களே இப்படி நடந்தா பாமரமக்கள் எப்படி நடப்பாங்க. சிறுபான்மையினரை ஒரு மனிசனாக நெனைக்கிறாங்க இல்லியே!” என்று நிறுத்தினார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“நம்மினத்தோடதான் கோபம். நம்மொழி என்ன செய்தது? நமது தமிழை சிங்களப்பகுதியிலே அழிச்சுவிடுறான்கள். ஒரு நாள் முழுக்க ரூபவாஹினியிலே அரைமணி நேர தமிழ் நிகழ்ச்சி போகும். பத்து மணிக்குமேல் சிங்கள நிகழ்ச்சிகள் போகும். ஏதாவது விசேஷ நாளாக இருந்து விசேஷ நிகழ்ச்சி ஒளிபரப்புவதாக இருந்தால் அந்த அரைமணிநேர தமிழ் நிகழ்ச்சியையே இல்லாமல் செய்கிறார்கள். சிறுபான்மையினருக்கு ஆசா பாசங்கள் இல்லியா? நாங்க இந்த நாட்டில் பிறந்தவர்களில்லையா? எங்களுக்கு உரிமை இல்லையா?” உணர்ச்சி பொங்க கூறினார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

சுந்தரம் மாஸ்டரும் தலையசைத்துக் கொண்டார். தெருவில் வாகனங்கள் வருவதும் போவதுமாக இருந்தன. சமையலில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த சுந்தரத்தின் மனைவி முன்புறம் வந்தாள்.

“உங்களைத்தான்.... ஆமிக்காரனுள்ள லோவர் ஓடித்தியிது. சத்தம் போடாம மெதுவா கதையுங்கோ. அவனுக்கும் தமிழ் தெரியும். மறுகா நொறுக்கிப்போட்டு போயிருவான்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு போனாள் சுந்தரத்தின் மனைவி புஷ்பா. மீண்டும் குசினிக்குள் புகுந்து சமையலில் ஈடுபட்டாள்.

“காலம் கெட்டுப்போய் கிடக்கு. நான் போயிற்று வாறன் மாஸ்டர். உள்வழியால் போறதுதான் எனக்கும் நல்லது. அவனுக் கையை காலை நீட்டி விட்டா என்னால முடியுமா?” என்று கூறிய முகுந்தன் மாஸ்டர் பயந்து பயந்து வீடு நோக்கினார்.

முகாம் பெரியவரிடம் எப்படியோவெல்லாம் சொல்லிப் பார்த்தாள் ராணியின் அம்மா கமலம்.

“அம்மா எங்கடவங்க எந்த பொம்புள்ளையும் கூட்டி வரல்ல. அந்த அறையில் இருக்கிறவங்க பாருங்க. எல்லாம் ஆம்புளைங்க” என்று ஒருபிடியாக நின்றுவிட்டார் - இராணுவ முகாம் பொறுப் பதிகாரி.

ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையில் பக்கத்து பக்கத்து அறையில் எல்லாம் பார்த்தாள் கமலம். பெண் கைதிகளே இருக்கவில்லை. அழகை அவளை அறியாமல் வெளிவந்தது.

“இங்கினு நிக்காம ஊட்டுக்கு போயிருங்க” என்றான் ஒரு சிப்பாய். என்னையும் பார்க்காமல் கை வைத்துவிடுவானுள் என்று பயந்து முகாமைவிட்டு வெளியிறங்கினாள் கமலம்.

“யாழ்ப்பாணத்திலே எத்தனையோ பெண்களை குழியிலே போட்டிருக்கானுள். என்ன அநியாயத்தை செஞ்சிருக்கானுள். கொஞ்சம் ஈவிரக்கம் இல்லாதவனுள். மகளே.... ராணி உனக்குமா இந்தக்கதி? தகப்பன் இல்லாத குறை தெரியாம வளர்த்தேனே! அடுத்த வருஷம் மெடிகல் கொலிஜ்ஜிக்கு போவதையே நினைச்ச நினைச்ச அடிக்கடி பேசுவியே அம்மா. நீ எந்த இயக்கத்திலும் சேராம படிப்பிலே கவனம் செலுத்தியத்திற்கு பரிசா இது? புலிகளுக்கு எதிராக யுத்தம் செய்யத்தான் வந்துள்ளோம் என்று கூறிக்கொண்டு

பெண்களை கெடுத்து அழிப்பதையே கடமையாக கொண்டதாலோ என்னவோ யுத்தத்திற்கு முடிவே இல்லாம இருக்கு.” என ஒப்பாரி வைத்தவாறு வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தாள் கமலம்.

மகளோடு இன்பமாக களித்த வீடு நிசித்தத்தில் ஆழ்ந்திருந்தது. கண்காணாத தேசத்தில் தனிமையில் இருப்பதுபோல உணர்வேற பட்டது கமலத்திற்கு.

கமலம் வீட்டுக்கு வந்துள்ளதை அறிந்து அவளின் வீட்டுக்கு விரைந்தார் - சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“ஆ..... கமலம் வந்துட்டியா? கேம்புக்கு போனீங்களா?”

“எந்த பொம்புள்ளையையும் கூட்டிக்கு வரல்லியாம் என்டு பொறுப்பதிகாரி சொன்னார்” என்றார் கமலம்.

“உன்ர வீட்டுக்கு வந்து கூட்டிப்போனவன் இரிக்கானா?” இது சுந்தரம் மாஸ்டரின் கேள்வி.

“அவனுகளை காணல்ல. எங்கோ கொண்டுபோயிருப்பானுகள்” என்றாள் கமலம். அதேநேரம் இளம் பெண்ணொருத்தி மேல் முச்சு கீழ் முச்சி வாங்க தலைவிரி கோலமாக ஓடிவந்தாள்.

அத்தியாயம் - 3

“நிர்மலா.... என்னடி கோலம்? சாரியெல்லாம் கிழிஞ்சிருக்கு. முகத்திலே காயம்.” என வினாவெழுப்பினாள் கமலம்.

“ராணிய ஏற்றிக்கொண்டு என்வீட்டுக்கு வந்தவனுகள் என்னையும் ஏற்றிக்கொண்டு ரோட்டு தொங்கல் வரைக்கும் போய் மனித நடமாட்டம் இல்லாத இடத்திலே வாகனத்தை நிப்பாட்டினானுகள். எங்களை இறக்கி கொண்டு பாழ்வீட்டுக்கு போனானுகள். அவர்கள் முணுபேர்தான். ராணி ஓடிவர எத்தனிச்சா. முணுபேரும் சேர்ந்து புடிச்சிக்கொண்டு நிண்டானுகள். ஒருவன் வந்து என் சாரிய இழுத்து கிழிச்சான். நகத்தாலே பேய்போல முகத்தை வறாண்டினான். நான் மெதுவாக நகர்ந்து நின்டேன்.

ராணி மேலும் அவனுகள்ள பிடியில விடுபட நெனைச்சா. கால்களால ஒருத்தனுக்கு ஒதைச்சா. அவன் கீழே விழப்போனான். என்னருகே நின்டவன் ஓடிப்போய் அவளை தாங்கி புடிச்சுக் கொண்டான். சந்தர்ப்பத்தை பயன்படுத்தி ரோட்டுக்கு வந்தேன். என்ர காலத்துக்கு பொடியன்மார்ர மோட்ட சைக்கில் ஒன்று வந்தது. ஏற்றிக்கொண்டு இவடத்தை விட்டிட்டு போறான். மேலும் ரெண்டு பேரை கூட்டிக்கு போய் ராணிய மீக்கணும். ஆமிக்காரனை அவடத்தையே சுட்டு போடனும் என்று சொல்லிற்று போறான்” என்று கூறி நிறுத்தினாள் நிர்மலா.

“எப்படியோ நீ தப்பிற்றாய். ஊட்ட போய் உடுப்பை மாத்து” என்றாள் ராணியின் தாய் கமலம். நிர்மலா அவளது வீட்டுக்கு போனாள்.

“கமலம் பயப்படாதே. பெடியன்மார் சுறுக்கா இயங்குவானுகள். நல்லகாலம் இருந்தா ராணியும் தப்புவா” என்றான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“கடவுளே.... என் மகளை காப்பாற்று. ஒரு பாவமும் அறியாதவள் என் மகள் ராணி. என் மகள் தப்பி வந்தா கதிர்காம கந்தனுக்கு அன்னக்காவடி எடுப்பேன்” என்றாள் கமலம். “நான் வீட்ட போறன். என்னவும் என்டா என்னை கூப்பிடு. நான் வாறன்” என்று சொல்லி புறப்பட்டார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

ராணியை கடத்திச்சென்ற இராணுவத்தினர் மூவருக்கும் பயம் பற்றிக்கொண்டது. நிர்மலாவிடம் விடயத்தை அறிந்த இயக்கத்தினர் வந்து வெடி வைத்தாலும் வைத்துவிடுவார்கள் என தீர்மானித்தார்கள்.

“அபி யமு கொட்டி என்ட புளுவன். அபி துந்தனய். மொகுத் கரன்ட வெரி வெனவா” என்றான் ஒருவன். அவனது கையில் தான் பந்தாய் இருந்தாள் ராணி.

அவளின் கன்னம் சிவந்து போயிருந்தது. மூவரும் கன்னத்தை கடித்து பதம் பார்த்திருந்தார்கள். கட்டியணைத்து முத்தமிட்டிருந்தார்கள். அவ்வளவுதான்! அதன்பிறகு நிர்மலா தப்பி போனதால் எதற்கும் துணிவு வரவில்லை.

“மே.... கெல்லக் கொஹித அரன்யன்ட புளுவன்?” (இந்த குட்டியை எங்கே கொண்டுபோக முடியும்.) மற்றொருவன் கேட்டான். ராணியை எங்கு கொண்டுபோவது என்பதிலே குழம்பி போயிருந்தார்கள் அவர்கள் மூவரும். இனி இடம் தயார் செய்து விட்டுத்தான் இளம்பெண்களை கொண்டு வரவேண்டும் என்று முடிவெடுத்தார்கள்.

“வெலாவ யனவா. மேயா தாளா யமு” என்றான் அடுத்த இராணுவ வீரன் (நேரம் போகுது. இவரை விட்டிற்று போவம்.)

“நே நே.... கொஹி ஹரி அரன்யமு. ஹொன்த வடு தாளா

கூறினான். (இல்லை. இல்லை. எங்கேசரி கொண்டுபோவம். நல்ல சரக்கு விட்டிட்டு போகலாமா?)

“அபே கட்டிய கஷுருத் தக்கொத், அபிலொக்கா ஆராஞ்சுனத், கறதர வெய்” என்றான் மற்ற வீரன். (நம்மாட்கள் யாரும் கண்டா? நம்ம பெரியவருக்கு தெரிந்து போனா கரைச்சல் வரும்.)

“அற ரெஸ்ட் ஹவுஸ் அரன்யமு. அபே சிங்களகட்டிய வெட கரண்ணே. மகே.... யாமுவ எக்கனெக் இன்னவா.” என்று கூறிய மற்ற இராணுவ வீரன் ராணியை பின்புற பகுதியில் தூக்கிப் போட்டு அவனும் ஏறினான். (அந்த வாடிவீட்டிற்கு கொண்டு போவம். எங்கட சிங்கள ஆட்கள் வேலை செய்யிறாங்க. என்ட கூட்டாளி ஒருவனும் இருக்கிறான்.)

குண்டான வீரன்வாகனத்தை எடுத்தான். மற்ற வீரன் நண்பனுக்கு துணையாகவும் ராணிக்கு எதிரியாகவும் பின்னால் போய் ஏறினான். வாகனம் புழுதியை கிழப்பிக்கொண்டு பறந்தது. அந்தத்தெருவை கடந்து பிரதான வீதிக்கு வந்த பின்னர்தான் இராணுவத்தினருக்கு நிம்மதியாக மூச்சு வந்தது.

ஐந்து நிமிடங்கள் கடந்துதான் விடுதலை புலியினர், ராணியை கடத்தி வைத்திருந்த இடத்திற்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். ஐந்து நிமிடங்கள் முந்தி வந்திருந்தால் இராணுவத்தினர் மூன்று பேரையும் அவ்விடத்திலேயே சமாதிகட்டி இருப்பார்கள்.

“ஐயோ பாவம் ராணி” என்று சொல்லியவாறு அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றார்கள்.

மறுநாள் காலை. மகள் இனி மீண்டுவருவாள் என்ற நம்பிக்கை கமலத்துக்கு இல்லாமற்போய்விட்டது. யானையின் வாயில்போன கரும்பு மீண்டும் கிடைக்குமா?

இரவு முழுக்க அவளால் தூங்க முடியவில்லை. வயிறார உண்ணமுடியவில்லை. தனியாக இருக்கின்ற கமலத்துக்கு மகள் ராணி மட்டும்தான் துணை. கணவன் கணேசன் இராணுவத்தினரின் துப்பாக்கி வேட்டுக்கு பலியாகி துடிதுடித்து இறந்துபோனான். மகனை சந்தேகத்தின் பேரில் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் பிடித்துச் சென்றார்கள். இதுவரைக்கும் எதுவித தகவலும் இல்லை. கமலம் அன்புக்கணவனையும் ஆசை மகனையும் இழந்து துயரில் வெந்து, சோகம் தீரும் முன்னர் பாசமுள்ள மகளையும் இழந்து தீராத வேதனையில் மூழ்கியுள்ளாள்.

சுந்தரம் மாஸ்டர் எழுந்தவுடன் கண்ணை கசக்கிவிட்டு கமலத்தின் வீட்டுப்பக்கம் சென்றார்.

“மகளை மீட்பதற்கு முன்ன கொண்டு போயிற்றானுகள் போல. கெட்ட ராஸ்கல்” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“நான் கணவனை இழந்தேன். துணையாக மகன் இருந்தான். அவனையும் இழந்து கஷ்டப்பட்டு வாழக்குள்ளே மகள் ராணியையும் இழந்து நிற்கிறேன். பாவம் ராணி! எவ்வளவு சித்திரவதைப்பட்டு செத்திருப்பாள். மிருகம்போல அல்லவா அவளை கெடுத்து சாகடித் திருப்பானுகள். ஏறும்பு கடிச்சி தெரியாதவள். தமிழர்களாக பிறந்தது குற்றமா? வடக்கிலும் கிழக்கிலும் மட்டுமா? தென்பகுதி, கொழும்பு என்ற வேற்றுமை இல்லாது எல்லா இடத்திலும் எந்த நேரத்திலும் தமிழ் பெண்கள் நடமாடமுடியாத நிலை. பயணத்தின்போதும் கெடுக்கப்படுகிறார்கள். பட்டப்பகலிலும் கொல்லப்படுகிறார்கள். முருகா.... நீயே ஒரு முடிவுகாட்டு. நாங்களும் இந்நாட்டு மக்கள் என்று வாழ வழிகாட்டு” என்று மனமுருகி வேண்டினாள் கமலம்.

“கமலம்.....! யுத்தத்தாலே வெல்லலாம் என்று அரசு நெனைக்குது. அது நடக்கிறல்ல. நாடே சீரழிந்து போகும். புலிகள்

பேச்சு வார்த்தைக்கு விரும்புகிறபோதும் அரசு தட்டிக்கழிக்கிற விஷயம் தமிழர்களை புறக்கணிப்பதற்கு சமன்” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர். மீண்டும் அவரே பேசினார்.

“இன்று நாட்டில் நீ மட்டுமல்ல கமலம். எத்தனையோ கமலங்கள் எத்தனையோ ராணிகள் தொல்லை அனுபவிக்கிறாங்க. சித்திரவதைபட்டு சாகிறாங்க. அரசன் அன்றுகொல்வான். தெய்வம் நின்று கொல்லும். என்றாவது ஒருநாள் நிம்மதி ஏற்படும். நாமில்லாவிட்டாலும் நம்முட பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளாவது நிம்மதியாக வாழும். கடவுள் துணைபுரிவார்” என்று கூறி ஆறு தலடைந்தார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

நெற்றிவியர்வை கன்னத்தினூடே வழிந்து கழுத்து வரைக்கும் செல்லுமளவிற்கு ஒடோடி வந்தான் சரவணனின் நகைக்கடையில் தொழில்புரியும் மூர்த்தி.

“கமலம் அம்மா.....! கமலம் அம்மா” என்றவனுக்கு மூச்சு இழுத்தது. இருநிமிடம் தாமதித்து__

“ரெஸ்ட் ஹவுஸிக்கு பின்புறம் உள்ள குழியில் ராணியின் சடலத்தை போட்டு மூடுவதை சதீஸ் கண்டானாம். இதை கேள்விப்பட்டவுடன் என் நெஞ்சு பதறுதும்மா! புலிகளை அழிக்க வந்தாங்களா? இல்ல பெண்களை கெடுத்து குழியில் போட வந்தாங்களா? நள்ளிரவு வரையும் ராணி ஒப்பாரி வைப்பது கேட்டு தாம்” என்று சொல்லி நிறுத்தினான் மூர்த்தி.

“அரக்கன் அழியல்ல. பிறந்து கொண்டே இருக்கான். கடவுள் தான் கண் திறக்கணும்” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

பாக்கியராஜா சுந்தரியைத் திருமணம் செய்து மூன்று மாதங்கள் தான். அந்தக்காலத்தில் உள்ளவர்கள் திருமணம் செய்தால் எங்கெல்லாம் சுதந்திரமாக சென்று வந்திருக்கிறார்கள். இன்று அப்படி எவராலும் செல்லமுடிகிறதா?

கொழும்பு செல்ல பஸ்ஸில் ஏறிவிட்டாலோ இரண்டு கிலோ மீட்டருக்கு ஒரு சோதனைச்சாவடி என்று ஏறி இறங்குவதிலே உயிர் போய்விடும். நிம்மதியில்லாத ஒரு பயணம். அப்படி பிரயாணம் செய்கின்ற போது எங்காவது குண்டு வெடித்துவிட்டால் தமிழர்கள் வீடு வந்து சேரலாம் என்பதில் நம்பிக்கையற்று போய்விடும்.

இப்படியான காலகட்டத்தில் பாக்கியராஜா தனது அன்பு மனைவி சுந்தரியை எப்படி கொழும்புக்கு அழைத்துச் செல்வான்? “அத்தான் எனக்கு கொழும்புக்கு போய்பார்த்து வர ஆசை” என்று ஏற்கனவே சொல்லியிருந்தாள் சுந்தரி. ஐந்தாம் ஆண்டு கற்றவேளை சென்று வந்ததை நினைத்து பாக்கியராஜாவிடம் சொன்னாள்.

“அம்மா....! எங்கு பார்த்தாலும் ஐனத்திரள். நாலா பக்கமும் வாகனங்கள் புளுப்போல நெளியும். என்ன கடைகள், என்ன கட்டிடம், வானம் முட்டும் அளவிற்கு உயரமான கட்டிடங்கள், டீச்சர்தான் எங்களை அழைத்துப்போனா! சில இடத்திலே நடக்கவே கஷ்டப்பட்டம்.” என்றாள் சுந்தரி.

“நானும் பலமுறை சிந்திச்சு பார்த்தன். உங்களை கூட்டிப் போக பயமா இரிக்கு. குண்டு வெடிச்சபோது பலருக்கு நேர்ந்த கதி தெரிஞ்சவன். நம் வாழ்நாளிலே சமாதானம் வந்தா போய் பார்ப்பம்” என்றான் பாக்கியராஜா.

“நீங்க அம்பாரைக்கு வேலைக்கு போறதே பயப்படக்கூடிய

விஷயம். நீங்க வீடுவந்து சேரும் வரையும் எனக்கு நிம்மதி இல்லை. நான் சும்மாவா பயப்படுறன்? கோபாலப்பிள்ளை குழப்பத்தின் போது அம்பாரை கச்சேரிக்கு வேலைக்கு போனவன் தானே! இதுவரையும் இல்லை. பத்து வருஷங்கள். எலும்பும் இத்துப்போயிருக்கும்” என்றாள் சுந்தரி.

“சிறுபான்மையினரின் உயிருக்கு உத்தரவாதமில்லாத நாடு இலங்கை. சொல்லவே நாக்கூசது. சில அரசியல்வாதிகள் கூட சிறுபான்மை இனரை கேவலமாக நெனைச்சு நடக்கிறாங்க. பேசுறாங்க. மேலை நாடுகளில் எத்தனை இனங்கள் பிரச்சினை இல்லாம கூடி வாழ்றாங்க. அப்படி வளர்ச்சியை நம்ம நாடு எப்ப காணுமோ? நமது ஆயுளுக்கும் நாம் காணாம போயிருவோமோ” என்று அன்பு மனைவியிடம் கூறினான் பாக்கியராஜா. கொழும்புக்கு போய் வரவேண்டும் என்ற அவனது மனைவியின் ஆசையை பூர்த்தி செய்யமுடியாதவனாக இருந்தான் அவன்.

காலம் கனியாதா என்ற எண்ணமும் ஏக்கமும்தான் பலரின் இதயங்களில் எழுகின்ற வினா!

அஞ்சியாயம் - 4

சுந்தரலிங்கத்தின் ஐவுளிக்கடைக்கு சென்றிருந்தான் நகைக்கடை சரவணன் முதலாளி.

“வாங்கோ.... முதலாளி. வாங்க. மிச்ச நாளைக்கு பொறகு இந்தப்பக்கம்.” என்றார் முதலாளி சுந்தரலிங்கம். சரவணன் சுந்தரலிங்கத்திற்கு முன்னால் இடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

“நாளைக்கு கல்யாண வீடொன்று இருக்கு. தெரியாதா பொண்டாட்டியை ! லேட்டஸ் சாரியொன்று புதிசா வேணும் என்டாள். நல்ல இந்திய சாரியிலே எடுங்க....” என்று கூறிய சரவணன் மேசையில் கிடந்த நாளிதழை புரட்டினார்.

“சரவணன் டீ எடுப்போமா?”

“பிளேன்டீ எடுப்போம்” இவருக்கும் சேர்த்து பையன் தேனீர் கொண்டு வந்தான்.

“பார்த்தியா சுந்தரலிங்கம். வடக்கு கிழக்கு மட்டுமல்ல. கொழும்பிலும் நடக்கத்தொடங்கிற்று” என்று நிறுத்தினார் சரவணன்.

“என்னப்பா....” வினாக்குறியாக நின்றார் சுந்தரலிங்கம்.

“மலையகப் பெண் குடும்ப நிலைமை காரணமாக கொழும்பிலே தொழில்பார்த்து வந்திருக்காள். சோதனைச்சாவடியிலே வைச்ச பொலிஸார் மிருகத்தனமா நடந்திருக்காங்க. எங்கேயும் நம்ம பொம்புளைங்க நடமாட ஏலா போலிருக்கே” என்றான் சரவணன்.

“அதை ஏன் கேட்கிறியள்? நம்ம ஜனங்கள் இலங்கையிலே நாலாபக்கமும் கஷ்டப்படுதுகள். எந்த வழியிலும் நிம்மதி இல்லாம

இருக்குதுகள். தமிழ் பேசுவோரும் மனிசன்கள் என்று நினைச்சா சரி. அதெங்கே? பெரும்பான்மை இனத்தவரில் பெரும்பான்மையினர் இந்த நாடு எங்களுக்கு மட்டும்நான் சொந்தம் என்றவகையில் நடக்கிறாங்க. தமிழ்பேசுவோரை அவமதிக்கிறாங்க. தமிழையும் புறக்கணிக்கிறாங்க. இனமோதலுக்கு வழிவகுக்கிறாங்க.” என்றார் ஜவுளிக்கடை முதலாளி சுந்தரலிங்கம்.

“எனக்கு நேரமாகுது. நான் போகணும். இதிலே வயலெட் கலர் இல்லியா?” சரவணன் கேட்டார்.

“ஆமா. இரிக்கி. இருக்கிற வயலெட் கலரெல்லாம் எடுத்துப் போடு முத்து. முதலாளி இது நல்லதொரு கலர்” என்றார் சுந்தரலிங்கம்.

“எனக்கு இந்தக்கலருக்கு பொருத்தமான பிளவுஸ், ஸ்கேட்டிங் கட்பண்ணி தாங்க” என்றார் சரவணன். ஐந்து நிமிடங்களில் பார்சல் அவர் கைக்கு கிடைத்துவிட்டது.

“எவ்வளவு கணக்கு முதலாளி?”

“ஐயாயிரத்து நூறு முதலாளி”

“தங்கத்திர விலைக்கு வந்திற்று”

“தங்கத்திர விலையைவிட கூடிய விலைக்கும் சாரி இரிக்கு. தெரியும்தானே முதலாளி. எட்டுப்பத்தாயிரம்தானே. தங்கத்திலே செயின் போட இருபது முப்பதல்லவா தேவைப்படுது. ஒரு மோதிரத்திற்கும் ஆறேழு தேவைப்படுகிறது” என்றார் சுந்தரலிங்கம்.

“சும்மா என்டாலும் அது தங்கம் – எந்த நேரத்திலும் காசாக் கலாம். ஈடு வைச்சும் பணம் பெறலாம். சாரி உடுத்தா உடுத்தது

தான். யாரும் அஞ்ச சதம் தரமாட்டாங்க. வேணுமென்டா சும்மா கொடுக்கலாம். இந்தாங்க முதலாளி ஐயாயிரம். நூறு ரூபா லெஸ் பண்ணுங்க” என்று கூறி பணத்தை கொடுத்தார் சரவணன்.

“சரி. நான் நகைவாங்க வாற நேரத்திலே எனக்கு குறைச்ச தாங்களன். சரி.... போய் வாங்க” என்றார் சுந்தரலிங்கம்.

சரவணன் தனது கடைக்கு வந்து கவுண்டர் மேசையருகே இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்ததுதான் தாமதம்.

“டும்” என்ற பயங்கர ஒலியில் அவரது கடை கண்ணாடி அலுமாரிகளும் கல்கலத்து அலறியது. நாலா திசையும் வாகனங்கள் சிதறி ஓடின. கவுண்டர் லாச்சியை மூடிவிட்டு முன்புறம் வந்து பார்த்தார். மனிதர்கள் வந்த விடயத்தை மறந்துவிட்டு மீண்டும் வீட்டுக்கே விரைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

சந்தையை அண்மித்து பலசரக்குக்கடை, மரக்கறிக்கடை, கருவாட்டு கடை வைத்திருந்தவர்கள் இழுத்து மூடிவிட்டு ஓட்டமும் நடையுமாக வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னதம்பி மார்கட்டுப்பக்கம் சத்தம்” எனக்கேட்டார் நகைக் கடை சரவணன்.

“மார்கட்டுலே குண்டு ஒண்டு வெடிச்சது. மீன் பெட்டிக்குள்ளே தான் இருந்திச்சாம். மீன் மார்கட்டு புகைக்காடு. இரண்டு மூன்று எஸ்.ரி.எப். உலாத்தினானுகள். ஒருத்தன் செத்திட்டானாம். இரண்டு பேருக்கு சரியான காயமாம். அம்புலன்ஸிலே அம்பாரைக்கு கொண்டு போறானுகள். இனி ஆத்திரத்திலே ஐம்பது அறுபது பேர் வந்து பலி எடுப்பானுகள். அதுக்கு முன்னே வீட்ட போயிரனும்

என்துதான் வாறம். நான் போறன் முதலாளி” என்று கூறிவிட்டு சென்றான் மரக்கறிக்கடை முதலாளி முகுந்தன்.

“மூர்த்தி பின்கதவெல்லாம் இழுத்து முடு. நாமளும் போவம். இனி என்ன யாவாரம் நடக்க போகுது? இதுதான் சமயம் என்து நம்மையும் சூட்பண்ணினாலும் பண்ணுவானுகள். பயங்கரவாதி சுடப்பட்டார் என்று பத்திரிகையிலே கொட்டை எழுத்தில் சேதி வரும்” என்றார் சரவணன் முதலாளி.

அக்கரைப்பற்று பஜாரே வெறிச்சோடி போய்விட்டது. நாய்களும் ஆடுகளும் தான் துணிவுடன் தலைநிமிர்த்தி நின்றன. மனிதர்களுக்குத் தானே சுதந்திரம் என்பத்து முன்றுடன் பறிபோய்விட்டது. துப்பாக்கிகள் முச்சுவிடும் புதுயுகமாகிவிட்டதே!

“மனிதர்களுக்கு இல்லாட்டாலும் கடைகளுக்கும் நல்ல சுதந்திரம். அடிக்கடி இழுத்து முடப்படுவதால் நிம்மதியாக தூங்குகிறது” என்றார் சரவணன்.

“சாந்தி ஓட்டல்ல கொஞ்சம் தாமதிச்சு போறன் முதலாளி. நீங்க போங்க” என்றான் கூலி மூர்த்தி. சரவணின் “ஹைஹுன்டா” கார் சத்தத்தை வெளியே காட்டாது விரைன்று விரைந்தது.

“எங்கடை அம்பாரை அலுவலகத்திலே என்ன வேற்றுமைகள் காட்டுறானுகள். சில நேரத்திலே வேலைக்கு போற விருப்பமும் வாறல்ல சுந்தரி” மனைவியிடம் கூறினான் பாக்கியராஜா.

“அப்படிக்கு என்ன பிரச்சினை?” என்று கேட்டவாறு கணவனுக்கு அருகே சென்றாள் சுந்தரி.

“சிங்கள தமிழ் வேற்றுமை ஒரு பக்கம் இருக்க சின்னத்தம்பிரமகன் சின்னையா இருக்கான் அல்லவா” சொல்லி நிறுத்தினான் பாக்கியராஜா.

“ஓ.... முத்தம்மாட மகன். அவனும் ஒங்களோடதானே வேலை செய்யிறான்?” சுந்தரி கேட்டான்.

“ஓமோம். கஷ்டப்பட்டு படிச்சவன் போல இருக்கான். என்னே நடப்பு. ஏசெண்டு தொரையிர புள்ளைபோல. பழசை எல்லாம் மறந்திற்றான். எக்கேடு கெட்டாலும் எனக்கொண்டுமில்லை. மத்தவனையும் அல்லவா என்னோட முட்டிவிட பார்க்கான். நவரட்ணவை என்னோட சண்டைக்கு கூட்டிவிட்டான். நவரட்ண நல்லவன் என்பதாலே என்பேச்சை கேட்டிட்டான்.

எனக்கு வந்த கோபத்துக்கு யாருக்கும் தெரியாம நடு ரோட்டிலே வைச்ச கொடுப்பமா என்ற எண்ணம்தான் வந்திச்சு. அப்படி கொடுக்க சிலவேளை துணிஞ்ச போது வாகனங்கள் நிறைய அந்த ரோட்டாலே வந்துகொண்டிருந்திச்சு” என்றான் பாக்கியராஜா.

“கூடாத வேலையை பார்த்திட்டாதீங்க. நாய் கடிச்சா நாம நாயைக்கடிக்கலாமா? விட்டுப்போடுங்க” என்றாள் மனைவி சுந்தரி.

“அவர்ர ஊட்டு அலுவலகம் போலான் நெனைச்சிருக்கார். நேர்மையற்ற முறையிலே நடக்கிறான். அவருக்கு பிடிக்காத ஆட்களைப் பத்தி மேலதிகாரிக்கிட்ட கூடாம சொல்லுவான். பிடிச்ச ஆளை தலையிலே வைப்பான். கூடாதவன் – இவனாலே ஒபீஸே நாறுது. மேலதிகாரியும் அவனுக்கு ஆட்டம் போடுவராகத்தான் இருக்கான். சொந்த மூளை இல்லாம இரவல் மூளையிலே கடமை பார்க்கிற மேலதிகாரி இருந்தா மிச்சம் கஷ்டம்தான்” என்றான் பாக்கியராஜா.

“எங்க போனாலும் கெட்டவங்கட ஆட்சிதான் நடக்குது என்கிறீங்க. இப்ப கெட்டகாலம்தான். ஒப்பிஸிலே கவனமாக நடந்துக்

குங்க. யாரையும் நம்பி எதுவும் சொல்லிபாதிங்க. ஒன்ட பத்தாக்கி கூட்டிவிட்டு கூத்து பார்ப்பானுகள்” என்றார் அன்பு மனைவி சுந்தரி.

“ஊரிலே இருக்கிற அதிகாரி கூடாதெண்டு போனா இவன் அதைவிட நாயா இரிக்கான். சரியான டொக்கிமென்ட்ர பிழையாக்கி விடுறானுகள். அந்தக்காலத்திலே மேலதிகாரிகள் என்டா எவ்வளவு யோக்கியமானவனுகளா இருந்தானுகள். இப்ப எல்லாரும் அயோக்கி யனுகள்” ஆத்திரமேலீட்டால் சொன்னான் பாக்கியராஜா.

“இப்படியான சமூகத்துரோகிகளை காட்டிக்கொடுத்து லைட் கம்பத்திலே சுட்டு தூக்கனும்” என்றாள் சுந்தரி.

“இதைத்தான் பொடியன்மார் செய்துவாறானுகள். ஒரு நாளைக்கு இவரைப்பற்றியும் ரிப்போர்ட் போகும். சின்னையாவை நெனைச்சா சிரிப்பா இரிக்கு. பழசை எல்லாம் மறந்து துரையோல பேசுவார். எல்லாரையும் அவருக்கு கீழே இருக்கிறதாகத்தான் நெனைச்சிருக்கார். பழசு மறந்தவனும் ஒரு மனிசனா?” என்றான் பாக்கியராஜா.

“அரசன் அன்று கொல்வான். தெய்வம் நின்று கொல்லும். கடவுளுக்கு அகரவசமில்லை. மெதுவா கழுத்தை பிடிப்பான். பிடிச்சா பிடிச்சதுதான்! நிமிர முடியாது. இனி அந்த குள்ளன் உங்க வழியிலே வந்தா செம்மையா கொடுங்க. யாரும் இல்லாத இடத்திலே, நெடுக கதை கேக்க முடியுமா?” என்றாள் சுந்தரி.

“வேளை வந்தா வேண்டி கட்டுவார்” என்றான் பாக்கியராஜா.

“நேத்து மார்கட் குண்டு வெடிப்பிலே இரண்டு எஸ்.ரி.எப் செத்துப்போனானுகளாம். முனுபேருக்கு காயமாம். மீன் மார்கட்டு ரத்தமா தெரிஞ்சிச்சாம். இன்டைக்குத்தானாம் கழுவினாங்களாம். ஊரெல்லாம் இதுதான் கதை” என்றாள் சுந்தரி.

“இனியும் பயப்பிட்டு கொண்டுதான் இரிக்கனும்” என்றான் பாக்கியராஜா.

அஞ்சியாயம் - 5

“நீங்க மனமில்லாமத்தான் இந்த சாரியை வாங்கி இருக்கீங்க. என்னே?” சரவணின் மனைவி சாந்தி சரவணனிடம் கேட்டாள்.

“கபட் நெறைய உடுப்ப வாங்கித்தந்தாலும் கழுத்து நெறைய நெக்ளஸும் மாலையும் கடையிலே கொண்டு வந்தாலும் கொஞ்சம் கூட நன்றி இல்லாமத்தான் பேசுவீங்க. ஏன் இப்படி பேசுறீங்க” சரவணன் கேட்டான்.

“கல்யாண வீட்டுக்கு போகமுடியாம போச்சே” என்றாள்.

“நாட்டு நிலமை – தெரியாதா? ரோட்டுக்கு போனா வீட்டுக்கு வருவம் என்பது நிச்சயமில்லை. இன்டைக்கு ரோட்டுக்கு போனா நாளைக்கு போகமுடியும் என்று நிச்சயமாக சொல்லமுடியா. இதெல்லாம் சிந்திக்காம என்ன பேச்சு பேசுறீங்க?” எனக்கேட்டான் சரவணன்.

“சும்மா பேச்சுக்கு சொன்னன். குமார் கல்யாண வீட்டுக்கு எவ்வளவு ஆட்கள் வர இருந்திருப்பாங்க. எவ்வளவு உயர்மட்ட ஆட்கள் வரமுடிவு கட்டியிருப்பாங்க. எல்லாருக்கும் புளக் ஆகியிருக்கு. கல்யாண வீடு சாவீடுபோல முடிஞ்சிருக்கும்” என்றாள் சாந்தி.

“மாப்பிள்ளையும் அவர் ஆட்களும் பெண் வீட்டுக்குப் போயிருப்பாங்க. வீடியோ, ஓடியோ ஜனத்திரள் இல்லாம ஏழை வீட்டு கல்யாணம் போல முடிஞ்சிருக்கும். என்றாலும் இன்னொரு நாளைக்கு மாப்பிள்ளை செட் பண்ணி சாப்பாடு கொடுப்பார்” என்றான் சரவணன்.

“இன்னொரு நாளைக்கு செப்பண்ணி சாப்பாடு கொடுப்பதற்கும் கல்யாணத்துக்கு ஜனத்திரள் வருவதற்கும் நெறைய வித்தியாசம். இனி ஐம்பது நாறுபேர் வருவாங்க அவ்வளவுதான்” என்றாள் சாந்தி.

“அப்படியான காலமா போச்சுதடி. கல்யாண வீட்டைக்கூட கலகலப்பா செய்யமுடியாத காலம். நேற்று மார்கட் குண்டு வெடிப்பின் எதிரொலி இப்பதான் தெரிஞ்சிருக்கு. ஐந்து இளம் பெடியன்களை கொண்டுபோனானுகளாம். அப்பாவி பெடியன்கள். இயக்கம் எதிலும் சேராத பெடியன்கள். எங்கு கொண்டுபோனானுகள் என்றும் தெரியலயாம். அவனுகள்தானே எத்தனையோ பெட்டைகளை குழியில் போட்டவனுகள். இது பெரிய காரியமா? உனக்கு கல்யாண வீட்டுக்கு போவதற்குத்தான் தடையாச்சு. எத்தனை மனிசன்கள்ள உயிர் பிரிஞ்சிருக்கு தெரியுமா?

குழியில் போட்டது போக. அக்கரைப்பற்று ஹோஸ்பிட்டல் இரண்டிலும் சீரியஸ் கேஸ் நாலுபேர்கள் அம்பாரைக்கு கொண்டு செல்ல முடியாமை போனதாலே செத்திட்டாங்க. அதுபோல நிந்தவர். கல்முனை, சாய்ந்தமருது மூணிலும் பத்துபேருக்கு மேல் செத்திட்டாங்களாம். அவனுகள் ரெண்டு பேர் செத்ததுக்கு நம்மட வங்க எத்தனையோ பேர் செத்திட்டாங்க. இதையெல்லாம் எண்ணி பார்க்கணும் சாந்தி. நீ கல்யாண வீட்டுக்குத்தான் போகல. எத்தனையோ வீடு சாவீடா பெயித்து. வடக்கிலும் கிழக்கிலும் சிறு பான்மை இனத்தவங்க எவ்வளவு கஷ்டப்படுறாங்க. தெருவிலே சுடப்படுறாங்க. யார் என்ன கேட்கமுடியும்? நாட்டிலே எப்ப இந்த பிரச்சினை தீரப்போகுதோ?

நோர்வேக்காரன் நமது நாட்டிலே சமாதானம் வரட்டும என்பதுக்காக பாடுபட்டான். அவனுக்கு இதிலே எந்த லாபமுட இல்லை. அவனையும் “சரிவராது போ” என்று ஆட்சியாளர்கள்

தூரத்திட்டாங்க. சமாதானம் வரப்போற மாதிரி இருந்திச்சு. அரசாங்கமும் கண்டிப்பாக இரிந்திற்று. எல்லாம் கெடுபட்டு போச்சு.” என்று நிறுத்தினார் சரவணன்.

“நல்லா அரசியல்வாதிபோல பேசிறீங்களே” என்றாள் மனைவி சாந்தி.

“அரசியல்வாதிகளுக்கு பேசத்தான் தெரியும். மக்களுக்காக சமாதானத்துக்காக என்னத்தை கிழிச்சிருக்காங்க? நான் அரசியல்வாதியாக இல்லாட்டாலும் சமாதானம் நிலவனும் என்பதுக்காக சொல்றன். மக்களின் நன்மைக்காக சொல்றன்” என்றார் சரவணன்.

“அப்போ.... வாறமுறை எலக்ஷன் கேளுங்க” கிண்டல் வெடி யொன்றை போட்டாள் மனைவி சாந்தி. இப்படி கேட்டால் கணவன் சரவணனுக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு வரும் என்று தெரியும்.

“இந்த சாக்கடை அரசியல் என்னத்துக்கு? உழைக்கணும் என்ற நோக்கிலே அரசியலுக்கு வந்தவங்க நெறையப் பேர். மக்களுக்கு சேவை செய்யணும் என்ற நோக்கத்திலே வந்தவங்களை விரல்விட்டு எண்ணிடலாம். உழைக்கிறதாக்கு அரசியல் இல்லை. தொழில் செய்து உழைங்க. அரசியலுக்கு வந்தா சேவை செய்யுங்க. நம்மினத்துக்கு சேவை செய்யப்போவதாக சொல்லிக்கொண்டு எலக்ஷன் கேட்டானுகள். பார்லிமென்ட்டுக்கு போனாப்பொறகு எல்லாத்தையும் மறந்திட்டானுகள்” என்றார் சரவணன்.

சூரியன் மேற்கிசையில் இறங்கி கழுத்துவரை மறைந்து விட்டான். இருள் கண்மூட ஆரம்பித்தது. இருபுறமும் வாகனங்கள் நான் முந்தி நீ முந்தி என்று மூச்சிழுத்து ஓடியது. பறவைகள் அதைவிட வேகமாக இயங்கியது. இருளோடு இருளாக இருட்டிய மழை வானை சல்லடையாக்கி பொழிந்தது. உஷ்ணத்தில் காய்ந்திருந்த பூமி நீரால் கமுவப்பட்டு புழுதி மணத்தது.

“இப்படி அரைமணியாவது ஓயாது பேஞ்சால்தான் உஷ்ணம் அடங்கும்.” என்றாள் சாந்தி.

“ஏழுமணியா பெயித்து. போய் சமையலை பாரு. நேரத்தோடு படுக்கைக்கு போவோம்” என்றார் சரவணன்.

“இப்படித்தான் போனமாசம் மழைபெய்யக்க சொன்ன நீங்க. ரான்ஸ் போமரை புலிகள் அடிச்சதால் அன்டிர்வு விடிய விடிய குண்டு சத்தமும் துப்பாக்கி வெடிச்சத்தமும் தூங்கவிடாம தடுத்திச்சு. நான் தூங்கினாலும் நீங்க எழும்பி எழும்பி படுத்திங்க” என்றாள் சாந்தி.

“உனக்கு என்ன கவலை? என்ன அழிஞ்சாலும் கும்பகர்ண தூக்கம் போடுவீங்க. அடுத்த தெருவிலே குண்டுச்சத்தம் கேக்கக் குள்ளே எப்படி தூங்க முடியும்? நம்மட ஊட்டுப்பக்கமும் வந்திற்றானுகள் என்டா என்ன செய்ய முடியும்? அதுக்கு முன்ன உன்னையும் தூக்கிற்று குழிகளுக்குள்ளேயாவது ஒழிஞ்சிருக் கனுமே” என்றான் சரவணன்.

“அது சரி....” என்று சாந்தி சொன்னவுடன்

“அது சரிதான் போய் சமையலை பார்” என்றான் சரவணன். மேலும் இனி பேசினால் கணவனுக்கு ஆத்திரம் வரும் என்று சாந்திக்கு தெரியும். அதனால் மேற்கொண்டு அவள் பேசவில்லை. கணவனின் மனநிலை தெரிந்து நடப்பவளால் குடும்பத்தில் ஒரு குழப்பமும் வராதுதானே!

தொலைக்காட்சியை அழுத்தினார் சரவணன். ரூபவாஹினி கூட்டுத்தாபனம் சிங்கள நிகழ்ச்சிகளைத்தான் மணிக்கணக்கில் ஒளி பரப்புகின்றன. அதனால் சக்தியை பிடித்தார். திரைப்படப்பாடல்கள் போய்க்கொண்டிருந்தன. மறைந்த மாபெரும் நடிகர் சிவாஜி

கணேசனின் ஞாபகார்த்தமாக அவர் நடித்த படப்பாடல்கள் ஒளி பரப்பாகின.

‘நடிகர் சிவாஜிகணேசனுக்கு செளந்தராஜன் அருமையாக அல்லவா குரல் கொடுத்திருக்கிறார். சிவாஜி பாடுவதுபோலவே இருக்கின்றது’ என்று நினைத்துக்கொண்டார் சரவணன். பாடலுக்கு அபிநயம் செய்கின்ற விதம், நடை, முகபாவனை சிவாஜிக்கு நிகர் சிவாஜிதான். ஒரு மணி நேரம் போனதே சரவணனுக்கு தெரியவில்லை.

முகத்தை அலம்பிக்கொண்டு தண்ணீரை துவட்டிவிட்டு பவுடர் பூசி முன்புற அறைக்கு வந்தாள் சாந்தி. ரோஸ்கலர் நைட்டி மேலும் அவளை அழகுபடுத்தியது.

சரவணன் சாந்தியை மணமுடிப்பதற்கு அவளின் அழகே மூலகாரணம். அவள் எழிலில் மயங்கிப்போனான்.

“என் சாந்தியா? அழகுச்சிலையாகி அசைந்து வருகின்றாளே! தங்கமாகி அங்கம் தளதளக்குதே. என் நெஞ்சம் ஏங்கி துடிதுடிக்குதே” என்றான் சரவணன்.

“போதும் உங்கள் வர்ணனை! கவிதை எழுதலாமே” என்றாள் சாந்தி.

“உன்னை பார்த்து கொண்டிருந்தா ஒரு கவிதை நூலே எழுதி இருக்கலாம். என் தொழிலை பார்க்கணுமே. சமையல் முடிஞ்சா?....” எனக்கேட்டான் சரவணன்.

“சமையல் என்டா விடிய விடிய சமைப்பதா? எல்லா வேலையையும் அச்சொட்டா முடிச்சிற்றன். நீங்க கேட்ட வல்லாரை சம்பலும் செய்திற்றன்” என்றான் சாந்தி.

“உனக்கு என்ன தெரியும் வல்லாரை சம்பலைப்பற்றி? தொட்டும் பாக்காய் இல்லியே! விட்டமின் ஏ. இருப்புச்சத்து நெறைஞ்ச சாமான். வைத்தியனுக்குத்தான் அதைப்பத்தி தெரியும்.” என்றான் சரவணன்.

“என் கணவரு நல்லா சாப்பிட்டு நோய் நொடி இல்லாம இருந்தாபோதும்” என்றாள் சாந்தி. மனைவியின் குணத்தை எண்ணி மகிழ்ந்தான் சரவணன்.

“நீ நாளைக்கு சாகாம ரோட்டிலே இருக்கிற கமலம் அக்காட வீட்டுக்கு போய் வரணும்.” என்றான் சரவணன்.

“ராணியிர அம்மாவீடு?”

“ஆமா....”

“ராணிக்கு என்ன ஆயிச்சு என்று இதுவரை தெரியலியே”

“சிங்கத்திர வாயில அகப்பட்ட முயல் தப்புமா? அவனுகள் கொண்டு போனா போனதுதான். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் எத்தனை பெண்களை வல்லுறவு கொண்டு குழியில போட்டிருப்பானுகள். அதை கதைச்சி பிரயோசனமில்லே. ஈஸ்வரியையும் கூட்டிக்கொண்டு போய்வாங்க. பிரதான வீதியிலே அவள் இருப்பதால எல்லா வற்றையும் இழந்தாள். எல்லா உறவையும் இழந்தாள். பாவம் கமலம் அக்கா கட்டிய கணவனை கண் முன்னே இழந்தாள். அன்பு மகனை அதற்கப்புறம் இழந்தாள். உயிருக்கு உயிரான மகளை இப்போ இழந்தாள். இப்போது யாருமற்ற தனிமரமாக இருக்கிறாள்.

உணவுச் சாமான்கள் ஆயிரம் ரூபாக்கி வாங்கி கொண்டு போய் கொடுங்க. ரெண்டாயிரம் ரூபா பணமும் கொடுத்துற்று வாங்க.

வேற என்ன நம்மால் செய்யமுடியும்” என்றார் நகைக் கடை சரவணன்.

“ஐயோ பாவம் கமலம் அக்கா....” மனமிரங்கினாள் சாந்தி இரவுச்சாப்பாட்டுக்கு இருவரும் தயாரானார்கள்.

அப்போது பாரிய சத்தமான இரண்டு குண்டுகள் “டும் டும்” என்று வெடித்தது. நிலமே அதிர்ந்தது. காதே செவிடாகியது.

அத்தியாயம் - 6

குண்டுச்சத்தமோ துப்பாக்கி வேட்டோ கேட்டால் பொந்துகளில் வாழும் பாம்புகளைப் போல்தான் மனிதர்களும் இருப்பார்கள். ஆளாவம் இல்லாதது போல வீடெங்கும் அமைதி நிலவும். வீணாக சாக எவர்தான் விரும்புவர்?

பாரிய இரண்டு குண்டு வெடிப்புகளுக்குப்பின் பத்து நிமிடங்கள் மௌனம் நிலவியது. அதன் பின்னர் துப்பாக்கி வேட்டுகள் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தன. சிறுவர்கள் தாயையும் தகப்பனையும் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். பிஞ்சி மேனியிலே நடுக்கம் பீடித்திருந்தது.

துப்பாக்கியின் கீழ்த்தரமான செயற்பாடுகள் பிஞ்சியிலே தெரிந்தவைதானே!

பெரியவர்களுக்கு அதைவிட பயம். பெண்களுக்கு.... அதை சொல்லவே தேவையில்லை.

வீரம்மா கோவில்தெருவில் செல்லம்மா என்பவளுக்கு முன்று பெண்கள். மூவரும் அழகிலும் அழகு. செல்லம்மா மண் பானை, சட்டி சுட்டு தனது காலத்தை போக்கிக்கொண்டு வந்தாள். இரானுவ வீரர்கள் மண் பானை, சட்டி வாங்குவதற்கு போயிருந்தார்கள்.

செல்லம்மாவின் முன்று மகளையும் கண்டு மதிமயங்கி போனார்கள் இரானுவத்தினர்.

“ஆச்சி.... முனு பேருங் உங்கட புள்ளைகளா?” ஒரு கரிய இரானுவ வீரன் கேட்டான்.

“ஓம். என் புள்ளைகள்தான்.” அவ்வளவுதான் சொன்னாள் செல்லம்மா. அடிக்கடி சட்டிவாங்குகின்ற மாதிரி வந்து போகத் தொடங்கினார்கள். குறிப்பாக ஐந்து இரானுவத்தினரும் தினசரி வந்து போகத்தொடங்கினார்கள். செல்லம்மா சமையலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது அவளது மகள்மாரிடம் பேச்சு கொடுக்கத் தொடங்கினார்கள். பேசுகின்ற சாட்டில் அவர்களின் அங்கங்களை கண்களால் துளாவினார்கள்.

இதை பெடியன்மாரிடம் முறையிட்டிருக்கிறாள் செல்லம்மா “தம்பி மாறே.... ஆழிக்காரனுகள் ராவும் பகலும் வரத்தொடங்கிட்டானுகள். எனக்கென்டா பயமா இரிக்கு. என் பெண்புள்ளைகளை பாக்கிற பார்வை மோசமா இரிக்கு. ஒரு நாளைக்கு என் பெட்டைகளை கொண்டு போயிருவானுகள் போல தெரியது.” என்றாள் செல்லம்மா.

“ஒரு இரவைக்கு அவர்களுக்கு கொடுத்துக்காட்டுறம். நீ பேசாம இரி. இன்றிரவையில் இருந்து ராவுக்கு வீட்ட தங்காம வேற யாரரையும் வீட்டபோய் தங்கு. மற்றத நாங்க பார்க்கிறம்” என்று கூறிவிட்டு போனார்கள் இயக்கத்தை சேர்ந்தவர்கள். மேலும் பயம் பற்றிக்கெண்டது செல்லம்மாவுக்கு! சொன்னாலும் என்ன

நடக்கப்போகின்றதோ என்ற பயம். சொல்லாவிட்டால் மகள்மாரை கொண்டு போய்விடுவார்களோ என்ற பயம்.

“ஆயிக்குரைஞர்களுக்கு பெடியன்மார் ஏதும் செய்துவிட்டானுள் என்றால் நான் சொல்லியிருக்கிறேன் என்று என்னையும் மகள் மாரையும் இழுத்து கொண்டு போய்விட்டானுள் என்றால் எலும்பையும் காணமுடியாது” என்று பயந்து இரவு எட்டு மணிக்கே ஆஸ்பத்திரி வீதி உறவினர் ஒருவரின் வீட்டுக்கு மகள்மாரையும் அழைத்துச்சென்று உறங்கினாள் செல்லம்மா.

வழமைபோல வீரம்மாகோவில் வீதியால் இராணுவத்தினரின் ஜீப்பொன்று வந்து கொண்டிருந்தது. அடுத்த வளைவில் திரும்பும் போது இரண்டு பக்கங்களும் நின்ற இயக்க உறுப்பினர்கள் இரு குண்டுகளை தூக்கி ஜீப்பில் எறிந்தார்கள். ஜீப் தீப்பற்றி எரிந்தது. கதவுகளை திறந்த இராணுவத்தினருக்கு இறங்கி வரமுடியவில்லை. காயத்தினால் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஐவரையும் சுட்டுக் கொன்றுவிட்டு ஓடிவிட்டார்கள் இயக்கத்தவர்கள்.

இதை அறிந்து இராணுவ முகாமில் இருந்தும் பொலீஸ் நிலையத்தில் இருந்தும் தெருத்தெருவாக சுட்டு தேடுதல் நடத்தி இருபது வயதுக்குட்பட்டோர் பத்துப்பேர்களை பிடித்துக்கொண்டு போனார்கள்.

இதுதான் நேற்றிரவு நிகழ்ந்த குண்டு வெடிப்புக்கும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கும் காரணம்.

எப்படியோ செல்லம்மாவும் மூன்று பெண்பிள்ளைகளும் தப்பி விட்டார்கள். ஆனால் நிரந்தரமான தப்பா? என்பதை நினைக்க செல்லம்மாவுக்கு நடுக்கம்தான் வந்தது.

கைது செய்யப்பட்டவர்களில் முகுந்தன் மாஸ்டரின் மகன் ராஜேஸ்ஸும் ஒருவன். முகுந்தன் மாஸ்டர் வீட்டுக்குள் வைத்துப் பூட்டி வளர்த்த மகன் ராஜேஸ் என்று சொல்லலாம்.

விடிந்தால் பாடசாலை. முடிந்தால் வீடு. பொழுதுபோக்க வானொலி. தெருவுக்கு போவதே குறைவு. அப்படியானவனை கைது செய்ததை நினைத்து ஊரவர்களே ஆத்திரமுற்றார்கள்.

“முகுந்தன் மாஸ்டர்.....! சேதி கேட்டுத்தான் வாறன். ஒரு பாவமும் அறியாத உன் மகனையா கைது செய்தானுகள்?” பதறிக் கொண்டு வந்தார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

முகுந்தன் மாஸ்டருக்கு அழகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது. அப்படி அவர் வளர்த்த பிள்ளையல்லவா.

“ஆயுத மேந்தி யுத்தம் செய்வோரைத்தான் அடக்க ராணுவம் வந்ததா அரசாங்கமும் சொல்லுது. அதுக்காகத்தான் செலவும் செய்யுது. ஆனா.... ராணுவத்தினர் இளம்பெண்களை கெடுக்கிறாங்க. பெடியன்மாரை சிறையில அடைக்கிறதும் கொல்லுறதும் தான் கூட எண்டு நெனைக்காங்க. இப்படி செய்துற்று போனா நாட்டுல எப்படி அமைதி வரும் சுந்தரம் மாஸ்டர்? எல்லாரும் போராஸியாகத்தானே உருவெடுப்பாங்க. தமிழர்களின் நியாயமான உரிமைகளை கூட கொடுக்கிறாங்க இல்லியே! அப்பாவிகளையே அழித்துக்கொண்டு போனா முடிவு என்ன? உரிமையைத்தான் கொடுக்கல்ல. சிங்கள பகுதி எங்கேயாவது போய் சுதந்திரமா தமிழ் பேச முடியுதா? தமிழ் பேசுவோரை புலி எண்டுதானே பாக்கிறாங்க. பேசவும் பயமா இருக்கு. தமிழ் பேப்பரை கையிலே எடுத்துக்கிற்று போனாலும் பயங்கர மிருகத்தை நாங்க கொண்டு போவதைப்போல பாக்கிறாங்க. இனவாதிகள் நெறைஞ்ச நாடு இச்சின்னஞ்சிறு தீவு” குட்டி பிரசங்கத்தை நிகழ்த்தினார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“அவனுள் செய்யிற காவாலித்தனங்களை பெடியன்மாரும் எத்தனை மட்டுக்கு பார்த்திருப்பானுள். சும்மா சொல்லக்கூடாது. செல்லம்மா தக்காளிப் பழம்போல பெட்டைகளை பெத்து போட்டிருக்கா. மோகம் பிடிச்சவனுள் அவள் வீட்டோறும் பகிடி விடுவதும் தான் கடமையா நெனைச்சானுள். இதைப்பார்த்த பொடியன்மார் ரெத்தம் கொதிச்சிது. பெரியவர்களும் வேதனைப்பட்டாங்க. எங்க போய் முடியும் என்று பயப்பிட்டாங்க. அந்த அஞ்ச ராணுவத்தினரும் அவள் வீட்டை சுத்தி சுத்தியே நின்டானுள். ஏதும் நடந்தாப் பிறகு என்ன செஞ்சும் பயனில்லை என்று பெடியன்மார் விளையாட்ட காட்டியிருக்கானுள். தமிழ்ப்பெண்கள் என்டா கிள்ளுக்கீரையா?” கேள்வியோடு நிறுத்தினார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“ஒரேயடியா போகம்பரை, அல்லது வெலிக்கடை சிறைக்குத் தான் கொண்டு போயிருப்பானுள்.... என்ன?”

“பயங்கரவாத சந்தேக நபர் என்று கொண்டு போவானுள். நாம என்ன செய்யமுடியும்? எத்தனைபேரை குழியில் போட்டாலும் என்ன செய்யமுடியும்? திருந்தி வந்தவர்களுக்கென பண்டாரவளை பிந்துனுவெவையில் புனர்வாழ்வு முகாம் திறந்தாங்க. நல்ல மனம் கொண்டு திருந்திவந்தவனுள்ளையே சாகடிச்சானுள். எங்கே சமாதானம் வரப்போகுது? எப்ப அமைதி வரப்போகுது?”

“எவ்வளவு பெரிய வல்லரசு நாடுகள் கூட யுத்தத்தாலே பிரச்சினை தீர வழியில்லை என்று சொல்லக்குள்ளே அந்திய நாடுகளிடம் உதவி கேட்டு நிற்கும் நம்நாடு எப்படி யுத்தத்திலே வெல்ல முடியும்? நம்நாட்டு அரசியல்வாதிகளுக்குக்கூட ஒண்டும் விளங்குவதில்லையே!”

“எதுக்கும் கேம்புக்கு போய் விசாரிச்சுக்கொண்டு வருவம் வா.... முகுந்தன் இருவரும் பேச்சை நிறுத்திவிட்டு இரணுவமுகாமை

நோக்கி நடந்தார்கள். முகாமை நெருங்க முதல் ஜனத்திரள்தான் தெரிந்தது அவர்களுக்கு! முகாமை நெருங்க நெருங்க அங்கு திரண்டு நிற்ப வர்களின் முகங்களில் சோக ரேகைகள் படர்ந்திருப்பது தெரிந்தன. வயோதிபப் பெண்கள் அழுது ஒப்பாரி வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தங்களுக்கு ஆதாரமாக இருந்தவர்களை சிறையில் அடைக்க கொண்டு செல்லப்போகிறார்கள் என்றால் அவர்களால் அழாமல் இருக்கமுடியுமா?

அவர்களை வைத்து யார் இனி பராமரிப்பார்கள்? தந்தையர்கள் சோர்ந்து வாயடைத்து நின்றார்கள்.

‘ஒருவரையும் முகாமிற்குள் விடவேண்டாம். வருபவர்கள் அவர்களது உறவினர்களை ஜன்னலூடே பார்த்து செல்லட்டும். எவரையும் விடமுடியாது. வெலிக்கடைக்கு கொண்டு போகப் போகிறோம் என்று சொல்லுங்கள்’ என்று முகாம் பொறுப்பதிகாரி வெளிக்கதவருகில் நின்ற சிப்பாயிடம் உத்தரவிட்டிருந்தார். அதனை அவர் வருபவர்களிடம் ஒப்புவித்துக்கொண்டிருந்தார்.

இதனை செவியேற்றபின் முகுந்தன் மாஸ்டருக்கு இரத்தம் உறைந்துவிட்டது. முகம் வெறுத்துவிட்டது.

‘என்பிள்ளையை ஒரு டாக்டராக்கலாம் என்று நினைத்து படிப்பித்தேனே! என் மகனும் மிக கெட்டிக்காரனாக இருந்தான். சிறந்த ஒரு புத்தி ஜீவியை இந்த நாடும் இழந்து விட்டது. டாக்டராக்கலாம் என்று நினைத்ததிற்கு இராணுவத்தினர் சிறைக்கைதியாக்கி விட்டார்களே! எந்த நாட்டிலும் குற்றவாளிக்குத்தான் தண்டனை. நம்நாட்டில் நிரபராதிக்கித்தான் அதிகபட்ச தண்டனை கிடைக்கின்றது. கடவுளே நீ கண்முடி விட்டாயா? கண் திறந்து இந்த அநியாயத் தைப் பார்’ என முகுந்தனின் உள் மனம் குமுறியது. கொந்தளிக்கும் கடலாகியது.

“முகுந்தன் கவலைப்பட்டு நாம என்னத்தை காணப்போறம். இவடத்தை நிண்டு பயனில்லை. வீட்ட போவமே” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“இப்பதான் தெரியுது மத்த மனுஷன்கள் பெத்தபிள்ளைகளை இழந்து என்ன வேதனைய பட்டிருப்பாங்க எண்டு. எத்தனையோ பெற்றோர்கள் கண்ணீரில் மிதக்கிறாங்க. யுத்த நிறுத்தத்திற்கு வழி பிறக்காதா? அமைதி வராதா?” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

முகுந்தன் மாஸ்டர் மட்டுமா? சிறுபான்மையினர் மட்டுமன்றி பெரும்பான்மையினர்கூட எதிர்பார்க்கின்ற விடயம் சமாதானம். சமாதானம் இருந்தால்தான் நிம்மதி தோன்றும்.

சுந்தரம், முகுந்தன் மாஸ்டர்கள் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். சுந்தரம் மாஸ்டர் கதையை தொடங்கினார்.

“ராணுவத்தினருக்கும் ஆசாபாசம் உண்டுதானே? ஊர் உறவு மனைவி மக்கள் இருக்கித்தானே. வருஷக்கணக்கிலே மனைவி மக்களை பாக்கவிடாம யுத்தம், பாதுகாப்பு என்று திரிஞ்சா அவனுகள்ட ஆசையை தீர்க்கவும் வழிவேணும் தானே! அவனுகளை கட்டுப்பாட்டுல போற்றதாலேதான் கண்டபெண்களை கடத்திக் கொண்டு போற.” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“ஓமோம். எட்டு பத்து மாதங்களாகியும் லீவு கொடுக்காட்டி பதினெட்டு இருபது வயசு பொடியன்கள் என்ன செய்வானுகள்? இதையெல்லாம் அரசு சிந்திக்கணும்.” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

அஞ்சியாயம் - 7

உடையார் தெருவால் பொலிஸார் அடிக்கடி ரோந்து சொல்வார்கள். அதற்கு இரண்டு காரணங்கள். கல்முனை நகரத்திற்கு அருகாமையில் இருக்கும் வீதி உடையார் வீதி. அடுத்தது விடுதலைப் புலியினர் உலாவரும் வீதி. இவை இரண்டும்தான் காரணமாக இருந்தாலும் பொலிஸாருக்கு இன்னொரு முக்கிய காரணமும் இருந்தது. கல்லூரி செல்லும் மாணவிகளும் அலுவலகம் செல்லும் அழகிய நாரிமணிகளும் இந்தப்பாதையை நாடத்தொடங்கினார்கள்.

அவர்களை துளாவிப்பார்ப்பதும் அடையாள அட்டையை வாங்கிப் பார்த்து சில நிமிடங்கள் பேச்சு கொடுப்பதும் பொலிஸாரின் விருப்புக் குரிய வேலையாகியது.

பொலிஸார் இவ்விதம் அப்பாவிப்பெண்களை தீவிர பரிசீலனை செய்வது கொஞ்சம்கூட பிடிக்கவில்லை இயக்கத்தினருக்கு.

அன்றும் வழமைபோல பொலிஸார் ரோந்து வந்தார்கள். தயாராக இருந்த இயக்கத்தினர் கைத்துப்பாக்கியால் சுட்டுவிட்டு மறைந்து சென்றுவிட்டார்கள். பலத்த காயத்துடன் வைத்திய சாலையில் பொலிஸார் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். அதன்பிறகு நிறைய பொலிஸார் வரவழைக்கப்பட்டார்கள்.

உடையார் தெரு பொலிஸாரால் நிரம்பியோயிருந்தது. குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தாகள். பெண்கள் வீடுகளுக்குள் முடங்கினார்கள். 'டியூஷன்' கிளாஸ் முடிந்து இரு முஸ்லிம் மாணவர்கள் அத்தெருவால் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆத்திரத்தில் ஊறிப் போயிருந்த பொலிஸார் அம்மாணவர்களை நெருங்கி "எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?" எனக்கேட்டார்கள்.

“வகுப்புக்கு போய்வாறம்”

“எடு ஐடெனரிகாட்”

நீட்டினார்கள் மாணவர்கள்.

“முஸ்லிமா?”

“ஆமா....”

“ஏன் தமிழ்ப்பகுதிக்கு வாறீங்க?”

“கோபாலரத்தினம் சேர் மெட்ஸ் நல்லா படிப்பிக்கிற. அதான் வாறம்”

“இயக்கத்தினர் முஸ்லிம் பெயரில் ஐடெனரி வைச்சிருக்காங்க. நீங்க உண்மையில் முஸ்லிமா?” ஒரு பொலீஸ்காரன் கேட்டான் கேட்டவனும் முஸ்லிம் பொலீஸ்காரன்.

‘இலங்கையில் எப்பாகத்துக்கும் எந்த இனத்தவரும் சென்று வரமுடியும். இதுதான் சுதந்திரம். ஏன் தமிழ்ப்பகுதிக்கு வருகிறீர்கள்? என்று கேட்கிறானே இந்த பொலீஸ்காரன். எவருக்கும் எந்த இடமும் சொந்தமில்லை. எவரும் எங்கும் போய் வரலாம். எங்கும் எந்த இனத்தவராலும் சென்று வரமுடிகிறதா? எங்கும் போய் வரக்கூடிய நிலைமை என்று வருகிறதோ அன்றுதான் அமைதி வந்துவிட்டதென்று உறுதியாக நம்பலாம்.’ என்று நினைத்தான் ஒரு மாணவன்.

“என்னடா முழிக்கிற?” அதட்டினான் ஒரு பொலீஸ்காரன். பொலீஸ் என்றால் அதட்டுவதும் உருட்டுவதும்தான் கடமையென்று நினைத்து விட்டார்கள் போலும்.

“என்னடா முழிக்கிற?” அதட்டினான் ஒரு பொலீஸ்காரன். பொலீஸ் என்றால் அதட்டுவதும் உருட்டுவதும்தான் கடமையென்று

நினைத்து விட்டார்கள் போலும்.

“ஒண்டுமில்லே. சேர்”

“கையை மேலே தூக்குங்க” என்று கூறி இருவரின் காற்சட்டை இடுப்பு எல்லாம் தடவினான் ஒரு பொலீஸ்காரன்.

“இரண்டு பேரும் முஸ்லீம்தானே. சொல்லுங்க கலிமா”

“லாஹிலாக இல்லல்லாஹு” முகம்மது ரகூலுல்லாஹி”

“முஸ்லிம்கதான். சரி போங்க. இனி வந்துடாதீங்க” என்று கூறி மாணவர்களை போகச் சொன்னார்கள். முன்னால் வந்த மற்ற பொலீஸரின் கையிலிருந்த துப்பாக்கி ரவைகளை துப்பியது. இரு மாணவர்களின் உடல்களையும் பதம் பார்த்தது. அடியற்ற மரமாகி தெருவிலே சரிந்தார்கள்.

“தெரியாமல் சுட்டுவிட்டானே” என்று விசாரனை செய்த பொலீஸ்தலையில் அடித்துக்கொண்டான்.

கதை திசையெங்கும் பரவிற்று.

“சாய்ந்தமருது மாணவர்கள் பொலீஸாரால் சுட்டுக்கொலை.” வீதிக்கு வீதி பேச்சடிபட்டது. மாணவர்களின் பெற்றோருக்கும் தகவல் கிடைத்தது.

“ஐயோ.... கஷ்டப்பட்டு வளர்த்த பிள்ளைகள். அடுத்த மாதம் சோதினை எடுக்க இருந்தவன். என்முள்ளே டாக்டராவான் என்றிருந்தேன். முஸ்லிம் என்று தெரிஞ்சும் சூட் பண்ணி இருக்கானாகளே! என்பிள்ளை என்ன தீங்கு செஞ்சான்? புலிகளையும் பாதுகாப்பு படையினரையும் தவிர அப்பாவிகள் தானே அதிகமாக உயிரிழக்

காங்க. அரசாங்கம் யுத்தத்தாலே வெற்றிபெறும் என்று நெனைக்குதே. இதைப்போல முட்டாள்தனம் வேற என்ன இரிக்கு? எவ்வளவு பெரிய வல்லரசு நாடும் யுத்தத்தாலே வெற்றிபெறமுடியாம தள்ளாடுறபோது இஷக என்னத்தை காணப்போறாங்க! அப்பாவிகள் இப்படியே செத்து தொலைஞ்சா இந்த யுத்தத்தாலே என்ன பிரயோசனம்?" என்று ஒரு மாணவனின் தந்தை புலம்பினார். மகன் துப்பாக்கிக்கு பலியாகி இறந்ததையெண்ணி விம்மினார்.

“ஒவ்வொரு மாசமும் கோடிக்கணக்கிலே யுத்தத்துக்கு செலவு செய்து நாட்டை சீரழிவுக்காக்கியதுதான் மிச்சம். வெற்றி எப்படி வரப்போகுது? புலிகளோட பேசி தீர்த்தால்தான் நாடே வெற்றி காணும். இல்லையானால் சீரழிவுதான். என்மகன் சரியான கெட்டிக் காரன். கேள்வி பார்வை இல்லாம சுட்டுப்போட்டானுகளே.... நல்லா இருப்பீங்களடா! நீங்களும் தலைசிதறி சாவீங்கடா. தமிழன் என்டா என்ன? முஸ்லீம் என்டா என்ன! எல்லாரும் மனிசங்க. அவங்கட உரிமைகளை கொடுக்கணும். இரண்டாம்தர பிரஜைகளாக்கி அடக்கி ஒடுக்குவதாலேதான் எல்லாப்பிரச்சினையும் வந்திச்சு. மனிசனுக்குள்ளே வேற்றுமை பார்க்கிற மனிசன்கள் மிக கேவலத்திற்கு உரியவங்க. இந்த நாடு எங்களுக்கே சொந்தம் எண்டு சொல்ற பெரும்பான்மையினரின் போக்குத்தான் பிரிவினைக்கு காரணமாச்சு. இனி என்னத்தை சொன்னாலும் இறந்த மகன் எழுந்து வருவானா?" மற்ற மாணவனின் தந்தை புலம்பி அழுதார்.

நீதவானின் தீர்ப்பின் பின்னர் சடலம் வீடு வந்தது. பெண்களும் சிறுவர்களும் அழுது ஒப்பாரிவைத்தார்கள்.

அன்றிலிருந்து தொடர்ந்து இரண்டு நாட்களுக்கு ஹர்த்தால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. கடைகள். எதுவும் திறக்கவில்லை. வாகனம் ஓடவில்லை. ஜனநடமாட்டமே இருக்கவில்லை. பொலீஸாரும் ராணுவத்தினரும் ஓடித்திரிந்தார்கள்.

பொலிஸாரின் அறியாமையை கண்டித்து ஹர்த்தால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டாலும் அறியாமையிலிருந்து விடுபடுவார்களா என்ன? யுத்தத்தில் நம்பிக்கை வைக்காத ஒருவன், தெருவில் நின்று ஆத்திரம் தீருமட்டும் பேசினான்.

“யுத்தமாம் யுத்தம் இது தேவையா! அப்பாவிகள் அழிகின்ற யுத்தம் தேவையா? தமிழர், முஸ்லிம், சிங்களவர் யார் இதில் இறக்காமல் இருக்கிறார்கள்? சாதியில்லை, மொழியில்லை, பேத மில்லை. எந்த இடத்திலும் எவரும் சாகலாம். உயிருக்கு விலை யில்லாத யுத்தம் தேவையா? நிம்மதியை தராத யுத்தம் தேவையா?

புலியாய் இருந்தாலென்ன? படையாய் இருந்தால் என்ன? பொதுமகனாய் இருந்தால் என்ன? எல்லாம் உயிர்தானே! உயிர்களை கொல்பவனை அல்லாஹ்வும் மன்னிக்கமாட்டான் என்று ஹதீஸ் கூட இருக்கின்றது. ஏன் உயிர்களை உறிஞ்சுகிறார்கள்? புலிகளும் உயிரைக்குடிக்கிறார்கள். படையினரும் அதைத்தானே செய்கின்றார்கள். யுத்தம் நின்ற பூமியாக இது மாறமாட்டாதா? எல்லா இனத்தவரும் மனிதன் என்ற வரையறைக்குள் வந்து ஒற்றுமைப் பட்டு வாழமாட்டார்களா?

இந்த நாடு சவக்காடாகத்தான் தொடர்ந்தும் இருக்கப் போகின்றதா? இரு மாணவர்களின் உயிரிழப்புக்கு தலா ஐம்பதினாயிரம் ரூபா வழங்கப்பட்டது. மாணவர்களின் உயிருக்கு ஐம்பதினாயிரம் எந்த மூலைக்கு? உயிரிழப்புக்கு பின்னர் அமைச்சர் வந்து இந்த பணத்தைக்கொடுத்தால் அந்த மாணவனுக்கு நிகராகிவிடுமா? குடும்பத்துக்கு எவ்வளவு உதவியாக இருப்பான். பெற்றோர் வயதான காலத்தில் பராமரிக்கக்கூடியவனாக இருப்பான். புத்தி ஜீவிகள் முளையிலேயே கிள்ளப்படுகிறார்கள்.” என்று கூறினான்.

சுந்தரலிங்கத்திற்கு சரியான கவலை. யுத்தம் முடிவில்லாமல் தொடர்ந்துவர அவரது ஐவுளிக்கடைக்கு வியாபாரம் மந்தமாகியது. நான்கு விற்பனையாளர்களில் இருவரை நிறுத்திவிட்டார். எடுபிடிக்கு நின்றிருந்த வயதானவரை விலக்கி சிறுவன் ஒருவனை வைத்துக் கொண்டார்.

“குண்டன் மால்ஸ் நிறுவனத்தினரிடம் முப்பதினாயிரத்திற்கு பெப்ரிக் துணி வாங்கி இருந்தேன். மக்கள் வங்கியின் செக் கொடுத்து வாங்கினேன். நாளைக்கு காசு போடவேண்டிய நாள். சாமான் அப்படியே இருக்கின்றது. எப்படி காசு போடுவது? வங்கி மேலதிகப் பற்றாவது தரும் என்று நினைத்து மனேஜரிடம் கேட்டுப்பார்த்தேன். இரண்டு கிழமை தவணைக்குக்கூட தருகிறாரில்லை. முந்தி இருந்த முஸ்லிம் முகாமையாளர் கேட்கின்ற நேரமெல்லாம் தருவார். குறித்த திகதியில் பணம் கட்டி இருக்கின்றேன். இருந்த உதவியும் இல்லாது போயிற்று. சரவணனின் கடையை நாடினார் சுந்தரலிங்கம் முதலாளி.

“வாங்க வாங்க. சுந்தரலிங்கம் மிச்ச நாளைக்கு பிறகு இந்தப் பச்சம்” என்று வரவேற்றுக்கூறினார் நகைக்கடை முதலாளி சரவணன்.

“வரவேண்டி வந்திருக்கு முதலாளி....” என்று கூறியவாறு சரவணனுக்கு முன்னால் போடப்பட்டிருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தார் சுந்தரலிங்கம்.

“யாவாரம் புளக்கா போச்சு. யுத்தம் தொடர தொடர உணவுப் பொருள் வாங்கிறத்திலதான் எல்லார் கவனமும் நாளைக்கு முப்பதினாயிரம் ரூபா செக்கிற்கு காசு போடலும். இருபதினாயிரம் ரூபா கைமாத்துக்கு தாங்க. நான் அஞ்சு நாளையிலே தாறன். மக்கள் வங்கியிலே ஓடி கேட்டுப்பார்த்தன். மனேஜர் தாறாரில்ல” என்றான் சுந்தரலிங்கம்.

“மக்கள் வங்கி மனேஜர் கடுமையாகத்தான் இரிக்கார். நானும் ஒரு நாள் ஐம்பதினாயிரம் ஒரு கிழமைத் தவணையிலே ஓடிகேட்டு பார்த்தன். ஒரேயடியா தரமாட்டான் என்றார். உடனே கணக்கை குளோஸ் பண்ணிட்டன். இலங்கை வங்கியிலே கணக்கை நடத்துறன். இந்தாங்க.... இருபதினாயிரம். பிடிங்க” என்று கூறி சுந்தரலிங்கத்திடம் கொடுத்தார் சரவணன்.

“அப்போ.... வாறன் முதலாளி. மிச்சம் நன்றி. அஞ்சு நாளையிலே தந்திருவன்” என்று கூறி வெளியிறங்கினார் சுந்தரலிங்கம்.

அவரது கடைப்பையன் ஓடிவந்தான். “முதலாளி.... வேலாயுதத்தை எஸ்.ரி.எப். பிடிச்சிற்று போறாங்க” என்று கூறினான். வேலாயுதம் சுந்தரலிங்கத்தின் கடை விற்பனையாளன்.

அஞ்சியாயம் - 8

நெருப்பில்லாமல் புகையமாட்டாது என்று எண்ணிக்கொண்டார் சுந்தரலிங்கம்.

நேராக மக்கள் வங்கிக்குச் சென்று பணத்தை நடைமுறை கணக்கில் இட்டார். காசோலைகள் மாறிப்போனபின் கணக்கை மூடவேண்டும் என்று தீர்மானித்தவராக தனது கடையை நாடினார்.

“முதலாளி.... சும்மா நிண்ட வேலாயுதத்தை கொலரினிலே பிடிச்சு இழுத்து ஏத்திக்கு போறானுகள் ஆமிக்காரனுகள்” என்றான் மற்ற கடை சிப்பந்தி.

“இருபது கட்டைக்கு அங்கால என்ன நடந்தாலும் இருபது

இரிக்கிற தமிழர்களிலேயும் ஆத்திரத்தை தீர்ப்பானுகள். செய்தி ஒன்றும் தெரியலே. கொஞ்ச நேரம் போனாத்தான் தெரியவரும். கொண்டு போனா போனதுதான். யாரால என்ன செய்யமுடியும்? எவ்வளவு இளம்பெடியனுகள் குறைஞ்சி பெயித்தானுகள். யுத்தத்தை யுத்தத்தாலே வெல்லமுடியாது. பேச்சு வார்த்தை புரிந்துணர்வுடன் நடந்தா தீர்வு காணலாம்” என்றார் சுந்தரலிங்கம் முதலாளி.

“முதலாளி சேதி தெரியுமா?” எனக்கேட்டவாறு சுந்தரலிங்கத்தின் கடைக்குள் வந்தார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“என்ன மாஸ்டர்? சொல்லுங்கோவன்” என்று துரிதப்படுத்தினார் சுந்தரலிங்கம்.

“கஞ்சிகுடிச்சாறிலே சரியான மோதலாம். எஸ்.ரி.எப்பின் எட்டு பொடிகள் வருதாம். பலருக்கு காயமாம். காட்டுப் பகுதியெல்லாம் ஒரே வெடிச்சத்தம்தான்” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“சரிதான். கோபத்திலே எனக்கிட்ட வேலைக்கு நின்ட வேலா யுத்தத்தையும் இழுத்துகிட்டு போறானுகள். பாவம். வயசான தாயாரை அவன்தான் பாத்திற்று இருந்தான். தாய்க்கொரு பிள்ளை. இப்படி இப்படி எத்தனை குடும்பத்தை சீரழித்து போட்டானுகள். இதுக்குத் தான் யுத்தமே வேணா என்று சொல்ற. புலிகளிடம் நல்லா வாங்கிக் கொண்டு பொதுமக்களுக்கிட்டே பழி தீர்க்கிறே” என்றான் சுந்தரலிங்கம்.

“நம்மட ஏரியாவிலேயும் எத்தனை இளம்பொடியன்களை புலியென்று சொல்லி பிடிச்சிக்குபோய் முடிச்சிருக்கானுகள். மக்களின் எதிர்பார்ப்புகளைத்தானே புலிகள் சொல்லுது” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“எத்தனை பேச்சு வார்த்தை நடந்தாலும் வெற்றி வரப் போறதில்லை. புலிகளை கலந்து பேசாம எப்படி வெற்றி வரும்? புலிகள்தான் தமிழ் மக்கள்ட உண்மையான பிரதிநிதியா இருக்காங்க. தமிழ் மக்கள்ள விருப்பு வெறுப்புகளை அறிஞ்சுவங்களா இருக்காங்க. தமிழ் மந்திரிமார்கள் தமிழர்களைப்பத்தி எந்த பொறுப்புணர்ச்சியும் இல்லாம இருக்காங்க. சுயநலம் மாத்திரம்தான் அவர்கள்ட தேவை” என்றான் சுந்தரலிங்கம்.

“இனவேற்றுமை எந்த நாட்டிலே தலைவிரிக்குதோ அழிவு தான். பெரும்பான்மை இனத்தவங்க சிறுபான்மை இனத்தவரை மதிக்கனும். அதைவிட்டிட்டு ஒதுக்கி நடந்தா மனத்தாக்கம் ஏற்படத் தானே செய்யும்! அப்படி மனத்தாக்கம் வந்துதானே பொடியன்மார் ஒண்டு சேர்ந்தாங்க. தமிழர்களை மாத்திரமல்ல மொழி தமிழையும் தானே புறக்கணிக்காங்க. சிங்கள பகுதிகளை பாருங்க. அபிவிருத்தி வேலைகள் மளமளவென நடக்குது. நம் பகுதியிலே ஒரு சேர்ஷன் பாக்குத்தரை காண்பதே குதிரைக் கொம்பாக இரிக்கு. பெஷலிஸ்ட் டாக்டர் இல்லாம எத்தனை நோயாளிகள் இறக்காங்க. சிங்கள பகுதியிலே ஒவ்வொரு பிரிவுக்கும் பல பெஷலிஸ்ட் டாக்டர்கள் இருக்காங்க. ஆட்சியாளர்களும் சிறுபான்மையினரை ஒதுக்கி நடக்காங்க. இப்படியெல்லாம் இருக்கிறப்போ புலிகள் விடுதலை என்ற பெயரில் இயங்குவதை தடுக்கமுடியாதானே! சிங்கள பகுதிகள்ள ஒடுற பஸ்ஸைக் கூட பாருங்க. ஒரு தமிழ் எழுத்தை காணமுடியுதா? பிறநாட்டு மொழியான ஆங்கிலத்தில் கூட எழுதுறாங்க. தமிழ் எழுதுறாங்கல்லியே. தமிழ் மொழிக்கே அந்தஸ்து தர மறுக்கிறப்போ எப்படி தமிழர்களுக்கு தரப்போறங்க?” உணர்ச்சி கொப்பளிக்க கூறினார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“மாஸ்டர் நீங்க சொல்ற உண்மை. நூற்றுக்கு நூறு உண்மை. ரிவியிலே கூட தமிழ் நிகழ்ச்சிகளை காண்ப அபூர்வம். சக்தி

ரீவியும் இல்லாட்டி நாமெல்லாம் ரீ.வி. வாங்கவும் தேவல்ல” என்றார் சுந்தரலிங்கம் முதலாளி.

“முதலாளி.... என்கொரு பெனியன் தாங்க. குறுக்கு மறுக்கா திரியிறானுகள். சுட்டுப்போட்டு போனாலும் போவானுகள். சுறுக்கா வீட்ட போயிறனும்” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர். விலை கேட்காமல் வாங்கிக் கொண்டு பணத்தை செலுத்திவிட்டு குறுக்கு வழியால் வீட்டுக்கு போனார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

எடுபிடி பையனை கூப்பிட்டார் சுந்தரலிங்கம். “வேலாயுதத்தின்ர அம்மா வீட்டுக்கு போய் சொல்லு. இந்தப் பணத்தையும் குடுத்திற்று வா” என்று கூறி ஆயிரம் ரூபா நோட்டொன்றை பையனிடம் கொடுத்தனுப்பினார் சுந்தரலிங்கம் முதலாளி.

பையன் வேலாயுதத்தின் அம்மா வீட்டை அடைந்தான். வெளிக் கதவை தட்டினான்.

விடயம் ஒன்றுமறியாத வேலாயுதத்தின் அம்மா கதவைத் திறந்து “யார் பையன் அட்டா நீ? என்ன விஷயம்?” எனக்கேட்டாள்.

“நானும் சுந்தரலிங்கத்தின்ர கடையில நிக்கிறவன்தான். உங்கட மகனை எஸ்.ரி.எப் பிடிச்சிற்று போறான். அதைச் சொல்விற்று போகத்தான் வந்தேன். நாங்கெல்லாம் எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காம பிடிச்சிற்று போறானுகள். நம்மாலே இனி என்ன செய்ய முடியும்? முதலாளி ஆயிரம் ரூபா தந்தார் குடுக்கச் சொல்லி இன்னாங்க” என்று கூறி பணத்தைக் கொடுத்தான் பையன்.

“ஐயோ.... நாசமறுப்பானுகள் என் மகனையா பிடிச்சிற்று போறானுகள்? விடிஞ்சா சுந்தரலிங்கத்தின்ர கடையிலே போய் நிக்கிறவன். இரவைக்கு வந்து வீட்ட படுக்கிற. வேற எங்கும் போகாதவன். சூது வாதுக்கு போகாதவன். அவனையா பிடிச்சிற்று

போனவனுகள்? தலைசெதறி சாவானுகள். இப்படி இப்படியே எவ்வளவு குடும்பத்து பிள்ளைகளை அழிச்சு போட்டானுகள். கமலத்தின்ர வீட்டில கமலம் மட்டும்தான் மிஞ்சி இருக்கா. புருஷனை இழந்தா மகளை இழந்தா, மகளை இழந்தா தன்னந்தனியே இருந்து எவ்வளவு கஷ்டப்படுறா.

போதாக்குறைக்கு நோயாளியாகவும் ஆகிட்டா. கவனிப்பார் ஆருமின்றி கண்கலங்கி நிக்கிறா. இப்படி எத்தனையோ வயசுவந்த பொம்புகளைகள் கஷ்டப்படுது. கணவன் இல்லாம மனைவி கஷ்டப் படுறா. மனைவி இல்லாம கணவன் கஷ்டப்படுறான். பிள்ளை இல்லாம தாய் கஷ்டப்படுறா. சரியான கரிகாலம். தெருவுக்கு போன ஆம்புகளைக் ஊட்ட வாற நிச்சமியல்லாத காலம். இந்த கஷ்டத்துக்குள்ள நாமளும் கஷ்டப்பட்டாக்கிக் கே. சாவாலும் வந்து தொலைக்கிதில்லையே” என்று புலம்பினாள் வேலாயுதத்தின் அம்மா மீனாட்சி.

“அதுமட்டுமா? எத்தனையோ கட்டிடங்கள் தரை மட்டமாகின. பல வீடுகள் பாழடைந்தன. சில பகுதிகளை விட்டு மக்கள் வெளியி றங்கினார்கள். எத்தனையோ மக்கள் அகதிமுகாம்களில் அல்லல் படுகின்றார்கள். வசதியுடன் வாழ்ந்தவர்கள் வழியற்றுப் போனார்கள். உழைத்தவர்கள் ஒன்றுமில்லாமல் வெளியிறங்கினார்கள்.

காரணம் யுத்தம் இந்த யுத்தத்திற்கே ஆளும் வர்த்தகத்தினரும் விருப்பற்றுள்ளார்கள். கோடிக்கணக்கில் செலவிட்டு யுத்தக் கருவிகள் வாங்குகின்றார்கள். மனிதனை அழிப்பதற்கு பணம் செலவிடப் படுகிறது. மனிதனின் அடிப்படை உரிமையைக்கூட மறுக்கின்றார் களே” எனப்பல எண்ணிக் கொண்டிருந்தான் ஜவுளிக்கடை சுந்தரலிங்கம்.

பத்திரிகையை புரட்டினார்.

“பத்திரிகையாளர் பரமசிவம் தாக்கப்பட்டார். ஜனநாயக நாடா இது? உண்மையை எழுதுவதற்கு உரிமை இல்லையா? உண்மையை மறைப்பவர்களுக்குத்தானா மதிப்பும் மரியாதையும்? தனியார் தொலைக்காட்சி, ரேடியோ இல்லாவிட்டால் எதனையும் அறியமுடியாதுதான். போன மாதம் நடந்த கதையை கேட்டால் சிரிப்பத்தானே வருகிறது. ஒரேயொரு ஸ்ரீ லங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் கட்சி. ஒரேயொரு தலைவர் ரவூப் ஹக்கீம். விஷயம் இப்படி இருக்க ஆளும்தரத்தார் இன்னொருத்தரை தலைவர் என்று, தொடர்பு சாதனங்கள் மூலம் தெரியப்படுத்தினார்கள். விஷயம் நீதிமன்றக்கு போய் இடைக்கால தலைவர் இடைக்கால தரகரானார்.

முஸ்லிம்களுக்கு சிறிதாவது சேவையாற்றலாம் என்றுதான் ரவூப் ஹக்கீம் அமைச்சுப் பொறுப்பை ஏற்றார். சில மாதங்களுக்குள் னே மாவனல்லையில் முஸ்லிம்களின் உடமைகள் சேதமாக்கப் பட்டன. பொருட்கள் சூறையாடப்பட்டன. உயிரிழப்புகளும் ஏற்பட்டன. இதற்கு முக்கிய சூத்திரதாரியாக ஆளும்தரப்பு அரைமந்திரி ஒருவர் தான் செயற்பட்டார். இது பலருக்கும் தெரிந்த பத்திரிகை செய்தியும் கூட.

அவரை அமைச்சுப் பொறுப்பில் இருந்து நீக்குமாறு அமைச்சர் ரவூப் ஹக்கீம் ஜனாதிபதியை வற்புறுத்தினார். அதனால் ரவூப் ஹக்கீம்தான் அமைச்சு பொறுப்பில் இருந்து நீக்கப்பட்டார். தனது இனத்துக்காக குரல் கொடுப்பவனே உண்மையான தலைவன். அப்படிப்பட்ட உண்மையான தலைவன் கேட்ட நியாயமான கோரிக்கைக்கு அவமானம்தான் ஏற்பட்டது. இப்படிப்பட்ட தலைவியோடு இருந்து நம்மினத்துக்கு எதுவும் செய்யமுடியாது என்றுணர்ந்த ரவூப் ஹக்கீமும் ஸ்ரீ லங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் எம்.பிக்களும் எதிரணியில் போய் அமர்ந்தார்கள். ரவூப் ஹக்கீமை ஆட்டம்காணவைக்கலாம் என்று நினைத்த தலைவியே ஆட்டம்

கண்டுவிட்டார். பாராளுமன்றத்தில் எதிர்க்கட்சிகள் பலம் பெற்று விட்டன. பாராளுமன்றத்தை நடத்த முடியாமல் ஒத்தி வைத்துள்ளார்கள். இனியொரு தேர்தல் வந்தால் எதிர்க்கட்சி வெல்லும் என்பதில் சந்தேகமில்லை” என்று சுந்தரலிங்கம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது “முதலாளி.... முதலாளி.... கடையை முடுங்கோ. பொத்துவில் பொலிசை தாக்குறாங்களாம்.... கெதியா முடுங்க. எல்லாக் கடையும் முடுறாங்க” என்று சொல்லிவிட்டு துவிச்சக்கரவண்டியை வேகமாக செலுத்தினார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

அத்தியாயம் - 9

வந்த வாகனங்கள் எங்கு போனதோ? திரண்டிருந்த மக்கள் எங்கு மறைந்தார்களோ? வீதி வெறிச்சோடிப்போனது. குருவி கூட குறுக்கறுக்கவில்லை. கடைகள் அனைத்தும் கண்முடிவிட்டன.

கடைகளுக்குள் இருந்து கணக்குளை முடித்துவிட்டு கதவுகளை முடிவிட்டு வீடுகளுக்கு புறப்பட்டார்கள் முதலாளிமார்கள். அவர்களுக்கு முன்னரே தொழிலாளிகள் போய்விட்டார்கள். முதலாளி மார்களுக்கு என்ன? இன்றில்லாவிட்டாலும் இன்னொரு நாள் எல்லா வற்றையும் சேர்த்து விற்பனையாகும். அன்றைக்கு அன்று உழைத்து பிழைக்கின்ற உழைப்பாளிகளின் வயிற்றில்தான் அடிக்குமேல் அடி. உழைத்தால்தான் உண்ணமுடியும். உழைப்பே இல்லாவிட்டால்....?

புலிகள் ஆயுதமேந்தி செயற்பட்டாலும் ஏழைகளுக்குத்தான் பெருமிழ்ப்பு. இராணுவம் செயற்பட்டாலும் ஏழைகளுக்குத்தான் ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பு. இருதரத்தாரின் ஆயுதங்களுக்கும் பொதுமக்கள்தான் பெருமளவில் பலியாகின்றார்கள்.

“பொத்துவில் பொலீஸ் நிலைய தாக்குதல் அதிகாலை நாக்கு மணிக்கே ஆரம்பமானதாம்” பாக்கியராஜா தனது மனைவி சுந்தரியிடம் சொன்னான்.

“அது சரியப்பா. இண்டைக்கு வேலைக்கு போகாதது நல்லதாப் போச்சு” என்றாள் சுந்தரி.

‘நாம நேற்று போட்ட பிரக்ரோம். பிரக்ரோம்தான் பிழைச்சு போச்சு. எங்கேயும் போகமுடியாத கட்டம். விட்டுத்தள்ளு. வேற ஒரு நாளைக்கு மட்டக்களப்பு போவம். விளக்கிலே பூச்சிபோல விழுமுடியா. ரோடியோவில இரண்டு பொலீஸ்காரங்க செத்திட்டாங்க எண்டு மட்டும்தான் சொன்னாங்க.

பொத்துவில்ல இருந்து வந்தவங்க சொல்றாங்க. பொலீஸ் நிலையக்கட்டிடம் எல்லாம் சேதமாம். பத்துப்பேருக்கு மேலே பொலீஸ் செத்திருக்குமாம். இருபது பேர் காயமாம்” என்றான் பாக்கியராஜா.

“ரோடியோவில பாதி பொய்தானே சொல்றாங்க. அப்படி பத்துப் பேருக்கு மேல பொலீஸ் செத்திருந்தா வழியிலே வந்தவங்க போன வங்களை திண்டிருப்பானுகள். பாவம் அப்பாவிகள் எவரா இருந்தா என்ன? உயிர்தானே. இந்த யுத்தத்தை நிறுத்த வழி இல்லியா?” என்றாள் சுந்தரி.

“...ராவது பேச்சுவார்த்தை என்று சொல்லிவாறபோது ஆட்சி ...ம தட்டி கழிக்கிறாங்களே. யுத்தத்தாலே வெற்றி பெறுவோம் எண்டு சொல்றாங்க. சமாளிக்கவே கஷ்டப்படுறாங்க. புலிகளைவிட அரசு படைக்குத்தான் பெரும் இழப்பு நேருது. நல்லவங்க எல்லாரும் நெனைக்காங்க யுத்தத்துக்கு முடிவு வராதா என்றுதான் ! தமிழ் பேசுவோர் நியாயமான கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றினா என்ன?

தமிழர்களை அடக்கி ஒடுக்கிறதான் சிலர் பணியாக இரிக்கு” என்றான் பாக்கிய ராஜா.

அவனது மனைவி சுந்தரி சிறிது நேரம் சிந்தித்தாள். அவளுக்கு இவைகளைப்பற்றிய பூரண அறிவு ஏது? பத்தாம் வகுப்பு படிக்கவும் விடாது அவரது தந்தை வீட்டில் நிறுத்திக்கொண்டார். அவளுக்கு உலகமே வீடாகியது. புத்தகங்களோ பத்திரிகையோ கிடைப்பது மில்லை.

“சுந்தரி.... நீங்க சிந்திச்சு இதெல்லாம் தெரியப்போறல்ல. சிங்களம் பாஸ் பண்ணுபவர்க்குத்தான் பதவி கொடுத்தாங்க. பாஸ் பண்ணினவங்களுக்குத்தான் பிரமோஷனும் கொடுத்தாங்க. ஏன்? எதுக்காக? சிங்களவர்களுக்குத்தான் பதவி கொடுக்கணும்; பதவி உயர்வுகொடுக்கணும் என்பதுக்காக! இப்படியான பிழையான சட்டங்களால்தான் பிரச்சினைக்கு அடிகோலப்பட்டது. இப்ப சிங்கள சட்டத்தை மட்டும் விட்டுட்டாங்க. ஆனா.... சிறுபான்மை இனத்தவங்களை ரெண்டாம் தர பிரஜைகளாகத்தான். வச்சிருக்காங்க. அதிகமான அரசாங்க தகவல்களை பாருங்க. தனிச்சிங்களத்துல மட்டும்தான் அச்சிடுறாங்க. சிலவேளை இங்கிலிஷிலயும் அச்சிடுறாங்க. இந்த நாட்டுல வெள்ளைக்காரன் யாரும் பொறந்து வளரல்லியே! இந்த நாட்டிலே பொறந்தவங்கட பாதையை எழுத கூச்சப் படுறாங்க. இந்த நாட்டுல பொறந்தவங்கட உரிமையை கொடுக்க மனசு இல்லை. பஸ்ல பாதையிலே பாருங்க. சில இடத்திலே தனிச் சிங்களம். உங்களுக்கு டிவீயிலே தமிழ் நிகழ்ச்சி இல்லேங்கிற மட்டும் தான் தெரியும். நம் மொழியையும் கூட தள்ளி விற்றவங்க நம்மை தள்ளிவிடாம இருப்பாங்களா?” என்று குட்டிப் பிரசங்கமே செய்தான் பாக்கியராஜா.

“இப்பதான் அத்தான் ஓரளவு புரியுது. இதான் விடுதலைப் புலிகளும் தோன்றியதுக்கு காரணம். நம் இனத்தவங்க நெறையப்

பேர் அனாதையாகி அகதி முகாமிலே இருக்காங்க” என்றாள் சுந்தரி.

“சும்மா அகதி முகாமிலே இருக்காங்க என்டா சரியா? தாயையும் தகப்பனையும் இழந்து, வாழவேண்டிய குமருகள் கண்ணீர் குளத்திலே மிதந்து அகதி முகாமிலே வதைபடுகுதுகள். கண்ணில்லாத நடக்கமுடியாத வயோதிபர்கள் உறவுகளை இழந்து உதவியின்றி வாடுதுகள். நாம இரக்கப்பட்டு என்ன பயன்? நாடு அமைதியாகணுமே” என்றான் பாக்கியராஜா.

“ராணியின்ர அம்மா கமலத்துக்கு சரியான வருத்தமாம்” என்றாள் சுந்தரி.

“உடம்பு வருத்தமல்ல அது. மனசு தாக்கப்பட்டு காயப்பட்டு வந்த வருத்தம். புருஷனை பயங்கரவாதத்தாலே பறிகொடுத்த பின் ஒரு பெண்ணின் மனம் எவ்வளவு வருந்தியிருக்கும்? என்னை உங்கள் கண்முன்னே சூட் பண்ணினா உங்க மனநிலை எப்படி இருக்கும்? புருஷனைத்தான் பறிகொடுத்தாள். சில மாதத்திலே கண்மணியாக காத்துவந்த ஆண் பிள்ளையை பறிகொடுத்த பின் பெத்த மனம் எப்படி பேதலிச்சு இரிக்கும்? எல்லாரையும் இழந்து கடைசியிலே மகள் ராணியோட மட்டும் வாழ்ந்து வந்தவளுக்கு அவளையும் இழந்தால், அதுவும் காழுகர்களால் கடித்து குதறப்பட்டு இறந்தால் அவளின் மனம் எப்படி பதறி இருக்கும்? மனம் என்ன இரும்பா? உறவுகளை எண்ணி எண்ணி ஓடாகிப்போனாவாம். வருத்தமே தெரியாதவள் படுத்த படுக்கையாம். நோயாலும் கவலையாலும் ஓடாகிப்போனாவாம். கொழுப்புக்கு பெரிய டாக்டரை பார்க்க போகனுமாம் எண்டு கதை” என்று கூறி கதையை நிறுத்தினான் பாக்கியராஜா.

“முகுந்தன் மாஸ்டரும் அப்பாவோட பேசினபோது நெறைய

பணம் செலவாகிட்டாம். கடனும் இருக்காம். அதனால் வீடுவளவு வித்து கடனையும் அடைச்சிட்டு கொழும்புக்கு டாக்டரை பார்க்க போறாவாம், எண்டு சொன்னார்” என்றாள் சுந்தரி.

“அப்போ.... வீட்டவித்தா எங்க இருக்க போறாவாம்?”

“அண்ணன்ட வீட்ட இருக்கப்போறாவாம்”

“என்ன செய்யிறே! எப்படியாலும் வருத்தத்தை பார்க்கனுமே. இதெல்லாம் யுத்தத்தாலே வந்தவினைகள்தானே ! எவ்வளவு பேர்ர எண்ணத்திலே மண்ணை போட்டுட்டு இந்த யுத்தம்! பெரிய மேதைகளா வருவாங்க என்று எண்ணியிருந்தவங்கட பிள்ளைகள் பிணமாகிப்போணாங்க. இல்லாட்டி சந்தேகக்கைதி என்ட பெயரில் சிறையில் ஆயுள் புறா வாடுறாங்க. இல்லாட்டி விலாசமே இல்லாமே குழிக்குள்ள போடுறாங்க. வாழவேண்டிய பிஞ்சுகள் பிஞ்சிலே அழிஞ்சபோகுது. சில பிள்ளைகளுக்கு பெற்றோரே இல்லாம போயி டுறாங்க. பிள்ளைகள் பிச்சை எடுக்கிற நிலமைக்கு ஆளாகிறாங்க. படிக்கவும் வழியற்று பாதையோரத்திலே இருக்கிறாங்க.” என்று கூறிவிட்டு பெருமூச்சு விட்டான் பாக்கியராஜா.

சிறிது நேரம் மௌனம் ஆட்சி புரிந்தது. கணவன் மனைவி இருவரின் மனங்களிலும் சிந்தனை சிதறல்கள் உருவாகின. நல்லவர்கள், மாந்தருக்கு நேரும் கதியை நினைத்து கவலைப்படாமல் இருப்பார்களா என்ன?

சிந்தனையில் இருந்து விடுபட்டாள் சுந்தரி.

“என்ன அத்தான் மிச்சம் தூரத்துக்கு சிந்தனைப் பறவை பறந்திட்டுதுபோல” என்று கூறி பாக்கியராஜாவின் எண்ணத்துக்கு, இடைமறிப்பு செய்தாள் சுந்தரி.

“மனிசன் கடவுளின் மேலான படைப்பு. ஆனா இந்த உலகிலே நாயைவிட கேவலமா செத்துமடிகிறான். இதை நெனைச்சா கவலைப் படத்தானே வேணும். மனிச உயிருக்கு மதிப்பில்லாம பெயித்து” என்றான் பாக்கியராஜா.

பாக்கியராஜா சுந்தரியை திருமணம் செய்வதற்கு ஐந்து வருடங் களுக்கு முன்னர் ‘கிண்ணையடி’ அகதி முகாமுக்கு போயிருந்தான். அச்சம்பவம் நினைவுக்கு வர, சுந்தரியிடம் அதை ஒப்புவித்தான். பாக்கியராஜாவுக்கு உத்தியோகம் கிடைத்து இரண்டு அல்லது மூன்று வருடங்கள்தான் இருக்கும். விடுமுறை நாட்களில் எங்காயினும் உல்லாசமாக சென்று வருவான். உல்லாசப் பேர்வழி.

அதே நேரம் நன்மையான காரியங்கள் செய்யவும் தயங்க மாட்டான். ஏழை எளியோர்க்கு உதவுவதென்றால் அலாதிப் பிரியம். தீயவர்களையும் தீயவற்றையும் முகத்துக்கு நேரே சொல்லி விடுவான். கிண்ணையடி அகதி முகாமுக்கு போய் ஏழை எளிய வார்க்கு சிற்றுண்டி வகைகள் தானம் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் மேலோங்கியது.

சந்தைக்குச் சென்றான். வாழைப்பழம், பிஸ்கட், பெட்டிஸ், சீனி, தேயிலை என்பன மூவாயிரம் ரூபாவுக்கு வாங்கிக்கொண்டான். அறுபது பேர்களுக்கு போதுமானது. அந்த சிறிய அகதிமுகாமில் அவ்வளவுக்குள்ள்தான் இருப்பார்கள் என்ற தீர்மானிப்பில் முச்சக்கர வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு கிண்ணையடிக்கு புறப்பட்டான்.

வெளியே.... அமுக்கான உடைகளுடன் சிறுவர்கள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் குளித்து பல வருஷங்கள் இருக்கும் போல தெரிந்தது. எண்ணெய் காணாத பரட்டைத்தலைகள். முப்பது சிறுவர்களுக்கு மேலிருக்கும்.

ஒரேயொரு கிணறு. இரண்டு மலசலகூடங்கள். வெளியே சிறுவர்கள் முப்பது பேர்களுக்கு மேல் என்றால் உள்ளே எவ்வளவு பெரியவர்கள் இருப்பார்களோ என்ற அச்சத்துடன் முச்சக்கர வண்டியில் இருந்து இறங்கினான் பாக்கியராஜா. பொருட்களை இறக்கி எடுத்துக்கொண்டு முச்சக்கரவண்டிக்காரனுக்கு பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான்.

வாழைக்குலைகளையும் பிஸ்கட் பெட்டிகளையும் கண்ட சிறுவர்கள் பாக்கியராஜாவை சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“உள்ளே இருக்கின்ற எல்லாரையும் வரச்சொல்லுங்க” என்றான் பாக்கியராஜா. ஒருவரும் அசையவில்லை.

“உள்ளே இருக்கின்றவங்களையும் போய் வரச்சொன்னதான் உங்களுக்கும் தின்க கிடைக்கும்” என்றதுதான் தாமதம். சிறுவர்கள் ஓட்டமாக போய் சொன்னார்கள். ஒருவர் பின் ஒருவராக பெண்களும், ஆண்களும் வந்து கொண்டே இருந்தார்கள். இச்சிறிய கட்டிடத்திற்குள் இவ்வளவு பேரும் எப்படி இருக்கின்றார்கள் என்று மூக்கின் மேல் விரல்வைத்தான் பாக்கியராஜா. நூறுபேர்களுக்கு குறையாமல் இருக்கும்.

அஞ்சியாயம் - 10

கிண்ணையடி அகதி முகாமில் ஆண்களும் பெண்களும் சிறுவர்களும் அணிவகுத்து நிற்குகொண்டார்கள்.

யார் எதைக்கொடுத்தாலும் வாங்கிக்கொள்ளும் நிலமையில் தான் அவர்களிருந்தார்கள். உயர்ந்த ஸ்தானத்தில் இருந்து இடாம்பீகமாக வாழ்ந்தவர்களும் யுத்தம் என்ற அரக்கனால் அகதி களாகி நின்றார்கள். சிலரின் முகங்களில் விரக்து ரேகைகள் அடையாளமிட்டிருந்தன. ஏதோ காலம் போனால் சரி என்ற கீழ் மட்டத்தவர்களும் இல்லாமலில்லை.

பரந்த உலகில் பணம்தேடி வாழவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட ஜீவன்கள் ஒரு கூண்டுக்குள் முடங்கிவிட்டன. பணம், நகை, வீடு, சொத்து என்று இருந்தவர்கள் உடுத்தியிருந்த உடையோடு மட்டும் அகதிகளாகி வந்தும் இருந்தார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் பங்கிட்டு கொடுத்து வந்தான் பாக்கியராஜா. சிறுவர்களின் கரத்தில் வைக்கின்ற போது அவர்களது முகமலர்ச்சியில் இன்புற்றான்.

காரைதீவு, கல்முனை, அம்பாரை பகுதிகளில் வாழ்ந்தவர்களின் சில வீடுகளிலுள்ள அனைத்து பொருட்களும் சூறையாடப்பட்டதுடன் வீடுகளுக்கு நான்கு சுவர்கள் மட்டும் தான் எஞ்சின. என்பதது மூன்று ஜலையில் அகில இலங்கை முழுவதும் சிறுபான்மை இனருக்கு நிகழ்ந்தது போலதான் நடந்தது.

பெரியவர்கள் ஒவ்வொருவரினதும் முகங்களிலே ஆயிரம் அர்த்தங்கள் தெரிந்தன. சோகக்கதைகளை சொல்லாமல் சொன்னார்கள்.

தீன்பண்டங்கள் பங்கிட்டு முடிந்தாயிற்று. பாக்கியராஜா வரும்

போது அச்சிறுவர்கள் சொன்னார்களே “அண்ணாச்சி நாளைக்கும் வாங்க” என்று. அது அவனது நெஞ்சை தொட்டது.

மனைவி சுந்தரியிடம் இக்கதையை சொல்லி முடிக்கும்போது அவளின் முகமும் சிவந்து போனது.

“யுத்தம் எவ்வளவு பேரை குடிச்சிற்று. எவ்வளவு பேரை அனாதை ஆக்கிற்று. எப்பதான் அமைதியான பூமியாக மாறுமோ?” என்றாள் சுந்தரி.

“எப்ப இரு பகுதியாரும் இணங்கி முன்நிபந்தனை விதிக்காம விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையுடன் பேச்சு வார்த்தையை ஆரம்பிக்கின்றார்களோ அன்றிலிருந்து அமைதி வரும். விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை வருமா?” என்றான் பாக்கியராஜா.

கமலத்துக்கு ஒழுங்காக தூக்கம் கூட வருவதில்லையாம். எப்படி அழகு தேவதையாக இருந்தவள் உறவுகளை பறிகொடுத்த பின் அழிந்துபோனாள். மனதில் கவலை குடிகொண்டால் உடம்பு பொலிவை இழக்கும். பசி தூக்கம் வராவிட்டால் நோய் வாட்டும். அந்த நோயில் வீழ்ந்துவிட்டாள் கமலம்.

பக்கத்துவீட்டு சுந்தரம் மாஸ்டர் கமலத்தை பார்க்க அவளது வீட்டுக்கு போயிருந்தார்.

படுத்த படுக்கையாக கிடந்தாள் கமலம். அவளின் தங்கை மகள் கமலத்துக்கு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தாள். முனகல் ஒலியே சுந்தரத்தின் காதில் தட்டியது.

“கமலம் எப்படி இருக்கு?” சுந்தரம் கேட்டார்.

“என்னதம்பி? கஷ்டகாலம். உடம்பெல்லாம் அடிச்சி போட்ட மாரி இருக்கு. எழும்பிருக்க ஏலா. கிறுகிறுக்குது. ஒரு வாய் தின்கவும் ஏலுது இல்லே” கமலம் சொன்னாள்.

“உங்களை விட வயசுபோனவங்க எவ்வளவு உஷாரா இருக்காங்க. கணவனையும் பிள்ளைகளையும் பறிகொடுத்த பொறகு மனசு பாதிக்கப்பட்டிற்று. மனத்தாக்கம்தான் வருத்தம் வர காரணம். கமலம்.... யுத்தம் உங்களைப் போல எத்தனை பேரை பாதிச்சு போட்டு. எத்தனையோ பச்சிள்ளைகள் செத்து போச்சு. எத்தனை குடும்பம் சீரழிஞ்சி போச்சு. எப்பதான் புலியும் அரசும் ஒருமித்து பேச்சு வார்த்தைக்கு வாறாங்களோ அப்பதான் கஷ்டம் தீரும். கமலம் கொழுப்புக்கு போய் நல்ல பாக்டர் பாருங்க. எப்ப போறீங்க?” சொல்லிவிட்டு கேட்டார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“என்னாலே மத்தவங்க கஷ்டப்படப்போடா இல்லியா? அண்ணனும் நல்லா செலவு செய்திட்டார். அவர் குடும்பக்காரன். ரெண்டு மூணு குமர்பிள்ளைகளும் இருக்கு. அதுகளுக்கும் அவர் வழி பண்ணணுமே அண்ணனின்ர வீட்ட இருந்து திண்டுகிட்டிருந்தா பரவாயில்லை. வைத்தியத்துக்கு லட்சக்கணக்கிலே செலவு செய்ய முடியுமா? அவரும் கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறவரு. அதுக்காக இந்த வீடுவளவை வித்து அண்ணனுக்கு ஐம்பதினாயிரம் கொடுத்திற்றுத் தான் கொழுப்புக்கு போகணும்” என்றாள் கமலம்.”

“யாரும் கேட்டு வரல்லியா?”

“வாறாங்கதான் விலை பொருந்தலியே”

“பாதி விலைக்கு கேட்டு கொடுக்கலாமா?”

“வாங்கிறவனும் லாபத்திலே அடிக்கத்தான் பாக்கிறானுகள்”

சிறிது நேரம் மௌனம் ஆட்கொண்டது. மீண்டும் சுந்தரம் மாஸ்டர்தான் வாய்திறந்தார்.

“எவ்வளவுக்கு கேட்கிறானுகள்?”

“ஒரு லட்சத்துக்கு கேட்டானுகள்”

“பைத்தியமா? ரெண்டு லெட்சம் கண்ணை மூடிக்கு தரலாம். பிரதான பாதைக்குகிட்ட. யார் பணக்காரன் வந்து கேட்ட?” சுந்தரம் மாஸ்டர் கேட்டார்.

“பெரிய பணக்காரன் யாரும் வரல்ல. சாதாரண ஆட்கள் தான். அவசரப்பட்டா அப்படித்தான். கொஞ்சம் பொறுத்து பார்ப்பமே” என்றாள் கமலம்.

“மிச்சம் பொறுத்தா வருத்தத்தாலே கஷ்டப்படுவீங்க. நகைக் கடை சரவணன் நல்லவெலைக்கு வாங்குவான் எண்டு நெனைக்கன். ஒருக்கா நான் சொல்லி பாக்கன்” என்றான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“ஓம் தம்பி. சொல்லி பாருங்க. சரவணனுக்கு தெரியாமலும் இருக்கலாம்” என்றாள் கமலம்.

“அப்ப நான் போய் வாறன் அக்கா. நாளைக்கு சரவணனிடே சொல்லி பார்க்கன்” என்று கூறி புறப்பட்டான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“பெரியம்மா காலையிலும் நீங்க சாப்பிடல்ல. ஒரு மணியா பெயித்து பகல் சாப்பாடு கொண்டு வந்து தரட்டா?” தங்கையின் மகள் கேட்டாள்.

“இல்ல மகள் வேணாமகள். சுணங்கட்டும்” என்றாள் கமலம்.

“அப்ப கொஞ்சம் பால் போட்டு கொண்டாறன்” என்று கூறி

சென்று பால் தயாரித்து கொண்டு வந்து கொடுத்தாள் கமலத்தின் தங்கையின் மகள் ஜெயந்தி. அவள் கல்வி பொதுத்தராதரப்பத்திர சாதாரண பிரிவில் கல்வி பயில்பவள். இருந்தாலும் அடக்கமான பெண். இன்றைய யுவதிகளைப்போல அரட்டையடித்து திரியமாட்டாள். டி.வியும் ரேடியோவும் என்று நேரத்தை வீணாக்க மாட்டாள். பெற்றோருக்கும் உறவினருக்கும் இயலுமானவரை உதவி புரிவாள். நோயாள உறவினரைப்பார்த்து பணி புரிவதென்றால் இன்னும் சற்று விருப்பம் அதிகம்.

வயது போனவர்களைக் கண்டாலே முகத்தை திருப்பும் யுவதி களுக்கிடையிலே ஜெயந்தி வித்தியாசமானவள். கமலம் அடிக்கடி அவளைப் புகழ்வாள். எத்தனை சொந்த பந்தங்கள் இருந்தாலும் ஜெயந்தி இல்லாவிட்டால் அவளருகே இருந்து பேச, பணிகள் செய்ய வேறு யாருளர்?

சுந்தரம் மாஸ்டர் சரவணனின் வீட்டுக்கு சென்று கமலம் வீடுவளவு விற்கும் சமாச்சாரத்தை சொன்னான்.

“வித்துப்போட்டு அவ என்ன செய்யப்போறாவாம்....?” சரவணன் கேட்ட முதல் கேள்வி.

“அண்ணனின் வீடில் இருக்கப்போறாவாம். அவக்கு சரியான வருத்தம். ஐம்பதினாயிரத்துக்கு மேல கடனும் நீண்டிருக்கு. கொழும்புக்கு போய் வைத்தியம் செய்யனுமாம். ஒரு லட்சத்துக்கு மேல் யாரும் கேட்கவியாம். அதுதான் உங்கட்டி சொல்ல வந்தேன்” என்றான் சுந்தரம்.

“அந்த வளவை ஒரு லட்சத்துக்கு கொடுக்கலாமா? அதுக்கு மேல கேட்டா கொடுங்க” என்றான் சரவணன் முதலாளி.

“யாரு துரை அப்படி கேட்கிறாங்க? நீங்களே வாங்கிப் போடுங்க” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“நானென்டா கண்ணை பொத்திக்கு ஒண்ணரை லட்சம் தருவன். இப்ப காசில்லாம இருக்கு. அடுத்த கிழமை என்டா வளவை கைமாறலாம்” என்றான் சரவணன் முதலாளி.

“அப்ப அடுத்த கிழமை வாங்குங்க. அதுவரைக்கும் நான் பொறுக்க சொல்றன்” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“யாரும் ஒண்ணரை தந்தா கொடுக்க சொல்லுங்க. அதுக்கு கொறைய கேட்டா கொடுக்கொண்ணாம்” என்றான் சரவணன்.

“உங்களைப்போல நியாயம் மத்தவனுகளுக்கு தெரியுமா முதலாளி? அவனுகள் லாபத்தைதான் பார்ப்பானுகள். உங்களுக்கு நல்ல மனசு என்ஊறுதாலதான் கடவுள் உங்களுக்கு முன்னேற்றத்தை தாராரு. அப்ப அடுத்த கிழமை பணத்தை ரெடியாக்குங்க. கமலம் அக்காட்ட நான் சொல்லி வைக்கன்” என்றான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

சுந்தரம் மாஸ்டர் கமலத்திடம் விடயத்தை தெரியப்படுத்தினான். கமலத்தின் காதில் தேன் வார்த்தாற்போலிருந்தது.

அண்ணன் கடனைத் தீர்த்தாற்போலும் கொழும்புக்கு சென்று வைத்தியம் பார்த்தாற்போலும் ஒரு உணர்வு கமலத்துக்கு.

“பெரியம்மா நான் வீட்டுக்குப்போய் சாப்பிட்டு உங்களுக்கும் சாப்பாடு கொண்டாரன்” என்று எழுந்தாள் ஜெயந்தி. வெளி ஹோலுக்கு வருவதற்கிடையில் ‘டும்’ என்ற பயங்கர ஒலி காதை செவிடாக்கியது. ஜெயந்தி பயத்தினால் கமலத்திற்கு அருகே சென்றாள்.

மோட்டார் சைக்கிளும் பிற வாகனங்களும் புழுதி பறக்க வீடுகளுக்கு வந்து கொண்டிருந்தன. வீட்டிலிருந்தவர்கள் ‘என்னவாக இருக்கும்’ என்ற வினாக்குறியோடு இருந்தார்கள்.

அஞ்சியாயம் - 11

சத்தம் கேட்டு பயணத்தை ரத்துச்செய்து வீட்டுக்கு வந்தவர் களுக்குக்கூட “எங்கு குண்டு வெடித்தது” என்பது தெரியவில்லை. சில நிமிடங்கள் போனால் எல்லாம் தெரியவரும்தானே.

கமலத்தின் வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள ஒருவழிப் பாதையில் நின்ற ஒருவன் மற்றவனிடத்தில்....

“பொலிஸ் நிலையத்திற்கு பக்கமாக உள்ள தேனீர்க்கடைக்கு முன்னாலிருந்த சைக்கிளில் ‘பம்’ ஒன்று வெடிச்சிச்சி. நான் கிட்ட இருக்கல்லே. தள்ளி நின்ற எனக்கு வெடிக்கிற தெரிஞ்சிச்சி. வெடிச்சி நெருப்பா சிதறிச்சி. புகைக்காடு, ஆயிக்காரன் கண்டா என்னையும் புடிச்சிக்கு பெயித்திருவான் எண்டு உள் ரோட்டால ஓடி வந்திற்றன். மனிசனுகள் ஒப்பாரி வைப்பதும் கேட்டிச்சு” என்றான்.

காதைத்தீட்டி வைத்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள் கமலம். அவளது தங்கையின் மகள் ஜெயந்தி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ஏன் புள்ளை நீ பயப்படுற? எங்கேயோ நடந்த சம்பவம்” என்றாள் கமலம்.

“எல்லாம் எங்கேயோ நடக்கிற சம்பவங்கள்தான் பெரியம்மா. எங்கேயோ சம்பவம் நடக்க இங்கே இருக்கிறவங்களை புடிச்சிக்கு போய் அடைக்கல்லியா? எத்தனை பேரை சுடல்லியா? அக்கா ராணியைக்கூட புடிச்சிக்கு போனாங்களே. ராணிர சகோதரனக் கூட புடிச்சிக்கு போனாங்களே. இன்னும் அவர்கள் எங்கே என்பதே தெரியல்ல. எலும்பும் இத்துப்போயிருக்கும். இன்னும் கால்மணி நேரம் பார்த்துத்தான் வீட்ட போவன்” என்றாள் ஜெயந்தி.

“சரிதான் புள்ள நீ சொல்ற. என்ற மகள் மகன் எல்லாரையும் அப்படித்தான் புடிச்சிக்கு போனானுகள். கொஞ்சம் பார்த்துத்தான் போ” என்றாள் கமலம்.

பொலீஸ் நிலையத்திற்கு அருகே, கடைகளில் அமர்ந்திருந்த இளைஞர்கள் பலர் கைதாகி வாகனங்களில் ஏற்றப்பட்டனர். அவ்விடத்திலேயே மூன்று பொலீஸ்காரர்கள் உயிரிழந்தார்கள். இருவர் படுகாயமுற்றனராம். ஒரு பொதுமகனும் காயப்பட்டாராம். செய்தி எட்டுத் திக்கிற்கும் போய்விட்டது. இளைஞர்கள் பொந்து களுக்குள் பாம்புபோல வீடுகளுக்குள் முடங்கிக்கொண்டார்கள். பொந்துகளுக்குள் புதுந்த பாம்பிற்கு பயம் இருப்பதில்லை. ஆனால் வீடுகளுக்குள் அடங்கிக்கொண்ட இளைஞர்களுக்கு பயம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். எந்த நேரத்திலும் அவர்கள் இரானுவத்தி னரால் இழுத்துச் செல்லப்படலாம்.

பொலிஸார் பகல்போசனத்திற்கு கடைப்பக்கம் வருவார்கள் என்ற நோக்கில் குண்டு வைக்கப்பட்டதாக பேசிக்கொண்டார்கள். வேளைக்கு முன் குண்டு வெடித்ததாக ஒரு தகவல். இல்லையானால் இருபதுக்கு மேற்பட்ட பொலிஸார் இறந்திருப்பார்களாம்.

நேரம் போய்க்கொண்டிருந்தது. “பெரிய அம்மா நான் ஊட்ட போய்வாறன்” என்று கூறி புறப்பட்டுவிட்டாள் ஜெயந்தி. பயந்தவாறே புறப்பட்டாள். சிறிது நேர நகர்வின் பின்னர் கமலத்தின் வீட்டோரம் இள நீலக்கலர் கார் நிறுத்தப்பட்டது. சுந்தரம் மாஸ்டர் அமர்ந் துள்ளதை கண்டுவிட்டாள். “சாரதி ஆசனத்தில் அமர்ந்திருப்பவர யார்?” என்ற வினா கமலத்தின் மனதை குடைந்தது. சுந்தரம் மாஸ்டர் இறங்கி வீட்டிற்குள்ளே போனார்.

“கமலம் வந்திக்கிற யார் தெரியுமா?”

“நொடிப்போடாம சொல்லு தம்பி. எனக்கு யாரை தெரியும்?”

“நகைக்கடை சரவணன் முதலாளி”

“ஆ.... அப்படியா?”

“நான் கூட்டிவாறன். முன்கதவை திறங்க....” என்றுகூறி சரவணனை அழைத்து வந்தார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“இதிலே இருங்க முதலாளி”

சரவணன் உட்கார்ந்தார். நாலாபுறமும் கண் சுழன்றது. எப்படி கலகலப்பாக இருக்கவேண்டிய வீடு கண்ணிரால் குளிப்பாட்டப் பட்டு விட்டது. மகளோடும் மகளோடும் அன்புக்கணவனோடும் இருந்து துன்பமே தெரியாது காலம் கடத்தியவளுக்கு பிற்காலம் துன்பமே வாழ்க்கையாகி விட்டது என்றெண்ணி வருந்தினான் சரவணன்.

“அம்மா.... நீங்க பணத்தேவைக்காக வளவை குறைய விலைக்கு விற்கப்போவதாக சுந்தரம் மாஸ்டருதான் சொன்னாரு. அதனால் நியாயவிலைக்கு வாங்கப்போறன்” என்றான் சரவணன்.

“உங்களை எனக்குத்தெரியும் மகன். நீ நல்லபிள்ளை. இல்லாட்டி நாடுபோற போக்குக்குள்ளே முன்னேறுவியா? எத்தனை பேர் நகைக்கடை திறந்தாலும் உன்ட கடைக்குத்தானே சரியான யாவாரம்” என்றாள் கமலம்.

“வாற புதன்கிழமை உறுதி எழுதுவம் இன்னாங்க. இதிலே ஒரு லட்சம் இருக்கு. அரைலட்சத்தோட உறுதி எழுத வாறன். சரியா?” சொல்லி விட்டு கேட்டான் சரவணன்.

“நீயே வைச்சுக்க தம்பி. புதன்கிழமை எடுப்பம். எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கி. ஒருத்தரும் கேட்காதமாரி தரப்போறீங்க. இந்த

வெலை யார் தரப்போறானுகள்” என்றாள் கமலம்.

“செல்வுக்கு தேவைப்படும். அண்ணனுக்கும் ஐம்பதினாயிரம் கடன்கொடுக்கணும் என்று சொன்னீங்க. வாங்கி வைச்சுக்கங்க” என்றான் சுந்தரம் மாஸ்டர். விடாப்பிடியாக கமலத்துக்கு அருகே சென்று ஒரு லட்சம் ரூபா பணத்தையும் நீட்டினான் சரவணன். வாங்கிக்கொண்டாள் கமலம்.

“மாஸ்டர் அப்ப நான் போகட்டா? பக்கத்திலேதானே உங்கட வீடு” என்றான் சரவணன்.

“இருங்க தம்பி டீ குடிச்சிற்று போகலாம்” கமலம் சொன்னாள்.

“வருத்தக்கார நீங்க பேசாம படுங்க. நாங்க போய்வாறம்” என்றுகூறி புறப்பட்டுபோனான் சரவணன்.

வீடுவளவு விற்கவேண்டுமே! விற்க வழி என்ன? என்ற பிரச்சினை சரவணனால் முடிந்து போயிற்று. உறவுகளை இழந்த கமலத்திற்கு உயிரில்லாத வீடு வளவு மட்டும்தான் உறவாக எஞ்சியது. புதன் கிழமையிலிருந்து அதுவும் சொந்தம் இல்லை. தனக்காக மற்றவர்கள் சுமையாவதை கமலம் விடும்பவில்கலை. எனவேதான் வீடு வளவை விற்க துணிந்தாள்.

நாட்கள் சில நகர்ந்தன. கமலத்தின் நோய் முற்றியதே தவிர குறையவில்லை. சரவணன் வந்து மிகுதிப் பணத்தையும் செலுத்தி உறுதி எழுதி போய்விட்டார். “இப்போ அவசியமில்ல. இன்னும் எத்தனை வருசம் என்றாலும் இருந்திட்டு போங்க” என்று கமலத்திடம் கூறிவிட்டு போனான் சரவணன் முதலாளி. இருந்தாலும் சில மாதங்கள் கூட இருக்க கமலம் விரும்பவில்லை. முக்கியமான பொருட்களையெல்லாம் அண்ணன் வீட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டாள். கொழும்புக்கு செல்ல நாளும் குறித்தாயிற்று.

வயல் அறுவடை இருப்பதால் எல்லாவற்றையும் முடித்து விட்டு இன்னும் நான்கு நாட்களின் பின்னர் போவதாக முடிவாயிற்று. அந்த நான்கு நாட்கள் மட்டும்தான் தன்வீட்டில் இருப்பதாக முடிவுகட்டினாள். விற்றபின் தனக்கு சொந்தமில்லை. இன்னொரு வருக்கு சொந்தமான பின் இருப்பது முறையற்றது என்றெண்ணி கொழும்புக்கு போய் வந்தபின் அண்ணனின் வீட்டில் இருக்கவே கமலம் விரும்பினாள். பயணம் போகும் நாளை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்தாள்.

அண்ணனின் கடன் ஐம்பதினாயிரத்துடன் மேலும் ஐம்பதினாயிரம் சேர்த்து “அண்ணா இந்தாங்க ஒரு லட்சம். உங்கட கடன் ஐம்பது போக மிச்சம் அம்பது. தேவையான போது செலவுக்கு கேட்பன். என்னிடம் ஐம்பது இருக்கு. அது கொழும்பு போறதுக்கும் வைத்திய செலவுக்கும்” என்றாள் கமலம். சந்தோசத்துடன் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டாள் கமலத்தின் அண்ணன். பணம் என்றால் பிணமும் சிரிக்கும். இது பொய்யாமோ? உடைகளைத் தவிர அனைத்துப் பொருட்களும் அண்ணனின் வீட்டுக்கு அனுப்ப்டன. உறங்குகின்ற கட்டிலை மறுநாள் காலை கொண்டு போகுமாறு அண்ணனின் மகனிடம் கூறியிருந்தாள்.

கொழும்புக்கு செல்லும் நாளும் வந்தது. கமலத்தோடு அவளது அண்ணன், தங்கைகள் ஜெயந்தி மூவரும் புறப்பட்டார்கள். தனியார் வாகனத்தில் செல்வதைவிட ஈஸ்டன் பஸ்கம்பனி பஸ்முலமாக செல்வது சிறிது பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்றெண்ணி பஸ்ஸிலேயே பயணம் தொடர்ந்தார்கள்.

அம்பாரை வரைக்கும் சோதனை சாவடிகளில் இறங்காமல் தப்பித்து வந்தாள் கமலம். இருந்தாலும் தமனை பொலீஸ் நிலைய சோதனை சாவடியில் கமலம் இறங்காமையினால் கொம்பு மீசைக்கார பொலீஸ்காரன் ஒருவன் பார்த்த பார்வை இருக்கிறதே.... கமலம் நடுங்கிப் போனாள்.

“ஆச்சி.... எங்கி போற?”

“ஆஸ்பத்திரிக்கு”

“எங்கிட்டு போறாய்?”

“கொழும்புக்கு”

“இறங்கி நடக்கத் தெரியா?”

“கால் கை வருத்தம். ககமில்லே”

“எல்லாருக்கும் வருத்தம்தான் இனிமே இறங்கி நடந்துபோ.”
என்று கூறி முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் கொம்பு மீசை பொலீஸ்காரன்.
தப்பினோம் என்று நிம்மதி மூச்சுவிட்டாள் கமலம்.

சோதனைக் சாவடிகளில் கமலத்தின் தங்கை மகள் ஜெயந்தியின்
அடையாள அட்டை, கைப்பை முதலியவைகளை பரிசோதிக்கும்
போது அவளிடம் பொலீஸார் ஆயிரம் கேள்வி கேட்பார்கள். தமிழ்
பேசுவோராக பிறந்தமையால்தான் இந்நிலையென எண்ணிக்
கொள்வாள். சில இடங்களில் பொலீஸார் அவளை துளைப்பது
போல பார்த்தார்கள். கமலத்தின் அண்ணன் ராமையா எதுவும்
பேசமுடியாது மௌனமாக நின்று கொள்வான். ‘ஜெயந்தியை கூட்டி
வந்திருக்கக்கூடாது’ என்று சிலவேளை எண்ணுவான்.

அம்பாரையில் இருந்து கொழும்பு வரையும் சிங்களப் பகுதிகள்
தான். ‘கொழும்புக்கு போய் வைத்தியசாலையில் நின்று சுகமாகி
வீடு வரும் வரையும் - கலவரமோ இனமோதலோ நிகழக்கூடாது’
என்று வேண்டாத தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்டி கொண்டாள்
கமலம்.

வடினாகலையை விட்டு பஸ் நகர்ந்தது. “பெரியம்மா எனக் கென்டா பயமா இரிக்கு. பொலீஸ்காரனுகள் கண்ணை உருட்டி பார்க்கானுகள். சிங்களத்திகளை கண்டா ஐடென்ரியை மட்டும் பார்த்திட்டு ஒண்டும் கேட்காம போகவிடுறானுகள். விடிய விடிய இன்னும் எத்தனை செக்பொயின்கள்ல இறங்கணும், ஏறணும்” என்றாள் ஜெயந்தி.

“ஒரு காலத்திலேதான் நிம்மதியாக இருந்தம். இப்ப பொறக்கிற தமிழ் பிள்ளைகளுக்கும் நிம்மதி இல்ல.” என்று மெதுவாக சொன்னாள் கமலம்.

சியம்பலாண்டு வந்தது. சோதனைச்சாவடி. எல்லோரும் இறங்கிப்போனார்கள். வயோதிபர்கள் மட்டும் இறங்கவில்லை. கரிய குண்டான பொலீஸ்காரன் ஒருவன் வந்து “ஒக்கோம பஹின்ட எல்லாம் இறங்கிவா” என்றான். வயோதிபர்கள் நடு நடுங்கியபடியே இறங்கினார்கள். கமலமும் பேசாமல் இறங்கிப்போனாள்.

அஞ்சியாயம் - 12

கமலத்தின் தளர்ச்சியான உடல் நிலையால் நடப்பதற்கும் சிரமப்பட்டாள். மெதுவாக கஷ்டப்பட்டு நடந்தாள்.

“நடக்கமுடியாத வயது போனவங்களையும் இறக்கிவிட்டிருக்கானுகளே. நடக்கமுடியாதவங்களை எந்த இயக்கத்திலே யாரு சேர்ப்பாங்க என்றது தெரியாத பொலீஸ்காரனுகளா இருக்கானுகளே. பாவம் ஆச்சி” என்று கூறி பரிதாபப்பட்டுக் கொண்டான் ஒரு இளைஞன்.

“தமிழர் என்றா கஷ்டப்படணும் என்கிறதான் பொலீஸ் காரங்கட

வேலை. நடக்கமுடியாதவங்களும் நோயாளிகளும் சிரமப்படுதைப் பார்த்தாத்தான் அவனுகளுக்கு நிம்மதி. முதியவங்க இறங்கி போற தால என்னத்தை கண்டானுகள்? இறக்கி நடக்க வைக்கிறதான் அவனுகள் டியூட்டி” என்றான் மற்றொரு இளைஞன்.

முதல் இறங்கிச் சென்றமையால் கமலம் இறக்கப்பட்டது ராமையாவிற்கோ ஜெயந்திக்கோ தெரியாது.

“எங்க மாமா பெரியம்மாவை காணல்ல”

“இறக்கி விட்டிருப்பானுகள். புலிகளையோ ஆயுதத்தையோ புடிக்கிறது நோக்கமல்ல. நடக்கவைக்கிறான் நோக்கம்” என்றான் ராமையா.

“கடைசியா வாற ஆக்களும் தெரியுது. பெரியம்மாவை காணல்லியே” என்பாள் ஜெயந்தி. ராமையா எட்டி பார்த்தான். பொலீஸ்காரன் ஒருவன் கமலத்தின் பிரயாண பையை கிளறிக்கொண்டிருந்தான். சில நிமிடங்களின் பின்னர் போவதற்கு அனுமதித்தான். கமலம் நடப்பதற்கு சிரமப்பட்டு நடந்தாள்.

எல்லோரும் பஸ்ஸிற்குள் ஏறி அமர்ந்தார்கள். ஜெயந்தியையும் போய் அமருமாறு ராமையா சொன்னான்.

“என்ன போறல்லியா? ஏறு” என்று சாரதி ராமையா வைப்பார்த்து கேட்டான்.

“தங்கச்சி இன்னா இப்பான் வாறா. ஓடியா கமலம்” என்றான் ராமையா.

“கொழும்புக்கு போகமுதல் சவமா பெயித்திருவன்” என்றவாறு ஏறினாள் கமலம்.

“ஆச்சி ஏலாத நீ இறங்காதே” என்றான் சாரதி.

“நாசமறுப்பானுகள் விட்டால்தானே. மீசையை முறுக்கிக் கொண்டு நிக்கானுகள்” என்றாள் கமலம்.

“இனி இறங்காதே. நான் சொல்றன். நடக்கமுடியாத நீ படுத்திரு” என்றான் சாரதி. கமலம் இனி இறங்குவதில்லை என்ற முடிவோடு இருந்தாள். பஸ் நகர்ந்தது.

ராமையா பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தவரிடம் “கொழும்பு வரும் வரைக்கும் இன்னும் எத்தனை செக் பொயின்ட் இரிக்கு?” என்று கேட்டார்.

“மொன்றாகலை கடந்தா கொழும்புக்கு கிட்டதான் - ரெண்டு செக் பொயின்ட் இருக்கு” என்றான் பக்கத்தில் இருந்தவன்.

“மொன்றாகலை கடந்தா கொஞ்சநேரம் தூங்கலாம், என்ன?” ராமையா கேட்டான். பக்கத்திலிருந்தவன் தலையாட்டியவாறு தூங்க முனைந்தான். கமலம் கால்களை நீட்டி உட்கார்ந்து கொண்டாள். சாரதிக்கு நன்றி செலுத்தியவாறு நிம்மதி மூச்சுவிட்டாள். ஜெயந்திக்கு தூக்கம் வரவில்லை. அவளுக்கு புது அனுபவம். எல்லாம் புதுமையாகத்தான் தெரிந்தது. நகரங்கள் வரும் போது மின் விளக்குகளின் அலங்காரத்தில் கடைகள் ஜோராகத் தெரிந்தன.

“இரவு ஒன்பது மணியாகவும் கடைகள் திறந்தமாதிரியே இருக்கின்றன. எவ்வளவு ஜனங்கள். கார், பஸ், ஓட்டோ, மோட்டார் சைக்கிள் என்று எல்லாவாகனமும் ஓடுகின்றது. அக்கரைப்பற்றில் ஆறு மணியானவுடனே பட்டினம் உறங்கிவிடும். கடைகளையும் மூடி விடுவார்கள். கொத்து ரொட்டி போடுகின்றவர்கள் ‘கடக்புடக்’ என்று அடித்துக்கொண்டிருப்பார்கள். இதைத் தவிர வேறு எந்த

சத்தமும் இருக்காது. ஏழு மணிக்கு பிறகு எந்த சத்தமும் கேட்காது. பெயுறையும் பகுதியாகிவிடும். எங்கோ.... ஸ்பீக்கர் பாடுகின்ற சத்தமும் கேட்கின்றதே! ஆட்கள் கைதட்டி “ஹ” போடுகின்ற சத்தமும் கேட்கின்றதே! இசைக்கச்சேரியாக இருக்கவேண்டும். எவ்வளவு ஜனங்கள் போகின்றார்கள். வருகின்றார்கள். மொனராகலை.... வந்துவிட்டது.

இசைக்கச்சேரிதான். பஸ் நிலையத்திற்கு அருகில் மேடை போட்டிக்கிறார்கள். பல்நிற மின்சார பல்புகள் என்ன அழகு அம்மா. இப்படி அலங்காரத்தை நான் காணவில்லையே. பிரபலமான இசைக் குழுவாக இருக்கும். இனிமையான இசை என்று நினைத்துக் கொண்டாள் ஜெயந்தி.

“பெரியம்மா.... முழிங்க. இஞ்சபாருங்கம்மா. என்ன அழகா சோடிச்சிருக்க.” என்க” என்றாள் ஜெயந்தி.

ஆ.... பால்போல வெளிச்சம். வடிவாத்தான் இரிக்கிபுள்ளை. நம்முட ஊில வெளிச்சம் இல்லாம அடிக்கடி கரண்ட் போகுது - இஞ்ச வர்ணவிளக்குகள் சோடனை.... அப்பப்பா” என்றாள் கமலம்.

கமலமும் ஜெயந்தியும் தூங்கவில்லை. தெருப்புதினங்கள் பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள். பலரின் குறட்டை சத்தங்கள் பஸ்ஸின் ஒலியை விட பலமாக இருந்தன. மொனராகலை கடந்து வெல்லவாய வந்தது.

“சாப்பிடுறவங்க சாப்பிடுங்க” என்ற பஸ் சாரதியின் சத்தத்தில் தூங்கியவர்களின் தூக்கம் கலைந்தது. பஸ் கண்டக்டரும் சாரதியும் உள்புறம் போட்டிருந்த சாப்பாட்டு மேசையருகே அமர்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு விசேஷ கவனிப்பு.

“அண்ணே நாங்க பஸ்ஸிற்குள்ளேயே சாப்பிடுறம். இன்னாங்க

உங்கட பார்சல். கொஞ்சம் தண்ணீர் கொண்டு வந்து தாங்க” என்றாள் கமலம். கமலத்தின் தங்கையான ஜெயந்தியின் அம்மா மூவருக்கும் சேர்த்து சமைத்து மூன்று பார்சல் கட்டி கொடுத்திருந்தாள். ராமையா பெரிய பாத்திரத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தார். ஜெயந்தியும் கமலமும் கையை அலம்பிவிட்டு சாப்பிடத் தொடங்கினார்கள். ராமையா சாப்பாட்டு பார்சலை தேனீர்க்கடை ஒன்றில் வைத்து சாப்பிட்டார்.

சாப்பிட்டிக் கொண்டிருக்கும்போது கணவன், பிள்ளைகளின் நினைவு வந்து நெஞ்சை அடைத்தது. அதற்கு மேல் அவளால் சாப்பிடமுடிய வில்லை. சுருட்டி வீசிவிட்டு தண்ணீர் பருகினாள்.

“என்ன பெரியம்மா சாப்பிடல்ல. சாப்பாடு பிடிக்கல்லையா?” ஜெயந்தி கேட்டாள்.

“சாப்பிட்டது போதுமம்மா. வயசு போன எங்களுக்கு அதிகம் சாப்பிடமுடியாமா. நீ சாப்பிடு” என்றாள் கமலம்.

“என்மகள் இருந்திருந்தால் இந்நேரம் டாக்டராக வந்திருப்பான். மகள் இருந்திருந்தால் வீடே கலகலப்பாக இருந்திருக்கும். என் கணவன் இருந்திருந்தால் எனக்கு இந்த நிலையே வந்திருக்காது. நான் நோயாளியாகி இருக்கமாட்டேன். வீடுவளவும் விற்று அனாதையாகி விட்டேன். யுத்தம் என்ற பெயரால் ராணுவத்தினர் செய்யும் அடாவடித்தனத்தாலேதான் எனக்கு மட்டுமல்ல பலருக்கு இந்த நிலை ஏற்படுகின்றது. நான் இறந்தாலும் பரவா யில்லை. இருக்கின்ற குழந்தை குட்டிகளாவது நிம்மதியாக வாழ வழி ஏற்படாதா?” என்று மனதிற்குள் வேண்டினாள் கமலம். துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

சாப்பிட்டுவிட்டு பஸ்ஸில் ஏறி தத்தமது ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்கள். ஆசனத்திற்கேற்றவாறு உடம்பை வளைத்தும் நெளித்தும் வைத்துக்கொண்டார்கள். கண்டக்டர் வெற்றிலையை வாயில் போட்டு குதப்பிக்கொண்டிருந்தார். சாரதி சிகரெட்டை முச்சு விடாமல் இழுத்துக்கொண்டிருந்தார். அடிக்கட்டை வரும்படும் இழுத்துவிட்டு பஸ்ஸில் ஏறினார் சாரதி. பஸ்ஸை இயக்கியதும் கண்டக்டர் பாய்ந்து ஏறி “ரைட்” என்றார் தெருவோர புழுதியை கடைக்காரனுக்கு நன்றிக்கடனாக வழங்கிவிட்டு பஸ் கிளம்பியது.

எந்த தரிப்பிடத்திலும் நிற்காது ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு மேலாக பஸ் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

சிலர் தூங்கி குறட்டை ஒலியை ஏற்படுத்தினார்கள். சிலர் கீறலும் சினுங்கலுமாக இருந்தார்கள். இன்னும் சிலர் கனவு கண்டு ஓரங்க நாடகம் நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். பஸ் தங்கு தடையின்றி வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சாரதி மட்டும் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பது புலனாகின்றது.

அஞ்சியாயம் - 13

முகுந்தன் மாஸ்டருக்கு மகனை இழந்தமை ஒரு கையை இழந்தது போலாகியது. சிந்தித்து பார்க்கின்ற வேளையில் எதிர்காலம் ஒரு பூஜ்ஜியமாக தெரிந்தது. பாசம் நிறைந்த ஒரேயொரு மகன். பண்பும் பணிவும் கொண்ட மகன். அவனை இழந்த பின் உலக ஆசா பாசங்களையும் வெறுத்தார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

ஒடி ஒடி டியூசன் கொடுப்பதையும் நிறுத்திக்கொண்டார். “மிச்சமா உழைச்சி என்ன செய்ய? சேர்த்து வைக்க பிள்ளையாவது இரீக்கா? எனக்கும் மனைவிக்கும் ஸ்கூல் சம்பளம் மட்டும் போதும்” என்று பாடசாலையோடு படிப்பிப்பதை நிறுத்திக்கொள்வார். தெருவுக்கு போவதையும் குறைத்துக்கொண்டார். வீட்டுக்கு முன்புறம் நிற்கும் மாமர நிழலில் நின்று உலாவுவார். அதற்கு பக்கத்திலிருக்கின்ற மரக்குற்றியில் அமர்ந்து பத்திரிகை பார்ப்பார்.

அன்றும் அவ்வாறுதான் மரக்குற்றியில் அமர்ந்து பத்திரிகையை புரட்டினார். தெருவுக்கு போனவர்களின் துவிச்சக்கரவண்டி, மோட்டார் சைக்கில், முச்சக்கரவண்டி என்பன ஊர்களுக்குள் வந்து புகத் தொடங்கியது. முகுந்தன் பாதையோரத்துக்கு வந்தார். அப்போது தான் பாக்கியராஜா வந்துகொண்டிருந்தான். அவனது மோட்டார் சைக்கிலை கையைப்போட்டு நிறுத்தினார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“டவுன் பக்கம் ஏதும் நடந்திச்சா?”

“ஓம் அண்ணாச்சி மோட்டார் சைக்கிள்ள வந்த ஒருவன் மறைச்சி வைச்சிருந்த பிஸ்டலால் பொலீஸ்காரன் ஒருவனை சுட்டுப் போட்டு ஒடிற்றானாம். இவங்க பொதுமக்கள்ள ஆத்திரத்தை காட்டு வாங்களே! அதான் எல்லாரும் ஒடிவாரும் இரண்டொரு மோட்டார்

சைக்கில் ஆக்களோடு பிடிச்ச வச்சிருக்கானுகளாம்! என்ன செய்யப் போறானுகளே? ஆரோ செய்ய அப்பாவிகள் மாட்டி கொள்ளுறாங்களே என்றான் பாக்கியராஜா.

“ஓமோம் தம்பி. யாரோ செய்ய அப்பாவிகள்தானே பாதிக்கப் பாராங்க. இன்டைக்கு நாட்டுல அனேகம் அப்பாவிகள்தானே உயிரிழந்திருக்காங்க. உயிரிழந்தவங்க எல்லாம் புலிகள் என்டா இப்ப புலிகள்ட கதையே இருந்திருக்காதே” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“அண்ணே.... மோட்டார் சைக்கிளோடு நின்று கதைக்கன். இஞ்சால வந்தானுகள் என்டா என்னையும் கொண்டு போயிருவானுகள். நான் வாறன் அண்ணே” என்று கூறி வேகமாக உதைத்த உதையுடன் மோட்டார் சைக்கில் சிறிப் பறந்தது.

“கரிகாலம்பா. சுறுக்கா போ” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“ஏழையா பிறந்தாலும் இளையதாக பிறக்கப்போடாது என்பார்கள். அது அந்தக்காலம். எவராக பிறந்தாலும், தமிழ் பேசுவோராக பிறக்கக்கூடாது. இது இந்தக்காலம். தமிழை பேசினால் துப்பாக்கிக்காரனுக்கு மட்டுமல்ல. பெரும்பான்மையினரில் பெரும்பான்மையினருக்கு கோபம். சிறுபான்மையினரை கண்டால் இழிவாக நோக்குகிறார்கள். இந்நிலை மாறாதோ? எதிர்கால சந்ததிக்காவது நிம்மதி பிறக்காதோ? பொலீஸ்காரனை சுட்டுவிட்டு போனால் சுட்டது புலியாகத்தான் இருக்கும் என்று எப்படி நம்புவது? இப்போதுதானே லைசன்ஸ் இல்லாமல் அநேகரிடம் பிஸ்டல், துப்பாக்கிகள் இருக்கின்றன. ஒரு பொலீஸ்காரனை காத்திருந்து சுடுவதென்றால் தனிப்பட்ட குரோதமாகவும் இருக்கலாம்.

எது நடந்தாலும் அது புலிகள்தான் என்று கண்ணை முடிக்க

கொண்டு சொல்கின்ற அறிவுக்கண் இல்லாதவர்களின் கதைகளினால் தான் இனங்களுக்குள் மோதல்கள் வளர்ந்தன” என்று தீர்மானித்த வனாக பத்திரிகையை புரட்டினார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

‘தலைநகரில் தமிழ்ப்பெண்ணுடன் பாலியல் வல்லுறவு முயற்சி. பேசாலையில் தமிழ்ப்பெண் கற்பளிப்பு.....! ஐயோ மிருக சாதிகள் தமிழ் பெண்கள் என்றால் சாக்கடை நீரென்றா நினைத்து விட்டார்கள்? பெண்கள் என்றால் புனிதமானவர்கள். அனைத்துப் பெண்களும் சகோதரியை போன்றவர்கள்தான். கூடப்பிறந்த சகோதரியை எப்படி நினைத்து நடக்கின்றோமோ அப்படித்தான் மற்றப் பெண்களையும் நினைக்கவேண்டும். அப்படியில்லாதவன் மனிதவடிவில் மிருகம். சில இராணுவத்தினர் புலிகளை அழிக்க நினைக்கவில்லை. தமிழ்ப் பெண்களின் கற்பை அழித்து வெறியை தீர்க்கவே முனைகிறார்கள். இவர்களை அரசு தகுந்த முறையில் தண்டிக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் நாட்டில் அமைதி ஒரு நாளும் வராது’ தனது மனக்கருத்தை அசைபோட்டார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

தெருப்பக்கம் நான்கைந்துபேர் பேசுவது கேட்டு முன்னுக்கு வந்து பார்த்தார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

‘எவனோ சுட்டுப்போட்டு போக அப்பாவிவொருத்தனை சுட்டு போட்டு பிஸ்டல் புலி இயக்க உறுப்பினர் சில மணித்தியாலத்தின் பின்னர் சுடப்பட்டார் என்டு ரேடியோவும் சொல்லிற்று’ என்றான் ஒருவன்.

“அப்படியா தம்பிமாரே! ரேடியோவில் சொன்னாங்களா?” முகுந்தன் மாஸ்டர் கேட்டார்.

“ஆமா.....”

“பொலிசை சுட்டவன் அந்த தெருவிலயும் நின்றுருப்பானா? சுட்டவன் அடுத்த ஊருக்கு போயிருப்பான். இவனுக்கள் மற்றவனு களுக்கு மண்டையிலே மசாலா இல்லையென்டல்லவா நெனைக் கானுகள்” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

“அதுமட்டுமில்ல மாஸ்டர். மக்கள் வந்து பார்க்கட்டும் எண்டு சந்தியிலே போட்டிருக்கானுகளாம். சேகர் மாஸ்டராம். வீடும் பாடசாலையும் என்றிருந்த மாஸ்டர். ஒரு பூச்சியையும் கொல்லாத பச்சைபுள்ளை. சேகர் உறவினர்கள் வளைச்சு நிண்டு ஒப்பாரி வைக்காங்களாம். பொடியை கொண்டுபோகவும் விடுறானுகளில்லை யாம். போஸ்ட்டம் வைச்சத்தான் தருவாங்களாம் எண்டு பூதினம் காட்டுறானுகள்” என்றான் ஒரு இளைஞன்.

“இதுகளை கேட்டு கேட்டு நெஞ்சு வெடிக்கப்பாக்குது. இந்தக் காலத்திலே நல்லவங்களுக்கு கெதியிலே சாவு வரணும். தம்பி மாடே.... சேகர் மாஸ்டர் கல்யாணம் முடிச்சி எட்டு மாசங்கள்தான்! அவன்ட மனைவி வாயும் வயிறுமா இருக்கா....! ஐயோ.... பாவம்! என் வயிறும் பத்தி எரியுதே” என்றார் முகுந்தன் மாஸ்டர்.

இளைஞர்கள் கலைந்துபோய் விட்டார்கள். பகல் தூக்கம் போடலாம் என்றிருந்த முகுந்தன் மாஸ்டருக்கு வேதனை எல்லை மீறியது. தன் இனத்தின் மீதான பழிவாங்கலை நினைத்து கவலை கரையைத் தாண்டியது.

இரவு எட்டு மணிக்குப் பின்னர்தான் சுவம் வழங்கப்பட்டது. புலி என்றுதான் தீர்ப்பாகியது. யார் இருந்து என்ன பயன்? தமிழ் அமைச்சர்கள் அமைச்சரவையில் இருந்து என்ன பயன்? அப்பாவிகள் பாதிக்கப்படுகின்றார்கள். புலிகளோடு பேச்சுவார்த்தை செய்யக்கூடாது. தமிழர்களின் பிரச்சினையை தீர்க்கக் கூடாது என்ற கொள்கை யுடையோர் ஆட்சியாளர்களோடு சேர்ந்து ஆட்சி செய்கின்றபோது

நாட்டில் எப்படி சமாதானம் வரப்போகின்றது?

“விடிஞ்சிற்று பெரிய அம்மா. பெரும் பெரும் கட்டடங்கள் பாரம்மா....” என்றுசுறி கமலத்தை தட்டி எழுப்பினாள் ஜெயந்தி.

“எத்தனை மணி புள்ளே....”

“நான்கு மணி பத்து நிமிசம்”

“இங்கால இருக்கிற மனிசன்கள் என்ன சொகுசா இருங்காங்க. எல்லா உதவியும் கிடைக்குது. நமக்கு ஆறு மணியானா எங்கேயும் போக ஏலா. குண்டு வெடிச்சா பகல்லயும் போக ஏலா....” என்றாள் கமலம்.

“இந்த செக் பொயின்ட்ல எல்லாரும் இறங்கணும். இது தூங்கின களைப்பை போக்கிற செக் பொயின்ட். இனி கொழும்புல இறங்கிறபோது செக் பண்ணுவாங்க” என்றார் சாரதி. பஸ் ஓரமாகி நின்றது.

“எல்லாரும் இறங்குங்க” என்றார் மீண்டும் சாரதி. விஷயம் தெரிந்தவர்கள் ‘மள மளவென’ இறங்கிப்போனார்கள்.

கொஞ்சம் இருந்து பார்ப்போமே என்று சிலர் தாமதித்தார்கள். படைசியாக இறங்குவோம் என்று மேலும் சிலர் இருந்தார்கள். ஒரு பொலீஸ்காரன் பஸ்ஸை நெருங்கி வந்தான்.

‘ஒக்கம் பஹின்ட். நத்தம் யன்ட் தென்னே நே’

‘எல்லோரும் இறங்குங்க. இல்லாட்டி போகவிடமாட்டம்’ என்றான். சுதந்திரம் இல்லையென்பதற்கு இதைவிட வேறு என்ன ஆதாரம் வேண்டும்? எல்லோரும் இறங்கி போய்விட்டார்கள். வயது முதிர்ந்தவர்களுக்கு உருட்டல், கேள்வி கணக்கு அதிகம்

இருக்கவில்லை. ஜெயந்தியைப் போன்ற யுவதிகளுக்கு கேள்விக்கு மேல் கேள்விகள் உருட்டலுக்கு மேல் உருட்டல்கள்.

மனிதர்கள் மட்டுமல்ல. பஸ்ஸையும் அணுவணுவாக பரிசோதித் தார்கள். தூங்கி சோம்பலுற்றவர்கள் கை கால்களை உதறிக் கொண்டார்கள். பஸ் முன்னால் வந்து நின்றது. எல்லோரும் பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டார்கள். இப்போது மணிதார்களுக்கு எல்லாவற்றிலும் அவசரம்தான். இயந்திர உலகமல்லவா? மனிதனும் ஒரு இயந்திரம் தான்! மனிதத்தன்மைதானே மழுங்கிப் போகின்றது.

“எல்லாரும் சரிதானே?” சாரதி கேட்டார்.

“சரி. ரைட்” கண்டக்டரின் சொல்லோடு பஸ் உறுமிக் கொண்டு பறந்தது.

“இன்னும் அரை மணித்தியாலத்தில் கொழும்புக்கு போய்விடு வோம். யாரும் தூங்கிபாதங்க. பஸ்ஸிற்குள்ளே இருப்பீங்க. இப்படித் தான் ஒருத்தன் ஒரு நாள் தூங்கினான். பஸ் ஸ்டான்டிலே பஸ்ஸிற்குள்ளே தூங்கினான். நாங்க பஸ்ஸை போட்டிட்டு தூங்கப் பெயித்தம். கள்ளனுக்கு கண் கூடத்தானே! பஸ்ஸிற்குள்ளே ஒரு கள்ளன் ஏறி பார்த்திருக்கான். தம்பி நல்ல தூக்கம். அவர் உடுப்பு பேக்க அப்படியே எடுத்திற்று பெய்த்தான். ஆறுமணிபோல முழிச்சு பார்த்திருக்கார். பேக்கை காணோம். தான் மட்டும் தூங்கிக் கொண்டிருப்பதை பார்த்து துக்கப்பட்டார். பேக், உடுப்பு இல்லாததாலே அடுத்த பஸ்ஸிலே ஊருக்கு போனார். வந்த வேலையை முடிக்காது” என்றார் பஸ் நடத்துனர்.

சிலர் சிரித்துக்கொண்டார்கள். அரை மணித்தியாலத்தில் கொழும்பு வந்துவிடும் என்பதால் எவரும் தூங்கவில்லை. ஜெயந்தி, கமலம், ராமையா மூவரும் வீதியோரங்களில் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டே வந்தார்கள்.

உயரமான கட்டிடங்கள், வியாபார தளங்கள், வேகமாக விரைகின்ற வாகன அணி வகுப்புகள். முண்டியடித்து செல்கின்ற ஜனக் கூட்டங்கள் ஆகியவைகளும் அவர்களுக்கு புதினம்தான்.

மருதானையை ஊடறுத்து கொழும்பு கோட்டையை நோக்கி பஸ் ஊர்ந்தது. எங்கும் வாகன நெரிசல்கள் 'மருதானையில் இறங்கி இருக்கலாமே! பரவாயில்லை - கோட்டைக்கு போய் வருவோம்' என்று நினைத்துக்கொண்டார் ராமையா. கோட்டை பஸ் நிலையத்திற்கு சற்று முன்பாக பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. "எல்லோரும் முன் கதவால் இறங்குங்க" என்றார் பஸ் நடத்துனர்.

முன் கதவருகே இரண்டு பொலீஸ் காரர்கள். ஐடென்ரியையும் ஆட்களையும் சோதனை செய்து கொண்டு நின்றார்கள். இளம் வாலிபர்களையும் இளம் பெண்களையும் செல்லவிடாது தடுத்து நிறுத்திக்கொண்டார்கள்.

அஞ்சியாயம் - 14

தமிழர்கள் வாழும் பகுதியில் தொடர்ந்து துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் முழங்கின. இரவு எட்டு மணியானால் மனிதர்கள் பக்கத்து தெருவுக்கும் போகமாட்டார்கள். ஏன்? அடுத்த வீட்டுக்கு போவதும் குறைவு.

துப்பாக்கியோடு பலத்த குண்டு வெடித்தாலும் காதைபொத்திக் கொண்டு குருவிக்குஞ்சுகள் போல வீட்டிற்குள்ளேயே இருப்பார்கள். அவ்விதமே இருந்தார்கள். அரைமணி நேரம் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் கேட்டன. விடிந்தால் எல்லோருக்கும் சேதி தெரியவரும். பொறுமையோடு இருக்கவில்லை. பயம் வெளியே செல்லவிட வில்லை.

அதிகாலையிலே ஜனங்கள் கூடிக்கூடி கதைப்பது சுந்தரம் மாஸ்டரின் காதுகளுக்குள்ளும் அலர்ஜிக்கை ஏற்படுத்தியது. விரைவாக எழுந்தார். வாய் கழுவி பற்களை சுத்தம் செய்தார். முகத்தையும் கழுவிக்கொண்டு முன் ஹோலுக்கு வந்து கதவைத் திறந்தார். காலைக்காற்று குளிரை குளிப்பாட்டியது. இருட்டின் ஆதிக்கத்தை ஆதவன் விடுவித்துக்கொண்டு வந்தான். வெளிக் கேற்றை திறந்து விழாக்கோலத்தை பார்த்தார்.

ஏழு மணிக்கும் எழ முடியாதவர்கள் ஆறுமணிக்கெல்லாம் அங்கும் இங்கும் நடைபயின்று நின்றார்கள்.

“என்ன தம்பியாரே....?” விடயம் புரியாமல், நின்றவர்களிடம் வினாவினார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“தெரியாதா மாஸ்டர்? இரவு நம்ம பக்கத்திலே இளம் பொடியங்கள் இருக்கிற சில ஊடுகளுக்கு புலிவேடத்திலே இராணுவம் தான் போயிருக்கவேண்டும். வீடுகளுக்கு போய் சரியான அட்ட காசமாம். புலிகள் என்டாத்தானே தமிழ் வீடுகளுக்க பகல்ல போய் விளக்கம் கேட்டிருப்பானுகளே! பேசினா புரியும் என்று வாய் திறந்து எதுவும் பேசல்லியாம். முத்தையாட மகன் வேணுகோபால், சந்திர சேகரத்தின் மகன் சுபாஷ் அரிச்சந்திரனின் மகன் சுரேஷ் ஆகியோரை இரவே கொண்டு போனானுகளாம். “நாங்க புலி வராதிங்க சுடுவம்” என்று கிட்டவாற நேரம் சுட்டானுகளாம். அதனாலே ஒருவரும் போகல்ல.

முனுபேரையும் சூட் பண்ணி பஸ் ஸ்டான்டிலே போட்டிருக்கானுகள். ‘புலிகளை காட்டிக்கொடுத்த துரோகிகள்’ என்று பெரிதாக எழுதப்பட்ட பிரிஸ்டல் போர்ட் பக்கத்திலே இருக்காம். புலிகள் சுடுவதற்கு இரவிலே வரவேண்டிய அவசியமில்லை. நம்மள மடையன் எண்டு நெனைச்சிட்டானுகள் போல” என்றான் ஒருவன்.

“புலிகள் அப்படிச்சுட்டிருந்தாலும் இவ்வளவு தூரம் கொண்டு போய் பஸ் ஸ்டான்டினிலே போட வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த முனு பெடியன்மாரும் இராணுவத்துக்கு எதிரா நடந்தாலும் விடுதலை புலிகளுக்கு எதிராக நடக்க போறவங்க இல்லே. ஆருக்கு காது குத்துறானுகள்? எங்கட புள்ளைகள் தன்மானத்தை இழந்த வங்க இல்லே. தமிழ் பொடியன்மாரை கண்டாலே இவங்களுக்கு எரிச்சல்தானே. புலி சந்தேக நபரென்றும் ஃபியோடு தொடர்புடையவர் என்றும் கைதுசெய்து றிமான்ட் பண்ணிர்ராங்க. சிலர் அங்கேயே செத்துப் போயிர்ராங்க சிலரை சாகவைக்காங்க. ரிமான்ட் பண்ணுப் பட்டவங்க அதிகம் பேர் ஆயுட்கால கைதிதான்” என்றான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“அந்த பிள்ளைகளும் மிச்சம் நல்ல பிள்ளைகள்” என்றான் மற்றொருவன்.

“எந்த வழியிலும் நல்லவந்தானே கெதியிலே இறந்திடுவாங்க. இளம் வயசிலே சாகிறவங்க அதிகம் பேரை எடுத்துப்பாருங்க. அவங்க நல்லவங்களாத்தான் இருப்பாங்க. நான் புலிகளுக்கு ஆதரவா பேசவும் இல்லை. அரசு படைக்கு ஆதரவா பேசவும் இல்லை. மக்கள் கருத்தைச் சொன்னன்” என்றான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“அப்பாவிகளுக்கு தண்டனை கொடுக்கிறதிலயும் சந்தேக நபர்களுக்கு சிறையிலே சித்திரவதை செய்யிறதிலயும் நம்நாட்டை விட்டா வேறு எங்கே இருக்கு?” என்றொருவன் கேட்டான்.

நின்றவர்கள் எல்லோரும் “ஆமா” போட்டுக் கொண்டார்கள். சிலர் தங்கள் வேலைகளுக்காக கலைந்து போகத் தொடங்கினார்கள். சுந்தரம் மாஸ்டரும் வீட்டிற்குள்ளே வந்துவிட்டார்.

“ஆட்களெல்லாம் காரசாரமாக பேசுறாங்க. என்னவாம்?” தேனீர்க்கோப்பையை சுந்தரத்திடம் நீட்டியவாறு மனைவி புஷ்பா கேட்டாள்.

“அதுகளை ஏன் கேட்கிறீங்க. நாசமறுப்பானுகள்” என்று சொன்ன சுந்தரம் மாஸ்டர் தேவீர் இரண்டு சொட்டுக்களை உறிஞ்சுக் கொண்டார்.

“ சொல்லுங்களன் அப்பு”

“அப்பாவிகள் முனுபேரை சுட்டு அடுக்கிக்கிடக்காணுகளாம்”

“ யார் சுட்டதாம்?”

“இதுவும் தெரியாதா? தமிழ் அப்பாவிப் பொடியன்மாரை யார் சுடுவினம்? தெரியாதா?”

“எங்கட புள்ளையள் நாலுபேர் வளர்ந்து முன்னுக்கு வர விடமாட்டானுகள். உண்மையிலேயே வெள்ளைக்கார நாட்டிலே வாழ்ற நம்பொடியன்மார் டாக்டர்மார் இன்ஜினியர்மார் என்ன நிம்மதியா வாழ்றானுகள். எப்படி இருந்த நாடு சீரழிஞ்சு போச்சு தப்பா.” என்றாள் புஷ்பா.

“இப்ப உலகத்திலே நாறிப்போன நாட்டிலே ஒன்று இலங்கை. கசப்பான உண்மை இது. ரஷ்யாவிலே பதினாறு மொழிகளுக்கு மேல பேசுறவங்க வாழ்றாங்களாம். யாரும் யார் மொழியையும் அவமதிக்கிறல்லியாம். சம அந்தஸ்து. ஐயோ.... நம்ம நாட்டிலே தமிழ்ப்புறாடு சொல்ல வெட்கமா இரிக்கு. சில சிங்களப் பகுதியிலே தமிழ் எழுத்துக்களை மருந்துக்கும் காணமுடியாது.

பதுளைல படிப்பிக்கக்க ஒரு பாடசாலையிலே பல்லிக் கூடம் என்று எழுதி இருந்தார்கள். அவ்வளவுக்கு தமிழ் தெரிஞ்சவங்க இல்லாமலில்லை. தமிழ் புறக்கணிப்புத்தான். வைத்தியசாலைக்கு வைத்தியகாலை என்று போட்டிருக்காங்க. வெள்ளைக்கார மொழியையும் சரியா எழுதுறவங்க நம்ம நாட்டு தமிழ்மொழியை

கொலை பண்ணுறாங்களே” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“கமலம் அக்கா வீடு வளவை வித்துப்போட்டு வைத்தியம் பார்க்க கொழும்புக்கு பெயித்தாபோல” என்றாள் புஷ்பா.

“எப்படி இருந்த குடும்பம். எப்படிப்பெயித்து? யுத்தம் என்கிற கரையைக் காணாத அலைகள் கமலம் அக்கா குடும்பத்தையே சீரழித்து போட்டு. கமலம் அக்கா குடும்பத்தைப் போல இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ குடும்பங்கள் சீரழிஞ்சு போச்சு. யுத்தம் செய்யிறதைத்தான் பெரும்பான்மையினர் விரும்புறாங்க” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“ஒரு இனத்தோட இன்னொரு இனம் கொண்டிருக்கின்ற வெறுப்புத்தான் எல்லாத்துக்கும் காரணம். யாரா இருந்தா என்ன? மனிசன் என்கிற எண்ணம் இருந்தா பிரச்சினையே வரா” என்றாள் புஷ்பா.

“நோர்வேக்காரன் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினபோது நான் சந்தோஷப்பட்டேன் சமாதானம் வரப்போகுது என்று. முடிவு தோல்வியாகத்தான் முடிகிறது.”

“நீங்கதானே சொன்னீங்க. சமாதானம் வரப்போகுது. இனி நிம்மதியா வாழலாம் எண்டு. அதுவும் தோல்வியிலே முடிஞ்சா?”

“புஷ்பா.... தொடங்கிறபோது எல்லாம் அப்படித்தான் இருக்கு. யுத்த நிறுத்தத்துக்கு புலிகள் முன் வந்திச்சு. அரசு யுத்தநிறுத்தம் செய்ய முன் வரல்லியே! அரசு அடிக்க தொடங்கினா புலிகள் பார்த்துக்கொண்டிருப்பானுகளா? பெரும் பெரும் வல்லரசு நாடுகளே பயங்கரவாதத்துக்கு பயப்படுது. பண வசதியோ யுத்த கருவியோ இல்லாத இலங்கை எப்பிடி இருக்கணும்?” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“எவ்வளவோ யுத்த கருவிகள் பண வசதிகள் நெறைந்த நாடு அமெரிக்கா. அப்படிப்பட்ட நாட்டையே நாலு விமானத்தைக் கொண்டு முஸ்லீம் தீவிரவாதிகள் எப்படி அடிச்சானுகள்.”

டிவியிலே பார்த்தாய்தானே, நூற்றி பத்து மாடி கட்டிடம் தரை மட்டம். ஆயிரக்கணக்கானவங்க உயிரிழந்தாங்க. ஈராக்கிற்கு எப்படி குண்டு போட்டான்? எத்தனை முஸ்லீம் நாடுகளை கடித்து குதறினான்? அரபிக்களும் கோழையல்ல என்பதை காட்டினார்கள். பயங்கரவாதத்தினர் ஒரு மூச்சிற்கே அமெரிக்கா ஆடிப்பெயித்து” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர். அவரின் மனைவி புஷ்பா சிறிது நேர மௌனத்தின் பின்னர் மீண்டும் பேசத் தொடங்கினாள்.

அப்தியாயம் - 15

“பயங்கரவாதிகளுக்கு தண்டனை விரைவில் வழங்குவோம் என்று அமெரிக்கா சொல்லியிருக்கே” என்றாள் புஷ்பா.

“இந்தக்கதைக்கெல்லாம் தீவிரவாதிகள் பயப்படுவினமா? சும்மா சொல்ற கதைகள். வேற எந்த நாட்டையாவது தாக்கினா இதைவிட பெரிசா தருமே என்று அமெரிக்கா பயந்திருக்காங்க. சும்மா பேசுக்கு சொல்றாங்க. எந்த நாளும் எல்லாரையும் ஏமாத்தலாம் என்று அமெரிக்கா நெனைச்ச நெனைப்பிற்கு இப்பதான் மண்விழுந்திருக்கு. இனி விளையாட்டு விட்டாங்கன்டா எழும்பிருக்கவே முடியாம செய்வானுகள். வல்லரசு என்ற பெயர்போய் பிச்சைக்கார நாடு என்ற பெயர் எடுக்கும்” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“சிலர் தோல்வியடைஞ்சாலும் எதையும் எப்படையும் பேசுவாங்க. விட்டுக்கொடுக்கமாட்டாங்க. சோபனாட மகள் சுகுமாரி இரிக்கால் லவா....”

“அவளுக்கு என்ன?”

“அவள் புருஷன் அவளை விட்டிட்டு வெளிநாடு போயிற்றான். போனவன் போனவன்தான்! யாரோடோ தொடர்பு கொண்டு ரெண்டு வருஷம் வாழ்ந்தான். மோகம் முப்பது நாள் என்பது போல மோகம் தீர்ந்த பின் சுகுமாரியோட வந்து வாழ்றான். ஆனா.... சுகுமாரி என்ன சொல்றாள்? என் கணவர் மிச்ச அன்பானவர் என்று. அவள் மறக்கலாம். ஜனங்களுக்கு மறக்குமா? வருஷக் கணக்கிலே அவளை தவிக்கவிட்டிட்டு மோகத்திலே திரிஞ்சவன் அல்லவா? எல்லாரும் சில விஷயங்களை மறந்துதான் பேசுறாங்க” என்றாள் புஷ்பா.

“ஓமோம். அன்பிருந்தா இன்னொருத்தியோடு வாழ்ந்திருப்பானா? நல்லது கெட்டது தெரியாத பொம்புளைகளாலதான் அதிகம் பிரச்சினை. கெட்டவனையும் நல்லவன் என்கிற பொம்புகளைகள் நல்லவரையும் கெட்டவன் என்கிற பொம்புளைகள் மலிஞ்சு போச்சு. அமெரிக்காவும் ஒரு கெட்ட பொம்புளைதான். பலஸ்தீனத்திலே இஸ்ரேல குடியேத்தினானுகள். ஈராக்கை குண்டு போட்டு அழிச்சானுகள். ஜப்பானின் தலைநகரான ஹிரோஸிமாவிலே லட்சக் கணக்கான மக்களை ஒரே நாளில் நச்சு குண்டு போட்டு அழிச்சானுகள். நச்சவாயுவால் பிறக்கிற புள்ளைகளும் அங்க குறைபாடா பிறக்குது. வியட்னாம், கொரியா எண்டு எத்தனை நாடுகளை சீரழிச்சானுகள். இப்படிப்பட்ட நாட்டானை நல்லவன் என்கிற கெட்டநாட்டவரும் இருக்கிறாங்களே” என்றான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“நான் ஒண்டு கேட்கன் கோபப்பட்டப்போடா” என்று முன் நிபந்தனை விதித்தாள் புஷ்பா.

“நான் எப்பாவது கோவப்பட்டிருக்கேனா புஷ்பா. குறுக்கால

கதைச்சா சூடான பதில் தருவேன். அவ்வளவுதான். கேளு கேட்கவேண்டியதை. வாய்க்குள்ளே வைச்ச விழுங்காதே” என்று கூறினார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“புலிகளும் மனிசனை அழிக்காங்கதானே! யுத்தம் செய்யிறாங்கானே. எப்படி அவங்க நல்லவங்காக முடியும்?”

“சரியான கேள்வி. இந்த நாட்டை ஆளப்பொறந்தவங்க தமிழ் மக்களின் உரிமையைக்கூட கொடுக்காம இரிக்கிறாங்க. தமிழ் மக்களான நமது உரிமையைப் பெறுவதற்காக போராடுறாங்க. நமக்காக அவங்க உயிரைக்கூட இழக்கிறாங்க. இது பொது நலமில்லையா?” என்றார் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

“ஓம்பா....! புலிகளும் இல்லாட்டி நம்முடைய முகுத்தோல்ல செருப்பு தைப்பானுகள்” என்றாள் புஷ்பா.

காலைக்கடமைகளை முடித்து விட்டு பாடசாலை செல்ல தயாரானான் சுந்தரம் மாஸ்டர்.

அந்த பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியவர்களில் பதினைந்திற்கும் இருபத்தி ஐந்திற்கும் உட்பட்ட வயதுடையவர்களை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். எவ்வளவு சொல்லி கெஞ்சியும் பொலிஸார் மசிய வில்லை. பத்துப் பெண்களும் பதினைந்து ஆண்களுமாகும். அதில் ஜெயந்தியும் ஒருவர்.

“இப்படி நடக்கும் என்றிருந்தா ஜெயந்தியை கூட்டி வந்திருக்க மாட்டேனே. சாவதென்றாலும் தனியா செத்திருப்பேன். தொரை இவள் படிக்கிறபுள்ளை துரை. இவள விடுங்க துரை” என்றாள் கமலம்.

அவளுக்கு பிரஸரம் கூடிவிட்டது. நடுநடுங்கியபடி நின்றிருந்தாள்! ஜெயந்தி பதறிப்போய் நின்றாள். அவளுக்கு எதுவும் பேச

வரவில்லை. “பெரியம்மா” என்று இரண்டுதரம் உச்சரித்தாள்.

“சத்தம் வேணா.... வாய் மூடு” என்றான் ஒரு பொலீஸ்காரன். அடங்கி பித்துப்பிடித்தவள்போல நின்றாள் ஜெயந்தி.

“சாமி. மெயா கொட்டி நெவ யன்ட தென்ன” என்றான் ராமையா.

“கட்ட வஹன்ட. பொலீஸ் ஸ்டேஷன் அவிலா லொக்கு மாத்தியாட கதாகரண. (வாய் மூடு. பொலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து பெரிய ஐயாவிடம் கதையுங்க.)” என்றான் ஒரு பொலீஸ்காரன்.

பிடித்து வைத்திருந்த இருபத்தி ஐந்து பேரும் பொலீஸ் வானில் ஏற்றப்பட்டார்கள். அதில் பலர் அப்பாவிகள். அறுவைக்கு கொண்டு செல்லப்படும் ஆடுகளைப் போல்தான் இருந்தார்கள். அண்ணன் தங்கைகளான ராமையாவும் கமலமும் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றார்கள்.

“கோட்டை பொலீஸ் நிலையம் எவடத்தை இருக்கு?” பிடிபட்ட மற்றவர்களின் உறவினர்களிடம் கேட்டார்கள்.

“எனக்குத் தெரியும் வாங்க” என்று ஒருவர் கூறி முன்னே செல்ல மற்றவர்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள். கமலமும் ராமையாவும் அவர்களைத் தொடர்ந்தார்கள்.

“கமலம் உனக்கு நான் சொன்னேன் தானே. கொழும்பு முந்தியப்போல கொழும்பில்லே! என்னையும் நடந்தா தமிழர்களை புடிச்சி அடைப்பானுகள். நான் சொன்னதை கேட்கலியே. பொலிஸ் ஸ்டேசனிலே தருவானுகளோ இல்லை அங்கிருந்து ரிமாண்டுக்கு கொண்டு போவானுகளோ தெரியா. ஜெயந்தியை கூட்டாம போவம் எண்டு சொன்னன். கேட்கலியே! இனி வாறத்தை பார்க்கவேண்டியது தான்” என்றார் ராமையா.

“எனக்கு என்ன அண்ணே தெரியும்? இப்படி வருமென்று யாரு நெனைச்சா?” என்றாள் கமலம்.

“இந்தக்காலத்திலே தமிழ் பேசுவோருக்கு எதுவும் நடக்கும். எண்பத்து முணு ஜுலையிலே எந்தெந்த ஊரிலே கடைபத்தல்ல? ஊடு பத்தல்ல? தமிழர்கள் கொலை செய்யப்படல்ல? என்ன தான் நடந்தாலும் எளியவன் தலையிலே பொழுது விடியிறது போலதான் முடியுது. தற்கொலை படையினர் இருபதுபேர் கொழும்புக்க வந்திருக்கிறாங்க எண்டுதான் வந்தவங்க போனவங்க எல்லாரையும் புடிச்சிக்கு போறாங்க” என்றான் ஒருவன்.

“இது தெரிஞ்சிருந்தா பிறகு வந்திருக்கலாம். இல்லாட்டி ஜெயந்தியை விட்டுப்போட்டு வந்திருக்கலாம்” என்றாள் கமலம்.

“எந்த நேரம் என்ன நடக்கும் எண்டு யாருக்குத் தெரியும்” என்று முத்தாய்ப்பு வைத்தார் ராமையா.

எல்லோரும் சேர்ந்து பொலீஸ் நிலையத்திற்கு அண்மையில் இருந்த தேனீர்க்கடையில் தேனீர்பருகி வெளியிறங்கி வந்தார்கள். கமலம் வேண்டாம் என்று மறுத்துவிட்டாள். “ஐயோ.... ஜெயந்திக்கு என்ன ஆயிச்சோ என்ன செய்தாங்களோ” என்று அடிக்கடி கூறத் தொடங்கினாள். பச்சை தண்ணீர்கூட பருகவில்லை.

பொலீஸ் நிலையத்தை நெருங்க நெருங்க பயம் தொற்றியது. என்றாலும் உறவினர்களை எதிர்கால சந்ததிகளை இழக்கலாமா? பீதி இருந்தாலும் பொலீஸ் நிலையத்தை நெருங்கினார்கள். வழியில் நின்ற பொலீஸ்காரன் அடையாள அட்டைகள், பொதிகள் என்பன வற்றை பரிசீலித்து உள்ளே அனுப்பினான்.

விசாரனைக்கென உட்கார்ந்திருந்த பொலீஸாரிடம் செல்லு

மாறு ஒரு பொலீஸ்காரன் காட்டினான். உள்ளே போனார்கள். அவ்வளவு பேரையும் பெஞ்சில் உட்காரவைத்தான். பொலீஸ் நிலைய பொறுப்பதிகாரியிடம் தொடர்பு கொண்டான்.

“ஒக்கோம் ஓ.ஐ.ஸி மாத்தயாட்ட யன்ட்.” (எல்லோரும் ஓ.ஐ.ஸி ஐயாக்கிட்ட போங்க) என்றான். வந்தவர்களில் சிங்களம் தெரிந்த ஒருவன் எழுந்து “வாங்க ஓ.ஐ.ஸிக்கிட்டே போகட்டாம்” என்று கூறி முன்னே செல்ல மற்றவர்கள் பின்தொடர்ந்தார்கள்.

கமலம் அவள் குடும்பத்தில் உள்ள அனைவரையும் பறி கொடுத்தவள். கணவன், மகன், மகள் எல்லோரையும் இழந்து ஈற்றில் வீடுவளவையும் விற்று அனாதையாகி விட்டாள். கலாவல, கஷ்டம் மூலமாக தீராத நோயையும் பெற்றுக்கொண்டாள். நல்ல தொரு வைத்தியரிடம் காட்டி பார்ப்போம் என்று வந்தவளுக்கு தங்கையின் மகளுக்கு இந்தக்கதி நேர்ந்துவிட்டதே. தங்கையின் மகள் ஜெயந்தியை பொலிஸார் விட்டு விட வேண்டுமென்று அனைத்து தெய்வங்களையும் வேண்டிக்கொண்டாள் கமலம். தளர்ந்து போயிருந்த அவள் மேனி பிரஷருக்கு அடிமையாகியது. ‘ஜெயந்தியை விடுவார்களோ மாட்டார்களோ’ என்ற ஏக்கம் பிரஷரின் ஆட்சிக்கு உரமிட்டது.

பொலீஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி வந்தவர்களை அவருக்கு முன்னால் அணிவகுத்து நிற்கச் சொன்னார். கண்ணை உருட்டி உருட்டி எல்லோரையும் நோட்டமிட்டார். கட்டுமஸ்தான உடம்பு கம்பீரமாக காட்சி தந்தது. எல்லோரும் பயந்தவாறு நின்றார்கள். பெண்கள் வலது பக்கமாகவும் ஆண்கள் இடது பக்கமாகவும் நின்று கொண்டார்கள். கைது செய்யப்பட்டு அடைத்து வைக்கப் பட்டவர்கள் எங்கிருக்கிறார்கள் என்பது அவர்களுக்கு தெரிய வில்லை. பொலீஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி என்ன சொல்லப்போகின் றார் என்பதை சகலரும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருந்தார்கள்.

கமலம் நடுநடுங்கியவாறு நின்றாள். “எதுக்கும் பயப்படாம இரு அக்கா” என்றான் கூடவந்தவர்களில் ஒருவன்.

“காட்டத சிங்கள புளுவன்?” (யாருக்கு சிங்களம் முடியும்) என்றார் பொறுப்பதிகாரி.

“மட்ட புளுவன்” என்றான் வந்தார்களில் ஒருவன்.

“ஒக்கோமட்ட கியன்ன. கேணுலமய் தகயய். பிரிமிலமய் பஹமுவய் அரங் ஆவா. ஏகட்டிய கொந்திங் இங்குவாரி கரளா ஹவச துனட்ட புமுவன் கட்டிய தெனவா. கியபங்” என்றான் பொலீஸ் நிலையப்பொறுப்பதிகாரி.

“ஐயா சொல்றாரு பத்து பொம்புளை புள்ளையள் பதினைஞ்சு ஆம்புளை புள்ளை. ன் பிடிச்சு கொண்டு வந்ததாம். அவங்களை நல்லா விசாரிச்சு போட்டுத்தானாம் தரவேண்டிய ஆக்களை தர முடியுமாம். பின்னேரம் முணு மணிக்கு பொறகு வரட்டாம்” என்றான் வந்தவர்களில் ஒருவன்.

“ஆ.... யன்ட்” என்று பலமாக ஒரு சத்தமிட்டான் பொலீஸ் நிலையப்பொறுப்பதிகாரி. கமலம் மாத்திரமல்ல. சில ஆண்களும் பயந்து போனார்கள்.

“நேத்து இரவு சாப்பிட்ட பிள்ளை. காலைச்சாப்பாடும் இல்லை. பகலைக்கு ஏதும் கொடுப்பானுகளா.....? கேட்டு பாருங்க. இப்ப காலைச்சாப்பாடு எடுத்து கொடுத்திற்று போவம். பகலைக்கும் கொண்டு வருவம். இப்ப புள்ளைகளை பாக்கமுடியாதா? கேளுங்க” என்றாள் கமலம்.

துணிந்து ஒருவன் போனான். போன வேகத்தில் திரும்பி வந்தான்.

அஞ்சியாயம் - 16

“என்ன தம்பி வரச்சொன்னானுகளா? சாப்பாடு கொண்டு போகலாமா?” வினாவைத்தொடுத்தார் ராமையா.

“நாய் மாதிரி கத்துறான். ஒரு பொலீஸ்காரன் கையை ஒங்கினான் அடிக்க. ஓடியந்திறறன். வாங்க. ஒரு வேலையும் பாக்க ஏலா. ஓ. ஐ.சிர ஓடர் மூனு மணிக்கு வந்து பார்ப்பம்” என்றான்.

எல்லோரும் மெதுவாக அடிமேல் அடியெடுத்து உயிரற்ற உடம்புபோல நெளிந்தார்கள். பொலீஸ் நிலையத்தை கடந்து பிரதான பாதைக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

“ஐயோ.... நெஞ்சுக்க குத்துது. வலிக்குது ஐயோ.... கடவுளே” என்று ஒப்பாரி வைக்கத்தொடங்கினாள் கமலம்.

“அந்த ஆட்டோவை நிப்பாட்டுங்க. நீங்களும், வாங்க” என்றான் ராமையா. கமலத்தை ஏற்றிக்கொண்டு வைத்தியசாலைக்கு விரைந்தார் ராமையா. அவருக்கு துணையாக இன்னொருவரும் ஏறிக்கொண்டார்.

ஆட்டோ வேகமாக பறந்தது. கமலம் ஆட்டோவில் துடித்த வண்ணம் இருந்தாள். மூச்செடுக்கவே கஷ்டப்பட்டாள். நெஞ்சை பொத்திப் பிடித்தாள். ஆட்டோக்காரன் ஆஸ்பத்திரிக்குள் புகுந்து வந்தான். அவனைத்தொடர்ந்து இரு சிற்றூழியர்கள் தள்ளு வண்டியை எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அதில் ஏற்றிக்கொண்டு அவசர சிகிச்சைப் பக்கம் கொண்டு சென்றார்கள். உள்ளே யாரும் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

ராமையா. அவனுக்கு நன்றியையும் செலுத்திக்கொண்டான்.

“பாவம் என் தங்கை கமலம். எப்படி ராணி மாதிரி வாழ்ந்தவள். என்மச்சான் பொன்னுத்துரை பெயருக்கேற்ற தங்கமானவன். என் தங்கையை கண்போலவைத்து வாழ்க்கை நடத்தினார். அவளுக்கு ஒரு மகனும் மகளும். கணவனையும் பிள்ளைகளையும் பறிகொடுத்து கஷ்டப்பட்டாள். அந்த ஏக்கத்திலே உடம்பை கெடுத்துக் கிட்டாள். நோய்க்கு வைத்தியம் பார்க்கத்தான் வந்தே. வந்த இடத்திலே தங்கையின் மகள் ஜெயந்திக்கு இந்தக்கதி. ஏக்கத்திலே பிரஸர் வளர்ந்திற்று” என்றார் ராமையா.

“கவலைப்படாதீங்க. நாம நெனைக்கிறது நடக்குதா?” என்று கேட்டார் கூடவே வந்திருந்தவர். நேரம் நகர நகர ராமையாவுக்கு பயம் பிடித்தது. உள்ளே புகுந்த வைத்தியர்கள் இன்னும் வந்த பாடில்லை. அரை மணி நேரம் கடந்த பின்னர் வெளிவந்தார் டாக்டர். முகம் கறுத்திருந்தது. ஏதும் பேசுவார் என்று எதிர்பார்த்த ராமையாவுக்கு ஏமாற்றம். தலையை கவிழ்த்தவாறு போய் விட்டார்.

நேர்ஸ் இருவரும் வெளிவந்தார்கள்.

“அஞ்ச நிமிஷங் களும் வந்திருந்தா டொக்டர் காப்பார்த்திருப்பாரு. நாங்க என்ன செய்ய? வொடியை கொண்டு போக வாகனம் அரங் என்ட்” என்று கூறி போனாள் நேர்ஸ் ஒருத்தி.

தலை வெடிக்கும்போல இருந்தது ராமையாவுக்கு. நோயைத் தீர்க்க வந்தவள் நோய்க்கே இரையானாள். தங்கை கமலத்தின் வாழ்க்கையை நினைக்க நினைக்க வேதனைதான் கூடியது. சிறு பிள்ளைபோல அழுத்தொடங்கினான்.

“அழாதே ராமையா! நாமெல்லாம் ஒரு நாளைக்கு இறக்கத் தானே போறம். இனி அவசரப்பட ஒன்றுமில்லை. வாகனத்தை

ஒழுங்கு செய்திற்று முனு மணிபோல போய் ஜெயந்தியை பார்ப்போம்” என்றான் கூடவே இருந்த ஊர்வாசி. வைத்தியசாலையை விட்டு வெளிக்கிட்டார்கள். வாகனத்தில் இருந்து எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்துவிட்டார்கள். பகல் உணவை முடித்துவிட்டு மூன்று மணிக்காக காத்திருந்தார்கள்.

பொலீஸ் நிலையத்தில் மீண்டும் கூடத்தொடங்கினார்கள். கமலத்திற்கு நேர்ந்தகதியை நினைத்து எல்லோரும் கண் கலங்கினார்கள். ஜெயந்தியிடம் கமலத்தைப்பற்றி எதுவும் சொல்வதில்லையென தீர்மானித்தார்கள். அவளை விடுவித்தால் மாத்திரம்தான் சிறிது நேரம் சென்றபின் சொல்ல வேண்டும் என்றிருந்தார்கள்.

மூன்று மணி. எல்லோரும் உள்ளே போனார்கள். ஐந்து ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் விடுவிக்கப்படவில்லை. மற்ற எல்லோரும் விடுவிக்கப்பட்டார்கள். ஜெயந்தியும் விடுவிக்கப்பட்டவர்களில் அடங்குவார். விடுதலை பெற்றவர்களின் உறவனர் அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். ஜெயந்தியை ராமையா அழைத்துக்கொண்டு ஓட்டல் ஒன்றுக்குள் புகுந்தான். வயிறு நிறைய ஜெயந்தி உண்டாள். கமலத்தைப்பற்றி எதுவும் கேட்கவில்லை. வைத்தியசாலையில் இருக்கிறாள் என்று ஜெயந்தி நினைத்திருக்கக்கூடும்.

“வாம்மா சுறுக்கா ஆஸ்பத்திரிக்கு போவம். வேலையெல்லாம் நிறைய இரிக்கு” என்றான் ராமையா.

ஆட்டோ ஒன்றில் வந்திறங்கினார்கள். தனியார் வைத்தியசாலை என்றாலும் எவ்வளவு பிரமாண்டமாக “நவலோக வைத்தியசாலையை அமைத்திருக்கிறார்கள்” என்று வியந்தாள் ஜெயந்தி.

‘பெரியம்மாவை போய் பார்க்கலாம்தானே மாமா?’ கேட்டாள் ஜெயந்தி.

“இப்ப பார்க்கமுடியாதம்மா....” தடுமாறினார் ராமையா.

“அப்ப எந்நேரம் பார்க்கலாம்?” ஜெயந்தியின் கேள்வி.

“அவ செத்துப் போயிட்டாம்மா. பிரஸர் கூடி செத்து போயிட்டாம்மா. உன்னை கைது செய்ததாலே ஏங்கிப்போனா. நன்கு மணிபோல சலம் ஏத்துற கார் வரும். எடுத்துக்கு ஊருக்கு போவம்” என்று சிரமப்பட்டு கூறினார் ராமையா.

ஜெயந்தி பக்கத்தில் நிற்கின்றவர்களையும் பொருட்படுத்தாது அழுது தீர்த்தாள்.

யுத்தம் தோற்றுவித்த சூழ்நிலைகள், பிரதி பலிப்புக்கள் கமலத்தின் குடும்பத்தாரையே அழித்தன. ஈற்றில் அவளும் பலியானாள். கடல் அலைகள்தான் கரையைத் தொடுகின்றன. யுத்த அலைகள் ஒருபோதும் கரையைத்தொடப் போவதேயில்லை! அதற்கு கரை கிடையாது.

கமலத்தைப் போன்று இன்னும் எத்தனையோ குடும்பங்கள் சீரழிந்து கொண்டே வருகின்றன. சிந்திப்பீர்களா?

பயன் தரும் பண்புமிக்கு எழுத்தாளர்

திறனாற்றல் கொண்ட பல எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் கிழக்கிலங்கையில் இருந்தாலும் குத்திரிட்ட வினக்குகனாகவே அவர்கள் இருந்து வருகின்றார்கள்.

அத்தகையோரில் ஒருவர் வங்கியாளரான

ஆ. அனாவுதீன் - எழுத்துலகில் ஒலுவில் அமுதன். இவருடைய மனக்கோமை, மரணம் வரும் வரைக்கும், கலையாத மேகங்கள், நாம் ஒன்று நினைக்க..... மனங்களிலே நிறங்கள் ஆகிய நூல்களுடாக இவரை நாம் அறிவோம்.

கடந்த கால் நூற்றாண்டாக கவிதை, புனை கதை, நாடகம், கட்டுரை போன்றவற்றை எழுதி வருவதுடன் மெல்லிசையாடல்களையும் இவர் பாத்திரியது குறிப்பித்தக்கது.

இவர் முன்பு எழுதிய நாவலான "நாம் ஒன்று நினைக்க" பழியதற்கு கவையான எளியநடையில் எழுதப்பட்ட காதற்கதை. நட்புலகில் நாவாத்தம் இடம்பெறும் முரண்பாடுகளுக்கிடையில் தனித்துவமாக நிற்கும் நான்கு உள்வாங்கனின் கதை இது.

நண்பர் ஒலுவில் அமுதன் சாதாரண பொதுமக்கள் கவனத்திற்கு சிக்கலான விஷயங்களை எளிமையான முறையில் தன் படைப்புகள் மூலம் விளக்கிக் கூறுகிறார்.

இந்த நாவலிலும் கதையுடன் நேரடித்தொடர்பில்லாத விஷயங்களை கதை சொல்லும் கருதியில் சேர்த்துக் கொள்கிறார். எதிர்பாராத முடிவுகள் சிறிது அதீத நாடகப்பண்புடையதாக (MELODRAMATIC) இருந்தாலும் தலைப்பிற்கேற்ப கதையின் விதியை இறைவன் தீர்மானிக்கிறான் என்பது கதாசிரியரின் கருத்து. ஒலுவில் அமுதன் பாராட்டிற்குரியவர்.

ISBN 955-8642-00-2 கே. எஸ். சிவகுமாரன்
(பிரபல விமர்சகர், பிரபல எழுத்தாளர்)